

DÜNYA**16-17**

Küresel Korona Krizinde Değişen İnsan Halleri ve Düşündürdükleri (1/2)

Bu *korku, feragat ve rızalık sarmalı* içinde, sadece eski alışkanlıklar veya rejimler korunmamakta, diğer taraftan da gelecek dönemlerin *'dijital faşizan egemenlik rejimleri'*, örtülü veya açık olarak, yeniden inşa edilmektedir.

EMEK**7**

"Biz Hakkımızı Alana Kadar Bu Mücadeleden Asla Vazgeçmeyeceğiz!"

Bağımsız Maden İş Sendikası Başkanı Tahir Çetin ile Kahraman Ermenek ve Soma Maden işçileri direnişlerini konuştuk. Çetin, "Biz hakkımızı alana kadar bu mücadeleden asla vazgeçmeyeceğiz!" dedi.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir**4 - 17 Kasım 2020****15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 224****www.ozgurgelecek18.net****Ücreti: 2 TL**

BİRLİKTE YÜRÜYENLER BİRLEŞİK MÜCADELE İLE KAZANACAK!

GENÇLİK**19**

Birleşik Gençlik Mücadelesinin Bugünü ve Geleceği

Sistemin hedefine oturttuğu gençlik kesimlerinin özneleşebileceği, talepleri, özlemleri için mücadele edebileceği, öne çıkan çelişkinsini örgütleyebileceği açığa çıkan öfkesini sisteme kanalize edebileceği fiili meşru mücadeleyi büyütebileceğimiz bir hattın inşasına yoğunlaşmış bulunuyoruz.

KAMPANYA**24**

Kampanyamız Gerçeği Örgütlemeye Darlıklarımızı Aşmak İçin Bir Kaldıraç

Başlatmış olduğumuz "Dayanışma yaşatır, gerçekler özgürleştirir" kampanyamız da, tam da bu iddiayı tazelemenin, kitle ile bağlarımızı güçlendirerek gerçekleri ezilenlerin devrim silahı haline getirmemizin adımı olacaktır.

Soma ve Ermenek'te maden işçileri, Kürdistan'da Şerali Dereli, Bahçelievler'de Fatma Mavi, Konya'da trans kadın Burcu, İzmir'de göçük altında kalanlar, Kadıköy'de gençler... Herkesin sorunu ortak, hepimizin kurtuluşu birleşik mücadelede!

“Hiçbir Önlem Alınmıyor ve Patronlar Pandemi Fırsatçılığı Yaparak Bizi İşten Çıkarmakla Tehdit Ediyor!”

Pandeminin esas etkili olduğu ve daha fazla bulaştığı yerler olan fabrika ve işyerlerinde gerçek anlamıyla sınıf bağışıklığı uygulanmakta. Özellikle merdiven altı tekstil atölyeleri bunun en somut göstergesi. Tekstil atölyelerinde çalışan 2 tekstil işçisi okurumuz yaşadıklarını bizimle paylaştı.

Deneyim | Esenyurt'tan 1 tekstil işçisi: Değerimiz çıkarttığımız ürünler kadar

Uzun süredir tekstilde çalışan bir işçiyim. Çalıştığım işyerinde 50 kişi çalışıyoruz şu anda, çalıştığım işyerinde işçilerin Asgari geçim indirimi (AGİ)leri patron tarafından verilmiyor. Gerekçe olarak patron “5,10 yıllık elemanlara veriyoruz, yenilere vermiyoruz” diyor.

Normalde patronun cebinden çıkmayan bir para olmasına rağmen patron devletin işçiye verdiği üç kuruşa göz dikip vermiyor. Birçoğu maaşla verildiğini düşünüyorlarmış ancak, aldıkları maaşa AGİ’de eklediğinde asgari ücreti sadece 40-50 TL geçtiğini fark eden işçiler aslında patronun birçok işçiyi asgari ücretin altında çalıştırdığını da görmüş oldu.

İşçiler, ses çıkartmaya pek yanaşmıyorlar, çünkü maaşlar düzenli veriliyor, o nedenle işsiz kalmamak için çalışıyorlar.

18-22 yaş arasındaki genç kadınlar, maaşlarına kendileri dokunmadığı için, yani direk ailelerine verdikleri için çok önemsemiyorlar.

Akşamları aileleri maaş günü duraklarda onları bekliyorlar. Çalışma koşulları zor, üstüne çalıştıkları maaşları direk ailelerine verdikleri için ne yazık ki birçok işçide sadece çalışmak ve iyi birini bulup evlenme düşüncesi var.

Koronavirüs sürecinde hiçbir tedbir alınmadı

Koronavirüs başlangıç sürecinden bu yana da hiçbir tedbir alınmıyor.

Yemek paydoslarına herkes bir anda çıkarılıyor, hiçbir mesafe, hijyene dikkat edilmiyor. Maskeler işyerlerinde her gün dağıtılması gerekirken, sadece denetimlerde dağıtılıyor. Kaç kere yemek paydoslarını ikiye bölünmesi konusunda konuştuk, ancak cevaben çok ciddi bir şey olursa yapacaklarını söylüyorlar. İşyerinde 4 işçi Covid-19’a yakalandı, bizlere hiçbir bilgi verilmedi. Üç haftadır dezenfekte bitmiş ve patronların umurunda değil. Sabahları parmak basarak içeri giriyoruz. Hepimiz aynı cihaza parmak bastığımız için hasta olan insanlarla temasa girmiş oluyoruz. Artık kadınlar olarak özellikle, kendi dezenfektelerimizi cebimizde taşıyoruz.

Lavabolarda da durum aynı. Kadınlar kendi lavabolarını kendileri temizliyor ve üstüne erkeklerin lavabolarında kadın tekstil işçilerine temizletiliyor. Patronlar her gün kadınların lavaboya “kaç kere girdiklerini kontrol ediyorlar” ama temizlik konusunda kontrol etmiyorlar, sadece kadınlar içerideyken baskın yapar gibi gelip bakıyorlar. Tepki verildiğinde; “temiz mi diye bakmak için” geldiklerini söylüyorlar.

Covid-19’a yakalanan insanların ol-

masına rağmen “kimseye gidin test yapın” denilmedi.

Gerçi onların umurunda olmaz ki, tek dertleri günlük malları çıkısın işleri aksamasın, yoksa işçi hastalanmış falan çokta önemli değil, işyerinde 26 kişi Covid-19’a yakalanmasına rağmen işyeri halen çalışmaya devam ediyorsa patronlar için bizim değerimiz sadece çıkarttığımız ürünler kadardır.

Deneyim | Alternatifi bizim üretmemiz gerekiyor, patronların elbette tek dertleri bizi sömürmek...

Covid-19 tüm dünyada etkili olduğu gibi, ülkemizde de etkisini ilk gününden bu yana devam ettirmekte.

Artan vaka sayıları, ölümler, pozitif vakaların olmasına rağmen her akşam yayınlanan istatistiklere bu vakaların yansımaması, “ulusal” çıkarların, halkın yaşam çıkarlarından üstün görünmesi...

Mart ayından bu yana, açıklanan vakalar, hastanelerin yetersizliği, doktoralara ağır baskılar yapılarak fazladan mesaiyeri bütün bunlar pandemi yönetememenin faturasıdır.

Çalıştığımız atölyeler veya fabrikalar da devletin ülkeyi yönetememesinden bağımsız ele alınamaz. Hijyen kuralları deniliyor, ancak hijyen olabilmesi için yeterli önlemi alması gerekenlerin biz

olduğumuz kadar patronlarıdır da. Dezenfekte alınmıyor, kolonya keza aynı şekilde. Maske günlük 1 adet veriliyor. Oysa bilim insanları iki saate bir maskenin değiştirilmesi gerektiğini söylüyor.

Bu da yetmezmiş gibi, “herkes kendi dezenfektanını kendisi alsın, biz yetişemiyoruz size dezenfekte almaya” gibi patronların şikayetleri var.

Güler misin ağlar mısın?

Ateşi olanlar, durumu kötü olanlar, hemen hastaneye veya eve istirahat etmeye gönderilmeleri gerekirken, tam aksine mesaiye bırakılıyor veya kovulmakla tehdit ediliyor. Ne de olsa onlara göre işsizler ordusu beklemekte. Bizlerin pandemi ile beraber yaşam hakkımız ellerimizden alınmaya, umutlarımız karartılmaya ve tüm beklentilerimizin beyhude olduğunu vurgulamaya çalışan patronlara elbette bu devran böyle gitmez diyoruz.

Koşullarımızı kendimiz yaratmaya çalışıyoruz. İş yerinde birbirimizi idare etme mantığı ile dayanışma içerisinde olmamız gerekiyor. Bu idare can-ı gönülden olmalı, öyle sadece arkadaşımızın işi görülsün diye değil. Sınıf bilinci ile olmalı, proleter ahlak ile olmalı. Alternatifi bizim üretmemiz gerekiyor. Patronların elbette ki tek dertleri bizi sömürmek, bunun bilincindeyiz. Buna karşı en etkili mücadeleyi yürütebilmek için sağlığımızı kendi ellerimizle garantiye almalıyız.

Patronlar bugün pandemi fırsat bilip bizleri her gün işten atmakla tehdit etmekte. Yerimize gelip çalışacak binlerce insan olduğunu her defasında propaganda etmekte. Bunu kendileri açısından fırsata çevirmişler. Gözü doymak bilmeyen, sömürü ve kârı kafasında yer etmiş olanlardan vicdan, merhamet beklemek saflık olur. Bugün bunun en soylu direnişini Maden İşçileri vermekte.

Üzerlerine Patron-Ağa devletin ordu güçleri salınmakta;

“Devlet bunları yapanlardan hesap sorsun gücü yetiyorsa! Bir tane kıcı kırık patrone hesap sormayı beceremeyen devlet gücünü bizde sinayacak öyle mi? Öyle mi alay komutanı? Buradayız biz! Yıllarca arkadaşımızın bedeninden parçalar kopartıldı o madende, parçalar! Şimdi bize güç göstereceksiniz ve biz bu güçten korkacağız öyle mi? Korkmuyoruz!

FAŞİZMİ BİRLEŞİK MÜCADELEMİZLE YENECEĞİZ!

*Coğrafyalar, kültürler,
inançlar vs. değişse
de sadece ezilenlerin,
yoksulların canına
kasteden hiçbir felaket
doğal değildir...
Depremlerde insanlar
göçük altında değil
AKP'nin siyasi enkazının
altında can vermektedir.*

Izmir'de 6.9 büyüklüğünde deprem yaşandı. Depremde 70'in üzerinde insan hayatını kaybetti ve yüzlerce yaralandı. Onlarca bina yıkıldı ve binlerce insan depremden etkilendi. "Öldüren deprem miydi?", "sağlam olmayan binalar mıydı?", "iktidar mıydı? tartışmaları hızlıca açığa çıktı. Deprem vergisi olarak yıllardır toplanan paranın nereye harcandığı, "depreme hazır mıyız?" soruları soruldu.

Depremden ardından enkaz altında kalan insanları kurtarmaya çalışan uzmanların elinden telefonu kaparak, enkaz altındaki insanlarla Erdoğan'ı konuşturmayı iş edinen bakanların şovu... Nefret dilini, ayrımcılığı, kutuplaşmayı iş edinen gerici, ırkçı, erkek egemen faşist kişi ve kurumların dincilik adına depremi zinaya bağlayan akıl tutulması hali... Deprem mağduru bölge halkını sosyal medyada yaşam biçimleri, siyasi eğilimleri vb. üzerinden hedef alanların ertesi gün bırakılmak üzere gözaltına alınması diğer deprem, katliam vb. örneklerdeki aynılıkla yaşanıyor.

Deprem sonrası ülke fotoğrafının tamamlayıcı parçası ise Erdoğan'ın konuşması oldu. Erdoğan, uzun yıllar ülkeye hakim olan vesayetçi zihniyetin en fazla ihmal ettiği alanlardan birinin doğal afetlere dayanıklı yapı inşası olduğunu söyledi. Depremde evleri yıkılanlara enkazlar kalkar kalkmaz yeni ev yapma sözü veren Erdoğan'da aynılığını sürdürdü.

Erdoğan'ın depreme dair konuşmasının tamamlayıcı halkası ise ekonomiye dairdi. Hiç tereddütsüz ev sözü veren, yaklaşık 20 yıllık iktidarın sözcüsü olarak "uzun yıllar hakim olan vesayetçi zihniyeti" eleştiren Erdoğan'ın çaresizliği "ekonomik kurtuluş savaşı" söylemi ile dışa vurdu. "Ülkemizi ekonomi alanında

kuşatmaya çalışanlara cevabımızı ekonomik kurtuluş savaşıyla veriyoruz" sözleri, "ekonomide uçuyoruz" un geldiği noktayı anlatması bakımından çarpıcı.

2020'nin başında Elazığ'da yaşanan depremin ardından yaşananlar anımsandığında aynılık daha belirginleşecek. Depremin hemen ardından toplumun dayanışma duygusu ve kültürünü sövmeyi, SMS yoluyla 10 TL'leri toplamayı hedefleyen Kızılay başkanının sosyal medyadan yaptığı paylaşım, yine depremin ardından Erdoğan'ın "Biz her şeyden önce Müslümanız, kadere inanırız. Sabrımız imanımızın bir gereği" sözü egemenlerin bugünkü tutumunun özeti.

Deprem vergisi adı altında sömürü, depreme dayanıksız yerlerde yaşamaya mahkum ederek can kayıplarına davetiye çıkarma, depremi kadere dayandırma, toplumun dayanışma ruhunu suistimal etme, depremi de ayrıştırmanın ve kutuplaştırmanın aracına dönüştürme yaklaşımı sadece 2020 yılı içerisinde farklı farklı bölgelerde yaşanan depremlerin ortak noktaları olarak karşımıza çıktı.

Hem İzmir'de hem de Elazığ ve Malatya'da yıkılmak üzere olan binalarda yüzlerce insan depreme yakalandı. Birçok can kaybı da bu binalarda göz göre göre yaşandı. Coğrafyalar, kültürler, inançlar vs. değişse de sadece ezilenlerin, yoksulların canına kasteden hiçbir felaket doğal değildir. Egemenler aynıdır ve nerede olursa olsun ezilenlere yaklaşımları da aynıdır. Ve kader diye dayattıkları doğal afetlerden ezilenler açısından felakete

dönüşüyor olması egemenlerin; insanın, hayvanların yaşamına hükmeden, doğayı talan eden sömürücü politikalarından beslenmektedir. Bu yüzden depremlerde insanlar göçük altında değil AKP'nin siyasi enkazının altında can vermektedir.

Yalvarmıyoruz, direniyoruz, hakkımızı istiyoruz

Soma ve Ermenek maden işçilerinin direnişi haftalardır devam ediyor. Maaşları ve tazminatlarının eksiksiz yatırılması, sendika ile Toplu İş Sözleşmesi, işten çıkarılanların işe geri alınması, iş sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanması için Ermenek maden işçileri direnişlerini sürdürüyor. Haftalardır karşılarına çıkan bir dizi engellemeye, saldırıya karşı işçiler direnişi bitirmiyor. Devlet bir dizi bahane ile direnişi kırma çabasında olsa da direniş iki ayı aşkın bir süredir devam ediyor. İşçiler direniş boyunca yaptığı çeşitli açıklamalarla duyurdukları talepleri karşılanıncaya kadar işbaşı yapmayacaklarını her fırsatta tekrarlıyorlar.

Direnişi kırmak için işçilerin karşısına asker, polis yığınağı ile çıkıyor devlet. Biryandan da yaklaşık iki aya varan direniş kazanımla sürüyor. İşçilerin ödenmeyen ücretlerinin bir kısmı yatırıldı.

Bağımsız Maden-İş Sendikası'nda örgütlenerek madenlerde iş güvenliğinin sağlanması ve ödenmeyen alacaklarının ödenmesi için direnişe geçen işçiler, maaşlarının yatmasıyla sorunun bitmediğini yıllık izin paralarının, fazla mesai ücretlerinin ve tazminatlarının hala yatırılmadığını söyleyerek direnişi sürdürüyor. Ekim

ayının başından bu yana talepleri eksiksiz karşılanmadığı durumda Ankara'ya yürüyeceklerini söyleyen işçilerin yürüyüşü sürekli engelleniyor.

Yıllardır ödenmeyen tazminatları için maden işçileri Soma'da da direnişte. İşçiler gasp edilen hakları için ekim ayında Ankara'ya yürüyeceklerini duyurmuştu. Valiliğin eylem yasakları, salgın bahanesi ile işçilerin karşısına asker ve polis yığılıyor. Ancak engellemeler Soma'da da direnişi kırmaya yetmedi. Burada da direniş iki ayı aştı. 12 Ekim'den bu yana işçilerin iki koldan gerçekleştirmek istediği yürüyüş engelleniyor.

Maden işçilerinin iki ayı aşan direnişinin ilk günlerinde 8 yıllık tazminatlarının ödenmesi için başladıkları oturma eyleminin ardından Ankara'ya yürümek isteyen Soma maden işçilerinin karşı karşıya kaldıkları saldırı hala hafızalarda.

İşçiler jandarma duvarı ile karşılaştı, alanı hemen terk etmeleri söylendi. Aksi durumda jandarma alay komutanının "Yarım saat süreniz var. Terk etmezseniz devletin gücünü görürsünüz!" sözleriyle açıklandı. Devamında 20 işçi gözaltına alındı, çadırları söküldü, ateşleri söndürüldü. Devlet gücünü göstermişti!

Ancak direnişe yön verende, o geceye damgasını vuranda, hafızalara kazınanda "devletin gücü" olmadı. Bağımsız Maden İşçileri Sendikası Örgütlenme Sekreteri olan 65 yaşındaki bir madencinin alay komutanına hitaben haykırdığı sözler hafızalara kazındı.

“Bir işverene, bir tek adama gücü yetmeyen devlet, şimdi gücünü bizde sunuyor. Biz bir kere daha bağıyoruz buradan. Devletin gücünü bizde sınamayın! Yerin 7 kat altında alın teriyle yaşamını devam ettirmek durumunda kalıp, kör edilenler, sakat bırakılanlar, ciğerleri çürütülenlerden hesap sormasın devlet! Sanki hırsızlığı, namussuzluğu, arsızlığı biz yapmışız gibi hesabı bizden sormaya çalışıyor devlet. Yani hesabı sorması gerekenlere gidip hesap soramayanlar, bize hesap sormaya çalışıyorlar. Oysa bizim haklılığımızı cümle alem biliyor... Devlet bunları yapanlardan hesap sorsun gücü yetiyorsa! Bir tane kıcı kırık patron-dan hesap sormayı beceremeyen devlet gücünü bizde sinayacak. Öyle mi alay komutanı? Buradayız biz. Şimdi bize güç göstereceksiniz ha! Ve biz bu güçten korkacağız öyle mi? Vallahi de korkmuyoruz, billahi de korkmuyoruz sizden!”

Devlet gücünü bir kez daha gasp edilen hakları için direnen işçilere göstermek istemişti. Daha önce birçok kez olduğu gibi. Toprakları için direnen köylülerde, patronların daha fazla kar etmek için her karış toprağı talan etmesine karşı çıkan köylülerde olduğu gibi devlet gücünü ezilenlerle sınamak istemişti.

Bundan kısa bir süre sonra Ordu Üçpınar Köyü'nde fındık üretmek hayattı sürdüren köylülerin, maden şirketinin sondaj çalışmasını engellemek için başlattığı direnişte benzer bir güç sınaması ile karşı karşıya kaldı. “Taşkınlık çıkarmayın bu maden çalışması değil” diyen yine alay komutanıydı.

Alay komutanının konuşması sırasında yollar kapatılmış, sondaj aracı da köye getirilmişti. Köylüler ise topraklarını ko-

rumak için başka yollardan giderek sondaj makinesinin önünde oturma eylemine başladı. Yüzlerce köylünün katıldığı eyleme yapılan saldırı köylülerin gözaltına alınmasıyla devam etti.

İşçi direnişlerini, grevlerini bastırarak ve bitirmek için her yolu deneyen devlet için pandemi de aylardır bir fırsat olarak değerlendiriliyor. Ezilenlerin çeşitli vesilelerle ortaya koyduğu eylemler günlükte olsa uzun süreli de olsa pandemi gerekçe gösterilerek yasaklandı. Aylardır bütün hak arama mücadeleleri engellenirken, şiddetle bastırılmaya çalışılırken, işçiler güvencesiz, sağlıksız koşullarda çalışmaya mahkum edildi. Sömürü, işsizlik, yoksulluk her geçen gün biraz daha derinleşti. Maden işçilerinin bu koşullarda sürdürme kararlılığı gösterdiği bu direniş pek çok açıdan devletin en çıplak fotoğrafını gözler önüne serdi.

Babamın hakkını verin

Ermenekli madencilerden birinin çocuğu direnişin 56. gününde yetkililere, “Okula gidiyorum, babam benim cebime 5 kuruş koyamıyor, babamın hakkını verin” dedi.

Esnaf, işçi, işsiz, memur, köylü, emekli herkes geçinemediğini ilan ediyor. Ekonomik kriz büyüyor, yoksulluk her geçen gün derinleşiyor, pahalılık sürekli artıyor. Yoksulluğun hangi boyutlarda yaşandığı toplumun her kesimi, her yaş grubu tarafından en çıplak hali ile görülüyor. Maden işçisinin küçük çocuğunun sözleri ise bunun en somut ifadesi. Çocukların yoksulluğu yaşama ve ifade etme biçimlerinden biri.

Alınamayan ekmek için ezilenlerin dayanışma örneklerini dahi kullanmaya çalışan, iktidarın popülist siyaset anlayışının ortağı olan MHP'nin “askıya ekmek

koyması”nı Erdoğan'ın şaşkınlıkla karşılaması mevcut gerçekliği perdeleyemiyor. “Eve ekmek götüremeyen mi var?” diyerek yoksulluğu yok sayan Erdoğan'a en sade yanıt küçük bir çocuk verebiliyor.

Saray'da lüks tüketim var mı, çanta markaları ve fiyatları üzerinden yürütülen tartışmaya da en sade yanıt bu. Milyon dolarlık çantaların sahte, çakma, imitasyon ilan edilmek zorunda kalınması, bunun için gazetecilerin kamuoyu oluşturmayı iş edinmesi iktidarın çaresizce “eve ekmek götüremeyen mi var” serzenişini haklı çıkarmak için.

Faşizme karşı her mevzide birleşik mücadele

Ezilenlerin öfkesi birikiyor. Biriken öfke toplumun bütün katmanlarında çeşitli şekillerde dışa vuruyor. Ve mevcut iktidar bu öfkenin dışa vurmasından korkuyor. Bu korku öyle bir halde ki 5 insanın bir araya gelmesine bile tahammül yok.

İktidarın korkusunun önemli yanlarından biri de tek tek parçalarda biriken öfkenin bir araya gelme potansiyelinden besleniyor. En küçük hak arama mücadelesine daha bu denli tahammülsüz yaklaşılmasının, “devletin gücü”nün gösterilmesi/kanıtlanması gereken yerleşmiş gibi ele alınmasının temel nedeni de bu potansiyel.

Yine Özgür Gelecek Gazetesi tarafından başlatılan “Dayanışma Yaşatır, gerçekler özgürleştirir” kampanyası kendi özgücün ve potansiyelin açığa çıkarılması açısından mevcut koşullar için mütevazı bir adımken değerli bir çalışma olacaktır. Parçadaki enerjinin bütünleşmesi açısından önemli olan bu çalışmanın sahiplenilmesi ve gerçeklerin özgürleştirici gücünün propagandasının açığa çıkması için

önemlidir.

Devrimci öznelerin son yıllarda bu duruma ve kendi parçalı duruşlarına dair bir dizi tartışması oldu. Parçalı ve dağınık duruşla bu dönemin aşılmasının zorluğu pek çok kez söylendi. Birleşik mücadelenin bugün bir ihtiyaçtan öte zorunluluk haline geldiği ortaya kondu. Bununla ilgili elbette pek çok adım ve girişimde oldu. Bu adımlardan birisi de gençlik cephesinden atılıyor.

Gençlik örgütlerinin uzunca bir süredir tartışma ve hazırlık süreci içerisinde olduğu Birleşik Gençlik Meclisleri oluşumunun kampanya startı da devletin saldırısı ile engellenmeye çalışıldı. Hazırlık süreci belli bir olgunluğa ulaşan oluşumun engellenen eyleminde 60'ın üzerinde genç işkence ile gözaltına alındı.

Devletin bu eyleme dönük saldırısı sıradan değildir. Birleşik mücadele hedefi olan bir oluşuma duyduğu tahammülsüzlüğü en açık ve şiddetli hali ile ortaya koydu.

Komünist önder İbrahim Kaypak-kaya'nın resminin taşınmasını gerekçe göstererek başlayan saldırı aynı zamanda önemli bir mesaj içermektedir. Bu saldırı ve yaklaşım elbette devletin Kaypak-kaya korkusunun devam ettiğinin göstergesidir. Tarihsel olarak bilmekteyiz ki, devlet ideolojik tavır aldığı benzer meselelerde ilk Kaypak-kaya yoldaşa saldırmaktadır. Ancak gençliğin ideolojik, politik, örgütsel olarak Kaypak-kaya'dan uzaklaşması devlet için yeterli olmayacaktır. Devlet her ne olursa olsun, 68 kuşağının mirası olan bütün devrimci önderlere yönelmeyi sürdürecektir. Egemenler bugün için bir esas ve öncelik belirlemesinden hareket etmektedir.

Önemsenmesi, sahiplenilmesi ve büyütülmesi gereken bir diğer yan ise gençlik örgütlerinin Kürt halk gençliği ile böyle bir hedef doğrultusunda yan yana gelme çabasıdır. Devletin saldırılarında düzeyi belirleyen önemli bir noktadır bu. Birleşik Gençlik Meclisleri henüz oluşum sürecindeyken ilk elden bu denli tahammülsüz olmalarının; gençliğin sokakları hareketlendirecek, Kürt halkı ile yan yana mücadele edecek, emekçilerin direnişleri ile bütünleşecek, faşizme karşı ortak karşı koyuşu örgütleyecek adımları atma potansiyeline sahip olması ile ilişkilidir. Birleşik Gençlik Meclisleri bu yönüyle gençliğin aktif mücadelesinin önemli bir mevzisi olmayı hak etmektedir ve diğer tüm birleşik mücadele alanlarıyla beraber faşizmi geriletecek bir öze sahiptir.

Systemair HSK Direnişi

“Haklı olan biziz. Hakkımızı alana kadar da mücadeleye devam edeceğiz”

Patronların kendini aklama çabası ve direnişin seyrine dair Birleşik Metal-İş'ten Fehmi Elmacı ile konuştuk.

Kocaeli Dilovası'nda bulunan Systemair HSK Havalandırma Endüstri Sanayi Fabrikası'nda, Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmalarının ardından zorla ücretsiz izne çıkarılan işçiler direnişe başladı. Sendika düşmanlığına karşı başlayan direniş, Birleşik Metal-İş'in Systemair HSK fabrikasında çoğunluğu elde etmesinin ardından başlarken, Systemair HSK patronları direnişin yaygınlaşması sonrası basın kuruluşlarına mail atarak çoğunluğun sağlanmadığını söyledi. Patronların kendini aklama çabası ve direnişin seyrine dair Birleşik Metal-İş'ten Fehmi Elmacı ile konuştuk.

- Systemair HSK'da sendikalaşmanın ardından direniş süreci nasıl başladı?

-7 Ekim tarihinde sendika olarak çoğunluk tespiti için bakanlığa başvuru yaptık. 15 Ekim'de de hem işverene hem de sendikaya çoğunluk tespiti geldi. 16 Ekim itibarıyla de işveren saldırıları başladı diyebilirim. Önce 15'inin akşamından 16'sının öğlenine kadar arkadaşlarımıza sendikadan istifa etmelerini, burada çoğunluğun olmadığını söylediler. Biz buraya sendika almamız, diyerek arkadaşları tehdit ettiler. Arkadaşlarımız direnç göstererek baskılara boyun eğmediler. Bunun akabinde 45 tane arkadaşımızı ücretsiz izne çıkardılar. Aslında ücretsiz izin ne için çıkarılmıştı hükümet tarafından? Pandemi döneminde işleri kötü giden, yavaşlayan işverenler işten çıkarmasın diye... Bununla birlikte de ücretsiz izin hakkı verdi. Pandemiden önce iş kanununa göre işverenler tek ta-

raflı olarak işçileri ücretsiz izne çıkartamıyorlardı. Ancak işçilerin onayıyla yapabiliyorlardı bunu. Maalesef bu işyerinde ise bu hak kötüye kullanıldı. Çünkü aslında bu şirket pandemi döneminde çok ciddi üretim yaptı. Düşünün ki bu süreçte arkadaşlarımızı eve göndermediler, zoraki mesai yapturdular. Özellikle toplumu ilgilendiren yerlere iş yapıyorlar, kamu ağırlıklı. Metrolar gibi... Mesela pandemi hastanelerinin havalandırmalarını bu şirket yaptı. Yani şu an iş yokmuş havası verip arkadaşlarımızı ücretsiz izne çıkartmalarının sebebi aslında tamamen sendikalaşmadır. Burada ucuz işçilik mantığı var. Buraya sendika gelince de işçiler hakkını aramak için bu sendikaya başvurdular. Düşünün ki annesi hasta olan bir arkadaşımız, “benim annem hasta ben bugün mesaiye kalmayayım” dediğinde bu arkadaşımıza ceza olarak ücretsiz izin dayatması yapıyorlar.

- Söзде işten çıkarmak yasak ama dediğiniz gibi patronlar ücretsiz izinle çözüyor işlerini. Ya da sendika geldiği zaman işçiyi işten çıkarmak istediği zaman...

- Evet insanları bin 160 liraya mahkum ederek kendileri işi bırakıp gitsinler tavrı koyuyorlar ortaya. Hani ‘ben çıkartmadım, kendi çıktı’ demeye getiriyorlar. Bin 170 lirayla geçinmek şu an mümkün mü? Değil tabi ki. İnsanları cezalandırmak için işverenler işçileri işten çıkartmıyorlar, onları ücretsiz izne çıkartıyorlar. Ve bu sadece sendikalaşmanın olduğu yerlerde değil. Az önce arkadaşla ilgili verdiğim örnekte de, arkadaşın annesinin durumu-

na rağmen mesaiye zorladıkları dönemde daha sendikayı bilmiyorlardı. HSK'da çalışan bu arkadaşımızı mesaiye kalmadığı için ücretsiz izne çıkardılar. O arkadaşımız hala ücretsiz izinde.

- HSK şirketi basma ‘yetkilendirilmiş bir sendika yoktur’ minvalinde bir mail attı. Şirketin bu iddialarına dair ne söylemek istersiniz?

- Onları tamamen iddia. Bizimki belgeli. Yani bu maille işveren Çalışma Bakanlığı'na yalancı diyor. Zaten bakanlıktan bize çoğunluk tespiti gelmeseyse bunu söylemezdik. Çoğunluk tespitini açıklayacak olursam; ilk önce insanlar kendi e-devlet'lerinden giriyorlar ve bir sendikaya üye oluyorlar. Bakanlık bunu tespit ediyor ve yeterli sayıyı yakaladığınız zaman ise -eğer tek fabrika ise çalışan sayısının %50+1'ini ister- o işyerine sendika girer. Biz 50+ 1' i geçtik, hatta fazlasıyla geçtik. Normalde bizim oradaki sayımız daha da düşük olabilirdi. Normalde 190 çalışan vardı. 98 üyeye başvuru yaptığımız gündü, ki o gün hemen 98'i bulduktan sonra başvurduk. O gün akşama kadar 110 üyeyi bulduk biz zaten. Tabii bir yandan baskılarla, vb. şeylerle yıldırma istedikleri arkadaşlar var. Ama içeride arkadaşlarımız çok diri vaziyettedir. Dışarıdaki arkadaşlarımız da inançlı vaziyette. Sendikalarına ve arkadaşlarına sahip çıkıyorlar. Bu da işvereni çıldırtıyor aslında.

- Moraller nasıl, işçiler ne düşünüyor ya da bundan sonraki süreç nasıl işleyecek? Buna dair bir planlama var mı ya da direnişin kendisi nasıl devam

ediyor şu an?

- Direnişimiz iyi. Arkadaşlarımız söylediğim gibi inançlı bir vaziyette. Aslında burada, sendika olarak biz bir araçız. Arkadaşlar aslında haklarını arıyor bir araya gelerek. Biz onların bir araya gelmesini sağlıyoruz bir çatı altında. Bugüne kadar işveren arkadaşlarımızı dinlememiş, ne derdiniz var diye sormamış. Sendika geldikten sonra ne sıkıntınız varsa halledelim dediler; içerideki arkadaşları caydırmak için yüzde 20-25 zamlar teklif ettiler. Ekstra paralar teklif ettiler. Arkadaşlarımızdan gelen bilgilendirmeler bunlar bize. Ve düşünün ki orada usta başı konumunda arkadaşlar bile sendikaya üye oldular. Yani dirençli bir şekilde, güzel gidiyoruz. Herhangi bir çözülme yok ama işveren, insanları kandırmak için bugüne kadar vermediği hakları vereceğim diyor. Sendikayı kırmak için, örgütlenmeyi kırmak için... Örnek vereyim; bugüne kadar yüzde olan fazla mesaiyi Cumartesi günü için yüzde 150, Pazar günü için ise yüzde 200 yapacağım diye açıklama yaptı iş yerinde. Bunu yapmanın gerekçesi neydi? Sendikalı arkadaşlarımız 28 Ekim akşamı mesaiye kalmadılar. Bir de burada ayrı bir çelişki ortaya çıkıyor. Madem iş yok 45- 46 kişiyi ücretsiz izine çıkartıp, neden fazla mesai yapıyorsun? Bunu devletin ilgili biriminin de incelemesi lazım. Çünkü burada aynı zamanda devleti de dolandırıyorlar. Yani düşünün ki devletin sırtına 46 tane ücretsiz izine çıkartılmış arkadaş var ve devlet bunlara bin 170 lira para ödeyecek aylık. Ama içeride fazla mesai baskısı var.

- Peki son olarak ne söylemek istersiniz kamuoyuna ya da diğer sendikalara nasıl bir çağrı yapmak istersiniz dayanışma boyutuyla?

- Bizim zaten Gebze'de Sendikalar Birliği diye bir birliğimiz var. Biz bunu buraya da taşıyacağız. Yani son zamanda sadece bizim iş kolumuzda değil, diğer iş kollarında da sendikalaşmaya giden iş yerlerinde bu ücretsiz izini sopa niyetiyle kullanıyorlar. Biz bunu Sendikalar Birliği'ne de taşıyıp gündem yapacağız. Tabii ki sizlerin de bunu dile getirmeniz bizim için büyük bir avantaj. Dediğim gibi biz doğru bildiğimizden şaşmayacağız, haklı olan biziz. Hakkımızı alana kadar da mücadeleye devam edeceğiz.

Adım Adım Yürüyeceğiz, Mutlaka Kazanacağız!

Covid-19 salgınının Türkiye de görüldüğü bilgisinin resmi olarak kabul edildiği 10 Mart'ın üzerinden aylar geçti. Pandeminin ülkemizde açıklandığı ilk günden itibaren, pandeminin etkileri ve yayılması ile mücadele ve bu mücadelede alınan tedbirler iktidar temsilcilerinin açık sınıfsal pozisyonları ile belirlendi. Tüm dünyayı etkisine alan pandemi sürecinin başında "Koronavirüs'le Mücadele Eşgüdüm Toplantısı'nın" açılışında konuşan Erdoğan önlerindeki salgın krizinin bir fırsat olarak karşılına çıktığını belirterek krizi fırsata çevireceklerini daha ilk cümlesinde belirtmiş oldu. Bunun yanında pandemi ile mücadelenin yöntemini sabır ve dua olarak ortaya koydu. Hastalıkla mücadeleyi "dua ve sabır" sözcükleriyle açıklayan Erdoğan, tam olarak "Sabır ve dua ile bu sürecin üstesinden gelinecek" dedi. 18 Mart'ta yapılan ulusa sesleniş konuşmasında ilk salgın manifestosu açıklandı. Sermaye temsilcilerinin olduğu salonda açıklanan manifestonun, sermayeyi desteklemek için yapıldığı, salon da bulunan bir sermaye temsilcisine söylenen 'neşen yerinde' sözleriyle açıkça ortaya konulmuştu. İlk açıklanan manifestodan itibaren, mevzunun işçi ve emekçilerinin kazanılmış haklarına yönelik yoğunlaşan saldırı furiasının başlangıç işareti olduğu çok geçmeden anlaşıldı.

Uzun süredir devam eden pandeminin etkisiyle ağırlaşan ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için elinden gelen her yolu deneyen iktidar bu konuda motivasyonunu kaybetmeden devam etmekte, salgın boyunca tek tu-

tarlı olduğu noktada; kazanılmış haklara saldırı furiasında hız kesmemektedir. Bu konuda hiç çekinmeden hoyrat davranabilmekte, bu kadar da olmaz dediğimiz her noktada bir üst seviyeye çıkabilmektedir. Artık iktidarın bunu da yapamazlar dediğimiz bir kulvarı kalmamıştır. Salgını fırsata çevirmek için her yol mubahtır anlayışıyla hareket eden iktidar ekonomik krizle beraber hastalıkla boğuşan işçi ve emekçilere nefes aldurmamaktadır. İşçi ve emekçilerin hayatlarını tehdit eden bir salgın karşısında dahi, ekonomik bir ilişki kapsamında görülmesi, hesapların çarklarının dönmesi üzerinden yapılması sermaye ile emek arasındaki ilişkinin insani hiçbir yön taşımadığı gerçeğini somut olarak bir kez daha karşımıza çıkarmaktadır. Pandeminin yarattığı sağlık krizi ile beraber ekonomik krizin, sınıf çelişkilerini açık ve net olarak gözler önüne getirdiği ortadadır.

Tüm bunlarla birlikte pandemi ile ezilenler üst boyutta bir sınıf saldırısı ile karşı karşıya kalmakta, var olan tüm kulvarlar da ezen sınıflar saldırısının dozunu her geçen gün arttırmaktadırlar. Bu durum özellikle çalışma yaşamının yeniden sermayenin lehine şekillendirilmesi üzerinden yapılmaktadır. Ücretsiz izin dayatmaları, esnek ve güvencesiz çalışma, kıdem tazminatının gaspı, grev ve sendikalaşmanın yasaklanması vb. gibi bir dizi saldırı ezilenleri kuşatmakta yıllar içinde mücadeleyle kazanılmış hakları ellerinden alınmaya çalışılmaktadır. İktidar tüm bunları kendisini karşı koyulamaz bir güç olarak ezilenlerin çaresiz olduğunu hissettirerek

*Saldırlara karşı
artan tepkiler o güçlü
yenilmez iktidarın
gediklerini açığa
çıkartmaktadır.
İktidarın tüm
güç gösterisine
rağmen paniklediği
durumlarda, yani
gücünün boşa düştüğü
durumlardaki
davranışları bizlere
gücünün sınırını
göstermektedir.*

yapmakta ve bundan dolayı olabildiğince hoyratça davranabilmektedir. Elbette bu saldırıların bu kadar pervasız oluşunun nedenleri başta işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğü ve ezilen sınıfın temsilcilerinin güçsüzlüğü, var olan saldırıya çözüm sunamayışdır.

Fiili-meşru mücadeleyi yükseltelim!

Tüm bunlarla beraber saldırılara karşı artan tepkiler o güçlü yenilmez iktidarın gediklerini açığa çıkartmaktadır. İktidarın tüm bu güç gösterisine rağmen paniklediği durumlarda, yani gücünün etkisini boşa düşürecek durumlarda nasıl davrandığı bizlere gücünün sınırını göstermektedir. Erzincan da tezgâhına el konulmasını protesto etmek için kendini yakarak yaşamını yitiren seyyar satıcı Yavuz Polat'ın haberlerine erişim engeli getirilmesi bunun örneklerindedir. Denizli de salgın önlemleri denetimi yapan, arkasına devletin bütün gücünü alan Valinin çalışan esnafın kendisini takmaması üzerine elinin ayağının dolaşması, maske bahanesi adı altında işyeri kapatma cezası vermesi, yine aynı Valinin niye maske takmıyorsun diye sorduğu pazarcıya, pazarcının "Gebermek istiyorum. Canıma yetti. Piyasanın haline bak. Salı günü 15 lirayla kapattık, çarşamba günü 100 lira. 100 liranın hepsi kar olsa ne olur?" demesinin ardından o güçlü kudretli iktidara temsilcisinin neye uğradığını şaşırarak olay yerinden uzaklaşması, bizlere o güçlü yıkılmaz kalelerinin ne kadar kumdan olduğunu göstermektedir. Hepimiz hatırlarız yıllar önce Erdoğan Türkiye Kürdistan'ının birçok ilinde yapacağı mitingler öncesi şehir içlerinde

güç gösterisi yaparken kadınların sırtını dönerek bütün o güç gösterisini yerle bir ettiği anı. Toprağına, havasına, suyuna sahip çıkan köylülerin, Ermenekli maden işçilerinin hakları almak için yaptıkları Ankara yürüyüşü bizlere doğru yöntemin fiili-meşru mücadele olduğunu göstermiştir. Bir madencinin Jandarma kuşatması altında söylediği "...Bir tane kıcı kırık patronun hesap sormayı beceremeyen devlet gücünü bizde sinayacak öyle mi? Öyle mi alay komutanı? Buradayız biz! Yıllarca arkadaşımızın bedeninden parçalar kopartıldı o madende, parçalar! Şimdi bize güç göstereceksiniz ve biz bu güçten korkacağız öyle mi? Vallahi de korkmuyoruz, billahi de korkmuyoruz sizden!" sözleri sınıf savaşının bugünkü halinde neye sarılacağımızı bizlere göstermiştir. Meşru hakları için mücadele eden işçilerin geldikleri bilinç hali, ezilenler cephesine, doğru mücadele hattının nereden geçtiğini göstermekle beraber, o güçlü iktidarın gücünün sınırlarını ve zaafalarını bizlere göstermesi açısından net veriler sunmuştur.

Bir yandan pandemi artarak devam ederken bir yandan işçi ve emekçiler ekonomik krizle baş etmeye çalışmaktadırlar. İktidar sahipleri krizi sonuna kadar fırsata çevirmek için ellerinden geleni yapmaktan geri durmamaktadırlar. Ezilenler sağlıkla, açlık arasında tercihe zorlanırken diğer yandan tüm kazanılmış hakların ciddi bir tehdit altında olduğu bir dönemden geçiyoruz. İşsizlik, yoksulluk, açlık, esnek ve güvencesiz çalışma normalleştirilmeye çalışılmaktadır. Tüm bu saldırılara karşı çözüm fiili-meşru mücadelenin birlikte güçlendirilmesinden geçmektedir. Maden işçilerinin örgütlenmesi ve haklarını almak için yaptıkları yürüyüş bizlere yol göstermekte karşı sınıfın güçsüzlüğünü ortaya sermektedir. "...Biz biliyoruz ki bedenlerimizi elimizden aldıkları, gözlerimizi kör ettikleri, ellerimizi ayaklarımızı koparttıkları, ciğerlerimizi çürüttükleri bu vahşi sömürü düzeninden alacaklarımız var ve bu alacaklarımızı her koşulda gündeme getireceğiz. Patronlara bol kepeçden kıyakların yapıldığı, işçilerin alınteri haklarını talep etmesinin bile yasak olduğu bu kölelik düzenine itiraz ediyoruz. Korkmuyoruz ve asla haklarımızdan vazgeçmeyeceğiz. Adım adım yürüyeceğiz, mutlaka kazanacağız."(Soma ve Ermenek'ten Ankara'ya neden yürüyoruz? Başlıklı maden işçilerinin bildirisi.)

Bağımsız Maden İş Sendikası: Biz Hakkımızı Alana Kadar Bu Mücadeleden Asla Vazgeçmeyeceğiz!

Uyar Madencilik bünyesinde işletilen madendeki işçi arkadaşlarımız 8 yıl boyunca hakkını almamıştı. Bu kazanım önemliydi. Ermenek'teki işçi arkadaşlarımız özellikle iş sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanması noktasındaki haklarını, maaşlarını ve tazminat haklarını alamamıştı.

Bağımsız Maden İş Sendikası Başkanı Tahir Çetin ile Kahraman Ermenek ve Soma Maden işçileri direnişlerini konuştuk.

Manisa'nın Soma ilçesindeki Uyar Madencilik işçileri, sekiz yıldır verilemeyen alacaklarının ödenmesi talebiyle direnişlerini sürdürüyor.

Soma'da tazminatlarını alamayan madenciler mahkeme kararı ile kazandıkları tazminat hakları için Salihli'de bir parkta direnişlerine 20'li günlerinde sürdürürken verilen sözün (2 Kasım Salı gününe kadar) yerine getirilmesini istiyor.

Ermenek işçilerinin direnişleri ise haklarının yanında koşullarının düzeltilmesini, işçi sağlığı ve güvenliğinin alınmasını talebiyle direnişlerinin 2 ayını geride bıraktı. İşçiler Karaman Valisi'nin sözünün yerine getirilmesini direnişi sürdürerek bekliyor.

Karaman'ın Ermenek ilçesindeki Cenne Maden Ocağı'nda maden işçileri 13 aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi talebiyle 31 Ağustos'ta direnişe geçtiler. 80 maden işçisinin ocak girişinde gerçekleştirdikleri eylemin sekizinci gününde aynı şirkete ait Seba Madencilik'te çalışan ve 7 aydır ücretlerini alamayan 60 işçi daha direnişe katılmıştı.

-Öncelikle iki direnişin de, Ankara Yürüyüşü'nün engellenmesi ve devam eden mücadele sürecini aktarır mısınız?

Biz Ermenek'te yaşanan süreci aslında tüm kamuoyuna anlattık, hem Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) Genel Müdürü ile, hem mecliste toplantılar yaptık. Bugün işverene yazılı bir şekilde taleplerimizi ilettik ancak maalesef işveren bu konuda bir adım atmadı. Arkadaşlarımız da Ankara'ya yürüme kararı aldı ve yürüyüşe

başladık. Maden ocağından başlayarak 500-600 metre kadar yürüdük. Orada jandarma ile karşılaştık, jandarmanın biber gazı coplu müdahalesiyle karşılaştık. Biz aynı şekilde Manisa'da da direniş olduğu için Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) ile de toplantı yaptık, ancak TKİ, "bunun sorumluluğu bizde değil" dedi. Bizde yeniden Ermenek'e gittik fakat orada yolumuz yeniden kesildi. Sonrasında Karaman Valisi ile bir toplantı yaptık, Karaman Valisi bu pazartesi (1 Kasım) sorunun çözülmesi için işvereni masaya çağırdı. Şimdi Güneyyurt kasabasında oturma eylemi şeklindeki direnişimiz devam ediyor.

Manisa'daki arkadaşlarımızda Soma'dan çıktıkları yürüyüşe, 3 günlük 301 arkadaşımızın mezarlığına kadar devam etti. Oradan gece araçlara binerek Salihli'ye kadar devam ettiler. Burada jandarma arkadaşlarımızın önlerini kesti ve arkadaşlarımız gözaltına alındı. Daha sonra ise ifadelerin ardından arkadaşlarımız serbest bırakıldılar. Oradaki arkadaşlarda AKP Grup Başkan vekili Özlem Zengin ile toplantı yaptı. O da bu salı (2 Kasım) mecliste durumu halledeceğini yani ödemelerin gerçekleşeceğini söyledi. Yani direnişlerden birini pazartesini diğeri salı beklemekte ondan sonra zafer ile bittiği duyurusu yapılacak. İşçi arkadaşlarımız hakkını alacak.

-İşçilerin "vallahı de billahi de korkmuyoruz" sözü bir kararlılığın ve

kendini gücünün ifadesi aynı zamanda. İşçilerin bu direnişteki kararlılığı ve gücü nereden geliyor sizce?

Şimdi bizim sendikamız 2018 yılında kuruldu, 2019'a kadar Soma'daki işçilerin yani hayatını kaybeden 301 işçinin ardından verilmesi gereken haklarını alamamıştı. Bu tazminatlarla alakalı ciddi bir kazanım elde ettik. Buradaki Uyar Madencilik bünyesinde işletilen madendeki işçi arkadaşlarımız 8 yıl boyunca hakkını alamamıştı. Bu kazanım önemliydi. Ermenek'teki işçi arkadaşlarımız özellikle iş sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanması noktasındaki haklarını, maaşlarını ve tazminat haklarını alamamıştı. Soma'da baskarı ile tazminat haklarını kazanması ile birlikte arkadaşlar sendikamıza başvurdu. Çünkü işçilere güç verdi bu durum bizde alabiliriz denildi. Şu an bizim önümüze konulan askeri güç, baskı uygulanmasının sebebi Soma'daki yürüyüşün Anayasa Mahkemesi'ne taşınması, bize karayollarının yasaklanması ve bizim bu mahkemeleri kazanmamızdır. Bugün askerin bize baskı uygulamasının birinci nedeni bu, ama işçi arkadaşlarımız "kardeşim biz sizin baskınıza karşı hakkımızı istiyoruz. Çünkü Soma'daki arkadaşlarımızın sorununu çözüldü bizimki niçin çözülüyor" diyorlar.

"Bu barikatları bize değil patronlara kurun"

Bundan güç alındı. Yine takip ettiğiniz

gibi buradaki Türkiye Maden İş Sendikası, 13 bin üyesi olan bir sendika var, bu sendika hiçbir adım atmadı, bu işçiler birde bu sendikaya üye idi, ama maalesef hiçbir adım atmadı, işçileri aldattılar, kandırdılar. İşçi arkadaşlarımız o sendikadan nefret etti ve yeni sendikal bir örgütlenme ve yeni bir mücadele hattıyla birlikte harekete geçtik. Şimdi bizim sendikamıza Maden İş Sendikası, provokatörlük yaparak, işçileri kullanarak sosyal medya üzerinden saldırıyor ama işçiler bunu görüyor. İşçiler "siz yıllardan beri bizim için ne yaptınız ama bu sendika şu an 2 yıllık bir sendika olmasına rağmen ödenmeyen maaşlarımız, tazminatlarımız için mücadele ediyor siz ne yaptınız?" diye soruyor.

-Şimdi her iki direnişte önümüzdeki hafta verilen sözlerin tutulması için bekleyişte, sözlerin verilmemesi durumunda neler yapılacak, kamuoyuna buna dair çağrınız nedir?

Biz hakkımızı alana kadar bu mücadeleden asla vazgeçmeyeceğiz, yani bugün Salihli'de yolumuzu kestiniz, bizde Uşak, Afyon üzerinden yolumuzda ilerlemeye devam edeceğiz. Haklıyız, meşruluğumuz var çünkü 8 yıldır tazminatlarımız ödenmedi, iş sağlığı iş güvenliği için yaşam hakkımız için mücadele edeceğiz. "Bu barikatları bize değil patronlara kurun" diyerek, işçilere haklı ve meşru mücadelemiz için bedeli ne olursa olsun kazanana kadar devam edeceğiz.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Kadınların En Güçlü Öz savunma Aracı Örgütüdür!

Örgüt, her bir kadının gücünü üçe-beşe katladığı bir organizmadır yani yaşayan-canlı bir bedendir. Eğer bunlar yoksa, yani birbirini etkileyip geliştiren, dönüştüren, güçlendiren bir gerçeklik yoksa, orada bir örgütten bahsetmek de mümkün değildir. Ya da "her birimiz tek tek çok güçlüyken, bir araya gelince güçsüzleşiyorsak" orada yine bir örgütten bahsedemeyiz.

Ekonomiden kültüre, gündelik yaşamdan öğretim hayatına tüm alanlarda patriarkal sömürü sistemiyle hesaplaşmak, onu ortadan kaldırmak ve toplumsal altüst oluşu örgütlemek bağlamında bahsini ettiğimiz kadınların birliği, rastgele, kendiliğinden, kısıtlı hedefler doğrultusunda bir bir araya gelişi tarif etmiyor kuşkusuz. Aksine yaşamın ve mücadelenin her alanında kadınların üretken gücünü açığa çıkartacak, bu gücü örgütleyecek, daha ileri seviyeye taşıyacak, ancak bu şekilde patriarkal sistemi ortadan kaldıracak, planlı-programlı ve esas hedefle şekillenmiş bir örgütten bahsediyoruz.

Dolayısıyla bu birliğe dair tüm kurgular, kısa-uzun vadeli hedefler, tartışmalar vs. bu gerçekliğin etrafında şekillenmelidir.

Çekirdek aileden devlete kadar yaşamın bütün ayrıntılarına kadar örgütlenmiş, tepeden turnağa silahlanmış, hatta kadınların dünyasında dahi rıza üretebilmiş ve "ataerkil pazarlık" denilen "anlaşma"da kadınları da bir taraf haline getirebilmiş ataerkiye karşı, kadınların en güçlü öz savunma aracı, bu sisteme karşı koyabileceği, bu sistemi yerle bir edebileceği silahı, örgütlülüğüdür.

Nitekim, örgütsüz bir kadın mücadelesi, ne kadar iyi ve doğru niyetlerle yola çıkarsa çıksın, ortaya ne kadar muazzam bir enerji ortaya çıkarırsa çıkartsın, ne kadar kitleselleşirse kitleselleşsin sonunda dağılacak ve ne sistemi değiştirebilecek ne de toplumu dönüştürebilecek gerçek bir güce, maddi bir güce ulaşabilecektir.

Zincirleri gerçekten kırmak için, bundan

çok daha fazlası, yani kadınların biriktirdiği öfkenin, dile getirdiği isyanın örgütlenmesi gerekmektedir. İşte bu yüzden kadınların kendi inisiyatif alanı olan, politika üreten, bu politikayı uygulayan, kendi programına-işleyişine sahip vb. bir örgütlenmeyi önemsiyoruz.

Çünkü ancak böyle bir örgütlenme ile kadınların Demokratik Halk Devrimine sadece nicel katılımından değil nitelikli katılımından bahsedebileceğimizi; yani sadece fiziki olarak değil, akli ve iradesiyle de bu mücadelenin bir parçası, temel bir parçası haline gelebileceğini söylüyoruz.

Örgüt dediğimiz olgu, sadece bir mekanizma değildir; içinde yer alanların birbirini etkilediği, değiştirip dönüştürdüğü, her bir kadının gücünü üçe-beşe katladığı bir organizmadır yani yaşayan-canlı bir bedendir. Eğer bunlar yoksa, yani birbirini etkileyip geliştiren, dönüştüren, güçlendiren bir gerçeklik yoksa, orada bir örgütten bahsetmek de mümkün değildir. Ya da "her birimiz tek tek çok güçlüyken, bir araya gelince güçsüzleşiyorsak" orada yine bir örgütten bahsedemeyiz.

Çünkü ancak böyle bir örgütlenme ile mücadelenin kendisini de ataerkiden/erk-ten arındırabiliriz. Kadının ataerkiden kurtuluşunun, özgürleşmesinin yolu mücadeleden geçer formülasyonu doğru ama yetersizdir. Zira bu formülasyonda adı geçen mücadele, eğer ataerki ile sakatlanmışsa, bunun kadınlara getireceği bir kurtuluştan nasıl söz edebiliriz? Kadınlar ancak örgütlü bir duruşla, planlı bir yaklaşımla bu mücadeleyi erkek egemenliğinden arındırabilir.

Çünkü ancak böyle bir örgütlenme ile kadınların dayanışması da, bilincinin yükselmesi de, güçlenmesi de vb. ancak bu amaçtaki bir örgütlülük içinde gerçek anlamını bulur. Yoksa, dayanışma, bilinçlenme, güçlenme dediğimiz şeyler, komünist bir cinsiyet bilinciyle örülü örgütsel bir zemine oturmadığı sürece çok kısa sürede tersine dönebilecek olgulardır. Bunları bir arada tutan/tutması gereken bütün kadınların ortak akıl, irade ve eylemine dayalı örgütüdür.

Çünkü ancak böyle bir örgütlenme ile bizi ezen, sömüren sisteme karşı sürekli "mızımızlanıp" bir köşeye çekilmek yerine, ayağa kalkabilecek ve bizi ezen, sömüren, aşağılayan, küçümseyen, yok sayan vs. her ne veya kim varsa, ona karşı savaşılabileceğiz.

Anayasa Mahkemesi kararına göre kürtaja sadece gebeliğin kadının hayatını tehlikeye atması, tecavüz ya da ensest yaşanması durumunda izin verilmesi kadınların isyanına eşlik etti.

Polonya'nın Varşova kentinde kürtaj yasasını sıkılaştırma kararını protesto eden 150 bin kadın | 30 Ekim 2020

Polonya'da Binlerce Kadın Kürtaj Yasasına Karşı Sokakta

Polonya'da kürtaji neredeyse tümüyle yasaklayan mahkeme kararının ardından başkent Varşova'da kadınlar sokağa çıkarak kararı protesto etti.

Anayasa Mahkemesi 23 Ekim'de aldığı kararda, 1993'ten beri yürürlükte olan ve fetüste ciddi kusur olması durumunda kürtaja izin veren kanunun anayasaya aykırı olduğuna hükmetmişti.

Anayasa Mahkemesi'nin kararına karşı gösteriler Polonya'nın birçok diğer kentinde de yapıldı.

1975'de İzlandalı kadınların yaptığı grevden esinlenen Polonyalı kadınlar, 2016 yılında da yine kürtajın meclis gündemine geldiği bir dönemde benzer kitlesel eylemler yapmışlardı.

Bütün kamuoyu yoklamalarında, halkın çoğunluğu net olarak bu konudaki kısıtlamaların gevşetilmesinden yana.

Başta genç kadınlar olmak üzere ülkede kadınlar gündür yasağın geri çekilmesi için sokakta, grevde olmayı sürdürüyor.

Başbakan yardımcısı Jaroslaw Kaczynski, protestoların Polonya'yı yok etme girişimi olduğunu iddia ederek, halkı Katolik Kilisesi'ni ve ulusun varlığını "savunmaya" çağrısında bulundu.

Polonya'nın yıllardır en büyük protestoları kürtaj yasasına karşı duruyor

Polonya'nın başkenti Varşova'da Cuma günü, neredeyse tüm kürtajları yasaklayan bir mahkeme kararını protesto eden büyük kalabalıklar, onu on yıllardır ülkede görülen en büyük gösterilerden biri haline getirdi.

Varşova Belediye Başkanı Rafal Trzaskowski, 100.000'den fazla kişinin katıldığını söylerken, protesto organizatörleri bu rakamı 150.000 olarak belirledi.

Varşova Emniyet Müdürlüğü sözcüsü Sylwester Marczak Cumartesi sabahı yaptığı açıklamada, polisün Cuma akşamı büyük çoğunluğu futbol hooliganları olan 37 kişiyi gözaltına aldığını söyledi. Çok sayıda katılımcı göz önüne alındığında, "çok barışçıl" bir protesto olduğunu da sözlerine ekledi.

“Kampanyamız Bitti Mi? Hem Evet Hem Hayır...”

Yeni Demokrat Kadın (YDK) kampanyasının biten ilk bölümüne dair açıklama yaparak kampanyasının elde edilen deneyimlerin, kayıtların çözülmesi ile kitap aşamasına geçtikleri duyurdu.

YDK yaptığı açıklamada “Temmuz ayının ikinci haftasında başladık kampanyamıza... Öncesinde yer yer online, yer yer de yüz yüze toplantılarımızı tamamladık, önümüze eylem planı çıkardık, yönergeler hazırladık, komisyonlarımızı oluşturduk. Sonra ver elini faaliyet!” şeklindeki sözlerle kampanyanın nasıl başladığını aktardı.

YDK, “Kadınların ve LGBTİ+’ların kapılarını çaldık, kafelerde buluştuk, ev önlerine sandalye attık, kek-çörek-börek derken azıcık da kilo aldık, çokça konuştuk, arada gülüşüp arada ağlaştık. Yüzlerce kadına ve ona yakın LGBTİ+’a pandemi-yi, “normalleşme”yi ve kendi normalimizi sorduk.

Onlar da anlattılar. Ev emekçisi kadınlardan tekstil işçisine, sağlık emekçisinden belediye işçisine, öğrencisinden akademisyenine, temizlikçisinden badanacısına, devrimcisi-sosyalist-anarşist-feminist kadın hareketi öznelerine, KHK’lisinden tut sağına dek...

“Evet, kampanyamız bitti!”

Açıklamada, ev ziyaretleri, online görüşmeler, buluşmalar, toplantılar... ile çalışmanın sürdüğünü dile getirerek, “Artık kampanyamız kapsamında yaptığımız bu çalışmalar sona erdi. Beklentimizin üzerinde kadınla temasa geçtik, seslerini-sözlerini kaydettik, sosyal medya araçlarından bir kısmını da duyurduk. Yeni buluşmalar, yeni temaslar, birlikte politika yapacak bol zamanımız olacak kuşkusuz” dedi.

“Ama hayır, bir yandan da kampanyamız sürüyor, çünkü...”

Devamla “Biz kadın ve LGBTİ+’lerden çok şey aldık, sözlerini, dertlerini (ki her bir dert; politik faaliyet alanıdır) dinledik, seslerini kaydettik. Kampanyamızın kitle çalışması ayağı bitse de yeni bir aşamaya geçtik. Dinlediklerimizi, kaydettiklerimizi sadece bizimle sınırlı bırakmamak adına tüm bunları bir kitap çalışmasıyla taçlandıracağız.

Çünkü biliyoruz ki, her bir derdimizin kaynağı bu sınıflı-cinsiyetli düzenin kendisidir ve dolayısıyla kendimizle sınırlı kalmamalıdır...” denildi.

“Tarihe not düşüyoruz; pandemiye kadın ve LGBTİ+’ların sözü var!”

YDK çalışma yürüttüğü yerlerden gelen kısa değerlendirmeleri de kamuoyu ile paylaştı:

“Şimdi yeni döneme geçerken, bu çalışmada yer alan faaliyet alanlarımızdaki kadın arkadaşlarımızın dönemsel değerlendirmelerini paylaşmak istiyoruz. (Buradaki alan değerlendirmeleri içerisinde yer almasa da Aydın-Didim, Balıkesir, Mersin, Amed, Kıbrıs ve Azerbaycan’dan kampanyamıza dahil olarak emek veren kadın ve LGBTİ+’ların emeğini hatırlatalım. Bizimle hikayelerini buluşturan tüm kadın ve LGBTİ+’lara bir kez daha teşekkür ediyoruz.)”

YDK’nın paylaştığı çalışma alanlarındaki değerlendire şu şekilde;

İZMİR | “Devlet kadın ve LGBTİ+’ları yok saydı”

“Bu kampanyayı ilk duyduğumuzda heyecanla başladık çalışmaya... Kadınlara soruları yönelttiğimiz zaman ne tepki ve receklerini, ne sıkıntı yaşadıklarını merak ediyorduk. Kadınların anlattıklarından doğru çok açık bir şekilde anlıyorduk ki; devlet bu pandemi sürecini sağlıklı bir şekilde örgütleyememişti. Bu, sorulara cevap verem kadınların yüzünden okunuyordu.

Bu röportajı ev emekçisi, üniversiteli kadınlar ve LGBTİ+’larla gerçekleştirdik. Bu sorulara cevap vermekten çekinmeyen kadın ve LGBTİ+’lar olduğu kadar, Pandemiye ne yaşadığını anlatmaktan-paylaşmaktan çekinen; bunun okudukları okula, çalıştıkları işe, eşlerinin işine olumsuz yansımaları olmasından korktuğunu belirten kadın ve LGBTİ+’larla da karşılaştık.

Ne kadar üzücü, değil mi! Yaşadığımız sorunları dile getirmekten bile korkar hale getirmiş bizi devletin politikaları... Ama aynı kadınlar konuştuklarında devletin pandemi politikalarıyla hayatlarını nasıl zorlaştırdığını kendileri ortaya koyuyor...

ANKARA | “Kampanya, sürecin nasıl kadınlar aleyhinde kullanıldığını görmek ve göstermek açısından yerinde bir adımdı”

Pandeminin ilk zamanlarında başladığımız zoom toplantılarıyla beraber, biz kadınların mevcut durumunu, pandemi sürecinde de yaşadıklarımızın özgünlüğünü tartışıyorduk zaten. Tartışmalar bir şekilde bir kampanyaya, daha örgütlü bir çalışmaya evriltilmeye çalışıldı bizler tarafından.

Kadınlar pandemiye de farklı ve özgün koşullarda yaşıyorlardı ve bunları sadece kendi içimizde, zoom toplantılarında, kendi deneyim yazılarımızda tartışmak ve buralara sıkıştırmak dar kalıyordu. *Pandemiyi Bir De Bana Sor* kampanyamız bu açıdan gerçekten ihtiyacın ürünüydü. Hem bizleri toparlaması hem kadınlara elimizde somut bir şeylerle ulaşmamız hem

de sadece teorik, tartışılmış tartışmalara sıkışmamızın önüne geçmesi açısından özellikle önemliydi.

Elbette ki süreç boyunca eksikliklerimiz oldu. Biz Ankara alanı olarak, hem alana olan yabancılığımız hem de sürece adapte olamamamızdan kaynaklı epey zorluk yaşadık. Yeterli olmasa da güzel şeyler çıkardığımızı düşünüyoruz...

ANTALYA | “Antalya turizm açısından gündemde olsa da, o güzellikleri var eden emekçiler var ve bunların geneli kadın...”

Pandeminin ilk zamanlarından itibaren YDK olarak birlikte zoomda toplantılar yapmak hepimize gerçekten çok fazla moral olmuştu. Kadınların birlikteliği ve kadın yoldaşlığının getirdiği güçle bu umutsuz zamanlarda moral buluyorduk...

Kampanyanın ilk başladığı güne kadar hepimiz epey heyecanlıydık. Sonra kampanyamız başladı. İlk zamanlar nasıl yapılabileceğini, kadınlarla nasıl bir iletişim kuracağımızı çok fazla oturtamamıştık Antalya alanı olarak. Sonrasında aslında birçok şey kendiliğinden ilerliyordu.

Bir gün ev işçisi bir kadın arkadaşla otururken ona kampanyamızdan bahsetmiştik. O da “siz de dahil olmak üzere onlarca kadın bu kampanyanın hikayesi aslında” demişti. O gün *Pandemiyi Bir De Bana Sor* kampanyamız kafamızda daha çok şekillendi ve bir şeyler yapmak için epey sabırsızlanmaya başladık. Birkaç gün afişlerin gelmesini bekledik teknik bir sorundan kaynaklı afişler elimize ulaşmayınca daha fazla beklemeyip bir an önce gidip afişlerimizi çıkardık.

Bu kampanyada en sık buluştuklarımız işçi kadınlardı. Onlar da en az bizim kadar heyecanlı olduğundan güzel paylaşımların yanı sıra epey komik anlar da oluyordu. Ve bu yönüyle kampanya bizi sıkı, tüketen bir yerde değil aksine epey eğiten ve öğreten bir yerde duruyor...

İSTANBUL | “Birebir buluşmalar,

emekçi mahallelerde kadın toplantıları...”

...Devletin normalleşme süreci olarak tanımladığı dönemde kampanyamızın kitle çalışmasına hız verdik. Pandemi süreciyle birlikte artan erkek şiddetini, emek sömürüsünü, işsizliği, uzaktan yani evden çalışan kadınlar açısından daha fazla iş yapan ve mobbinge uğrayan, evi çekip çevirmesi, bakım ihtiyacını karşılaması beklenen süresiz bir çalışma temposunda olan, emeği daha fazla görünmezleşen, ayrımcılığa uğrayan, ötekileştirilen, çeşitli iş alanlarında çalışan ya da işsiz kalan kadın ve LGBTİ+’larla küçük buluşmalar yaparak deneyim paylaşımlarında bulunduk.

Gelecek kaygısı taşıyan genç kadınlarla, emeği görünmeyen ev-emekçisi kadınlarla, ayrımcılığa maruz kalan LGBTİ+’larla, işçi ve işsiz kadınlarla, KHK ile işten çıkarılan öğretmenlere kadar geniş bir kesimle “Pandemiyi Bir De Bana Sor” kampanyası gündemiyle röportajlar gerçekleştirdik.

Çalışma yürüttüğümüz alanların yerel planlaması teknik komisyon organize etti. Yazı komisyonu röportajları toparlayarak yazılı hale getirdi.

Merkezi sosyal medya komisyonu ise zoom görüşmeleri yaparak; sosyal medya üzerinden sosyalist, feminist, akademisyen kimliğine sahip çeşitli kesimlerden kadınlarla canlı yayımlar gerçekleştirip, kampanya çalışmalarına dair çeşitli görsel ve video paylaşımlarında bulunuldu.

Devrimci- yurtsever tutsak kadınlara kampanyamızın gündemini anlattık. Pandemiye tutsaklık deneyimlerini bizlerle paylaştılar. Sosyal medyada tutsak kadınların mektuplarına yer verdik.

Şimdi sıra, pandemi döneminde kadın ve LGBTİ+’ların sözünü tarihe not düşmede... Kadın ve LGBTİ+ deneyimlerini, röportajları toplama ve yazılı hale getirme çalışması kampanyamızın 2. aşaması olan kitaplaştırma süreci olarak tanımlıyoruz.

Dünya Kobanê Günü İçin Birçok Yerde Eylem-Açıklama

İstanbul

Halkların Demokratik Partisi (HDP) İstanbul İl Örgütü, 1 Kasım Dünya Kobanê Günü'ne ilişkin Kadıköy Halitağa Caddesi'nde basın açıklaması yaptı. Kürtçe ve Türkçe "Yaşasın halkların enternasyonal dayanışması" yazılı pankartın açıldığı eyleme, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Eş Genel Sözcüsü İdil Uğurlu, HDP Milletvekili Ali Kenanoğlu, HDP bileşenleri, HDK LGBTİ+ Girişimi Komisyonu ile aralarında Partizan'ın olduğu çok sayıda kurum ve kişi katıldı.

Eylemde, İzmir'de yaşanan 6,9 büyüklüğündeki depremde hayatını kaybedenler anıldı. Dayanışma çağrısı yapıldı.

Bulut, "Kobane direnişi Rojava Devrimini güçlendirdi" dedi. Bulut,

Eylemde konuşan HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Elif Bulut, IŞİD barbarlığına mücadele sonucu özgürleşen kadınlardan birinin kara çarşafını çıkardığı ve rengarenk elbisesinin görüldüğü fotoğrafı hatırlattı. Bulut, "Kobanê'de süren direniş Rojava devrimini güçlendirmiştir ve Rojava devrimi de bir kadın devrimidir" dedi.

Urfa

HDP Urfa İl Örgütü, Suruç'un Kobanê sınırında bulunan Etmanek Parkı'nda açıklama yapmak istedi. Ancak açıklama valilik tarafından alınan yasaklama kararı gerekçesiyle engellendi. Engelleme üzerine aralarında HDP Milletvekili Ayşe Süriücü'nün de bulunduğu partililer ve Özgür Kadın Hareketi (TJA) aktivistleri, partinin Suruç İlçe Örgütü binasında açıklama yaptı.

Engellemeye tepki gösteren HDP Suruç İlçe Eşbaşkanı Mehmet Koştı, "Kobanê'de dünyanın en güzel kadınları, dünyanın en çirkin erkeklerine karşı zafer kazanmıştır" dedi.

Adana

Adana'da HDP il binasında bir açıklama yapıldı. Çok sayıda kişinin katıldığı açıklamada konuşan HDP Adana İl Eşbaşkanı Gülseren Tural, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın "Kobanê düştü düşecek" ifadesini hatırlattı. Tural, "Kobanê; kadın iradesi olan Arin Mirkan'dır, Kobanê enternasyonal dayanışma olan Rıfat (Horoz) amcadır, Nejat Suphi Ağırnaslı'dır, Kader Ortakka'ya'dır, Aziz Güler'dir ve nice enternasyonal direnişinin ortak ruhudur" ifadelerini kullandı.

Dünya Kobanê Günü dolayısıyla HDP Adana Kadın Meclisi ve TJA tarafından HDP Seyhan İlçe Örgütü binasında sinevizyon gösterimi yapıldı.

Konya

Konya'da HDP İl Örgütü, açıklama yaptı. Partinin Konya İl Eşbaşkanı Gıyasetinalmaz, "Hiçbir saldırı ve karalama bu gerçeği karartmayacak, güneşi balçıkla sıvamak isteyenlerin yarın tarih karşısında hiçbir hükmü kalmayacaktır" dedi.

Mardin

Partinin Mardin İl Örgütü de HDP Sözcüsü Ebru Günay'ın katılımıyla il binasında açıklama yaptı. Günay, Kürtler ve dostlarının enternasyonal dayanışma göstererek, Rojava'da bir devrim gerçekleştiğini söyledi. Rojava devriminin dünyaya umut olduğunu vurgulayan Günay, karanlığa karşı mücadelelerini sürdürdüklerini kaydetti.

Şırnak

Bu kapsamda Cizre İlçe Örgütü binasında etkinlik düzenlendi. Şırnak Milletvekili Nuran İmir, Barış Anneleri Meclisi üyeleri, TJA aktivistleri ve partililer katıldığı etkinlikte, "Kobane ruhu ile faşizm yenilecek" yazılı pankart açıldı. HDP'li vekil Nuran İmir, "Kürt halkı Kobanê'de insanlığın onuru için mücadele etti. Kobanê devrimi

insanlık, kadın ve enternasyonalistlerin devrimidir. Var olduğumuz sürece bu değerlerimizi koruyacağız. Mücadelemizi büyüteceğiz. Daha söyleyecek sözümüz var ve bitmedi. Sadece 1 Kasımlarda değil, her gün Kobanê ruhu ile mücadele etmeye devam edeceğiz" şeklinde konuştu.

Van

Van'da da HDP il binasında bir açıklaması yapıldı. Açıklamada, "Bijî şoreşa Rojava" yazılı pankart açıldı. HDP İpekyolu İlçe Eşbaşkanı Tuncer Sağınç, IŞİD çetelerinin Kobanê'de aldıkları yenilgi ile adım adım gerilemeye başladığını ifade ederek, "Karanlığa ve gericiliğe karşı özgürlüğün ve aydınlığın zaferini simgeleyen Kobanê direnişi, Kürt halkının insanlık değerleri için büyük bedeller ödediği bir savaş olarak tarihe geçmiştir" dedi.

Iğdır

HDP Iğdır İl Örgütü ise parti binası önünde yaptıkları açıklamayla Dünya Kobanê Günü'nü kutladı. HDP Iğdır İl Yöneticisi Tarzan Güner, şunları söyledi: "Kobanê, tüm dünyada, barbarlığa karşı insanlığın, tank, toplara karşı insan iradesinin unutulmayacak simgesidir. Bu direniş, 21. yüzyılda barbarları ve onların arkasındaki tüm güçleri yenilgiye uğratan direniş olarak tarihteki yerini almıştır. Hiçbir saldırı ve karalama bu gerçeği karartmayacak, güneşi balçıkla sıvamak isteyenlerin, yarın tarih karşısında hiçbir hükmü kalmayacaktır."

Ankara

Ankara'da da HDP il binasında açıklama yapıldı. HDP Ankara İl Eşbaşkanı Vezir Coşkun Parlak, DAİŞ'in küresel ve bölgesel güçlerin desteğiyle kadınlardan, çocuklardan oluşan binlerce sivil katlettiğini belirterek, "Bu karanlık güç, 2014 yılının sonbaharında Kobanê'de, Kürt halkının ve onların dostlarının direnişine çarptı. IŞİD'in tank, top ve her türlü ağır silahına karşı, Kobanê halkı bedenini iradesi ile bütünleştirerek, amansız bir direnişe tutuştu. Dünyadaki tüm demokrasi ve özgürlük yanlısı kesimler, Kürtlerin Kobanê direnişinin önünde saygıyla eğildi." ifadelerini kullandı.

Amed

Partinin Yenişehir İlçe Örgütü binası önünde açıklama yapıldı. HDP Diyarbakır Milletvekili Hişyar Özsoy, Kobanê'nin bir sembol kent olması dışında tarihsel olarak çok önemli bir kırılma, dönüm noktası olduğunu, Kürtler ile Türkler arasındaki bağın Ortadoğu'da yeniden demokratik, barışçıl, eşit bir şekilde organize edilebilmesi için bir fırsat sunduğu söyledi. Özsoy,

o dönemde insanların tek beklentilerinin dönemin Başbakanı olan Ahmet Davutoğlu ve Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın meseleye dahil olmaları, Kobanê'de kıyımın katliamın önüne geçilmesini istediklerini dile getirdi.

Dersim ve Elazığ

Dersim ve Elazığ'da ise panel düzenlendi. HDP Şırnak Milletvekili Hasan Özgüneş'in katılımıyla ilk olarak Dersim'de, daha sonra Elazığ'da panel düzenlendi. Özgüneş, Dersim panelinde yaptığı konuşmada, Kürtleri ve diğer halkları yok etme planlarının 100 yıldır devam ettiğine dikkat çekti.

Bingöl

HDP Bingöl İl Örgütü, parti binası önünde açıklama yaptı. "1 Kasım Dünya Kobanê Günü kutlu olsun" yazılı pankartın açıldığı açıklamada, "Biji berxwedana Kobanê" sloganı atıldı. HDP İl Eşbaşkanı Veysel Kaya, Kobanê'nin, tüm dünyada barbarlığa karşı insanlığın, tank, toplara karşı insan iradesinin unutulmayacak simgesi olduğunu vurguladı. Açıklamanın ardından parti binasında panel düzenlendi. Panele Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Genel Başkanı Keskin Bayındır ve HDP Parti Meclisi (PM) Üyesi Murat Aydın panelist olarak katıldı.

Siirt

Siirt'te partinin il binası önünde yapılan açıklamada konuşan HDP Siirt Milletvekili Sıdık Taş, insanlık tarihin en önemli direnişlerinden birinin Kobanê direnişi olduğunu belirterek, "Kürdün, insanlığın önünde, insanlık adına, son vahşet çağının barbar koyu karanlığına karşı direndiği gündür. Dünya Kobanê Günü kutlu olsun" dedi.

Mersin

Halkların Demokratik Kongresi (HDK), Halkların Demokratik Partisi (HDP) ve Özgür Kadın Hareketi (TJA), 1 Kasım Dünya Kobanê Günü dolayısıyla etkinlik düzenledi. HDP il binası önünde düzenlenen etkinliğe HDK, HDP üyeleri ve HDP Milletvekili Rıdvan Turan katıldı.

Burada konuşan HDP Mersin İl Eşbaşkanı Mehmet Alış, verilen mücadeleye vurgu yaparak, "Bu karanlık güç, 2014 yılının sonbaharında Kobanê'de Kürt halkının ve onların dostlarının direnişine çarptı. IŞİD'in tank, top ve her türlü ağır silahına karşı, Kobanê halkı bedenini iradesi ile bütünleştirerek amansız bir direnişe tutuştu. Dünyadaki tüm demokrasi ve özgürlük yanlısı kesimler, Kürtlerin Kobanê direnişinin önünde saygıyla eğildi" dedi. Konuşmaların ardından Kobanê direnişinin anlatıldığı sinevizyon gösterimi yapıldı.

Orhan Ünal: “Faşizme Karşı Her Eylem Kampanyamızı Güçlendirecektir”

HBDH'nin başlatmış olduğu kampanyaya dair TKP-ML adına bilgi veren Ünal, “Tek umudumuz mücadelemizdir. Bunun iyi görülmesi gerekir” dedi.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH)'nin başlatmış olduğu “Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız” kampanyası devam ediyor. Kampanyaya dair HBDH bileşenlerinden TKP-ML adına Orhan Ünal soruları yanıtladı. Yapılan röportaj hdbh.org sitesinde yayımlandı.

-Faşizmi yıkacağız, özgürlüğü kazanacağız” kampanyasının amacı nedir?

Öncelikle bize röportaj imkanı verdiğiniz için teşekkür ediyoruz.

Temelde ülkede yükselen faşizme karşı oluşturulan HBDH'nin bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığı bugün daha net anlaşılmaktadır. Halkımızın yaşadığı baskılar, sıradan bir hal almıştır. TC faşist diktatörlüğü, bugün sokağı kendi hegemonyası altına almak için devrimci dinamiklerin olduğu her alana kadar, her hücrene kadar yok etmek istemektedir. Faşist rejimin buna ihtiyaç duymasının nedenleri vardır. Ülke içinde tüm muhalefeti yok etmek istemesinin en büyük nedeni, yaşadığı ekonomik bunalım ve emperyalistlerinde teşviki ile bölgede Neo-Osmanlılık hayalleri ile giriştiği işgallerdir. Bugün ekonomik darboğazın aşılması durumunda rejimin en büyük dayanaklarından birisi olan milliyetçi-soven-ırkçı histerinin etkisinde olan geniş işçi ve emekçi kesimlerin hoşnutsuzluğunun giderek kabarmasından korkmaktadırlar. Bu korku onları kah Rojava'da işgallere, kah Kuzey Afrika'ya ve kah Kafkaslara kadar sürüklemektedir. Güncel olarak Dağlık Karabağ'da yaşanan Azerbaycan devletinin saldırganlığının arka planında TC devletinin kışkırtmacılığı ve generalleri ve çeteleri ile bizzat katılımı vardır.

Dolayısıyla sorunuzla bağlantılı olarak, faşist Kemalist diktatörlüğün tüm yeteneklerini sınırsızca kullanan AKP-MHP iktidar döneminin saldırılarının arka planında, esasta ezilen halklarımızın direniş ve mücadele güçlerinin yok edilmesi vardır. Bu kampanya ile amaçlanan halkımızın direniş güçleri olan devrimci-demokratik örgütlenmelerin savunma halinden bir adım öteye geçerek her alanın direnme/mücadele çizgisi temelinde yeniden örgütlenmesidir...

...Bu güne kadar yapılan eylemlilikleri adım adım büyütme ve birleşik

mücadelemizin etki alanını genişletmek anın görevlerinden birisidir. Mücadele ile özgürlüğümüzü yeniden kazanacağız. Sistemden etkilenen yanımızı, pasifize olmuş yönlerimizden arınacak, halkın talepleri doğrultusunda aktif bir mücadele hattı oluşturacağız.

-Türkiye ve Bakur Kürdistan'da yaşanan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin özünü bir önceki soruda belirttiğimiz gibi emperyalistlerin halklara genel saldırıları bağlamında, işbirlikçi/uşak TC devletinin ezilen uluslara, işçilere, emekçilere, kadın ve LGBTİ+'lara yönelik saldırı ve katliamları yer almaktadır. Genel bir saldırı ve yok etme konsepti -korona salgını da bahane gösterilerek- devrededir. Yeri gelmişken korona salgını her ne kadar gizlenmeye çalışılsa da sonuçları daha yıkıcı hale geldiğini belirtelim. Ekonomide yaşanan yıkımlar, TC'yi daha fazla emperyalistlere bağımlı kılmakta, klikler arasındaki çekişmelerde daha inisiyatifsiz bir hale getirmektedir.

TC devletinin en saldırgan klikleri, Suriyeli cihadist kesimleri devşirerek gerek ülke içindeki muhalif güçlere, gerekse de Ortadoğu'da ezilen halklara karşı kullanılmaktadırlar. TC devletinin tüm gözenepleri cihadist-islamist anlayışa sahip tarikatlar tarafından yetiştirilen vali/kaymakamlarla donatılmıştır. Kars Belediyesine atanan valinin halkın belediyesi önünde fetih namazı kılması bu pratiğin yansımasıdır. HDP'nin hemen hemen tüm belediyelerine kayyım atanmasının anlamı daha büyük ölçekte bölgesel bir savaş konseptinin yaşama geçirilmesi anlamına gelmektedir... İktidardaki TC komprador burjuva kliğinin iştahı büyüktür. Sermayesini güçlendirme adında Türkiye ve Kürdistan'ın her metrekaresine, dizginlerinden boşalırcaına her toprağına saldırmakta doğal yaşamı bozmaktadır. Munzur Gözeleri'nden, Hatay'da yakılan ormanlara kadar yaşam alanlarımızın, halkımızın inanç yerlerinin baş sorumlusu katil faşist TC devleti, ona yön veren sermaye kesimleridir.

Direnişin en diri yanını oluşturan yer Kürdistan'dır. Bakur'da gerilla güçlerinin eylemleri ile darbeler yemeye devam ediyor. Bunu aşmak ve sınır ötesinde Kürt ulusal güçleri arasında parçalanma yaratmak için Heftanın saldırısında umduğunu bulmuş değildir. Tekrardan Rojava'ya sal-

dırı planlarını devreye sokmaktadır. Başur Kürdistanı'nda işbirlikçi güçleri daha fazla kendi eksenine çekmeye çalışmakta, Şengal'de oluşan demokratik yapının lağvedilmesi için adımlar atmaktadır. Elbette Şengal halkı buna gereken cevabı verecektir. Ancak bu adımlar, TC devletinin bölgede daha fazla yayılma hedefinden gelmekte, demokratik hiçbir oluşumu kabul etmediğini ve bunlara karşı savaş ilan ettiğinin göstergesi durumundadır. TC devleti daha fazla yayıldıkça kendi içindeki çelişkileri derinleşmekte, her tarafa yumruk sallayan ancak kendi sorunlarını çözemeyen bir duruma karşı karşıya kalmaktadır. Bundandır ki, dışarıya yönelik attığı her işgal adımı, sınır içinde daha fazla saldırganlığı/baskı ve gözaltıları beraberinde getirmektedir. Buda zayıflığını gün gün arttırmaktadır...

-Birleşik devrim güçleri, mücadelesini nasıl sürdürecektir, kampanyayı büyütecek devrimci seferberlik nasıl gelişebilir?

Kampanyanın en temel yanı, halkımızdan daha fazla aktif destek bulması olacaktır. Çağrımız bu yönlüdür ve aktif katılım çağrısıdır. Mücadele biçimleri çeşit çeşittir, mücadele alanları o denli farklı ve geniştir. Halkımızın en temel ortak talebi, faşizmin geriletilmesidir. Politik taleplerine cevap olacak, ihtiyacına karşılık bulacak her eylem kampanyamızı güçlendirecektir.

Her saldırı, karşısında mutlaka bir direnişi bulur ya da yaratır. Bu doğanın yasa gereği böyledir. Önemli olan bu direnişlerin, faşizme karşı mücadelenin daha örgütlü, ortak ve halkın içinde daha fazla kök salmasıdır. Egemen güçler, halkın örgütlü ve işçi sınıfının öncü güçlerinin birleşik mücadelesinden korkarlar. En dinamik kesimlerin daha ileri düzeyde mücadele kararlılıklarını süreci belirleyen

esas olgu olacaktır. Bu anlamda yapılacak her eylem -küçük-büyük fark etmez- halkın birleşik mücadelesine hizmet etmesi gerekir. Örgütlü güçlerimiz bilmesi gerekir ki, hiçbir eylem şekli küçümsenmemelidir. Küçük görülen başarılı eylemler, yarımın büyük eylemlerinin habercisi olacaktır. Burada esas alınması gereken yan, halkımızın politik taleplerine denk düşmesi ve birleşik mücadelenin güçlü kılınmasıdır. Bir diğer yan ise faşizme karşı mücadelede kararlılık göstermek, her alanımızın ve gücümüzün daha ileri seviyede örgütlenmesini sağlamaktır...

-İşçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere çağrınız nedir?

Çağrımız, kampanya süresince faşizme karşı mücadeleye pratik katılım çağrısıdır. Faşizmin her alanda geriletilmesi krizlerini çoğaltacaktır. Saldırdıkça zayıflayan bir yanı mevcuttur. AKP-MHP ortaklığı, iktidarı güçlendirmemiş esasen daha fazla zayıflatmıştır. Bunun sonucu olarak saldırarak ezilenleri sindirme yöntemine başvurmaktadır. Kendi hukuk sistemini adeta bir paçavraya çevirmiştir. Bu saatten sonra faşizmin hiçbir kurumu halkımıza umut olamaz. Tek umudumuz mücadelemizdir. Bunun iyi görülmesi gerekir.

Doğamızın, yaşam alanlarımızın, inanç yerlerinin yok edilmesine, kadın kırımına, işçi ve emekçilerin köle şartlarında çalıştırılmalarına ve özellikle sağlık emekçilerinin koronaya kurban edilmelerine, avukatların örgütlülüklerinin dağıtılmasına, zindanlarda yaşatılan gayri insani yaşam koşullarına, Kürt ulusunun en demokratik istemleri karşısında ki faşizan baskılara karşı gösterilecek her tavır, yapılacak her eylemin yönü birleşik mücadeleyi büyütme, ona kan taşımalarıdır...

ZORLU BİR SÜREÇTE 'Z KUŞAĞINA' DOKUNMAK

Politik bir örgütlenme, iktidarı değiştirmek ve iktidar için örgütlenme olgusu her dönem farklı farklı sorunlarla karşılaşmıştır. Nesnel durum, politik örgütlerin her yönden gerçekliği, faaliyetçilerin kültürel-politik ve siyasal duruşu, nesnel durumla da ilgili olan toplum gerçekliği ve onun örgütlenmeye bakış açısı gibi birçok neden örgütlenme eğilimini etkilemektedir. Bu yazı diğer birçok şeyin dışında yeni ve genç kuşağın örgütlenmeye yaklaşımı ile hayata bakışı arasındaki ilişkiye -belki de sadece- değinmeye çalışacaktır.

Yeni genç kuşağa bir isim bulma ve kavramsallaştırma tartışması birçok düşünce ve öneri ile devam etmektedir. Bunun yanında bazı düşünürler tarafından meseleye yönelik, hem kuşağın yaş skalasının net bir şekilde belirlenmesinin olanaksızlığı hem de kuşakların farklı yerel gerçekliklerinden kaynaklı kategorilere ayırmanın yanlış olacağı düşüncesiyle eleştirelerini dile getirmişlerdir. En nihayetinde USA Today'in 2012 yılında yaptığı bir çalışmada Y kuşağının ardından gelen kuşağın adı Z Kuşağı olarak önerilmişti. Mevcutta da genel kabul gören isimlendirme Z Kuşağı olmasına karşın bunun dışındaki öneriler kuşağın genel görünümünü sunabilmesi için önemli bir yerde durmaktadır: iGeneration, Gen Tech, Gen Wii, Net Gen, Digital Natives [Dijital Yerliler] (Z Kuşağının yanında hala kullanılmaktadır), Plurals [Çocuklar], Zomers (Vinlayanlar-Hızla gelip gidenler anlamında ya da Boomer ile Generation Z'nin birleşimi veya her ikisi).¹

Genel kullanımıyla Z Kuşağı ya da Dijital Yerlileri diğer kuşaklardan ayıran özellik isimlendirmelerden de yola çıkılarak internetin ve internete erişimin sağlandığı mobil telefonların hemen herkes tarafından kullanıldığı, gelir düzeyi farklı olan birçok katmandan bireylerin bu teknoloji-

ye erişebilmesinden geldiği söylenebilir.

Bu kuşak, metin veya sesle iletişimden video, görüntülü telefon ve filmlere doğru bir kaymayı, bilgisayardan cep telefonuna ve metinden videoya geçişi vurgulamaktadır.

Yeni teknoloji ve iletişim ortamlarını gündelik yaşamlarına uygun hale getiren çocuklar ve gençler, bunu bir yandan öğretmenlerin, ailelerin ve kurumların kontrolünden çıkmak için taktiksel olarak cep telefonlarına ve internete başvururken bir yandan da sosyal medya hesaplarını kullanarak farklı kültürel değer sistemleri arasında gidip gelerek refleks olarak gündelik hayatta kendilerini yaratıyor ve yeniden yaratıyorlar. Ancak bu yaratma hali günümüz toplumundaki birçok şeyde olduğu gibi hızla değişerek, onun kararsızlaşmasına, kişiliğin tam olarak oturmasını engelliyor olabilir.

Kuşağın genel görünümünde yaşanan başka bir mesele ise araştırılan bir konu hakkında doğru ve güvenilir bilgiye ulaşma noktasında açığa çıkmaktadır.

Geleneksel olarak otorite ve sosyal normlar tarafından "yüksek kaliteli" olarak sunulan bilgi kaynakları artık gençler için tek ve hatta zorunlu olarak baskın bilgi kaynakları değildir. Ayrıca, asıl mesele, gençlerin otomatik yüksek kaliteli kaynak olarak Wall Street Journal veya Washington Post gibi kaynaklara başvurması gerektiği değildir. Mesele şu ki, bunlar artık erişilebilir tek kaynaklar değil. Analiz yapılabilecek daha fazla sayıda ve çok çeşitli kaynaklar mevcut, ancak bu daha karmaşık bilgi ortamında gezinmek için farklı beceriler gerekiyor. Ayrıca birisinin araştırma konusu olarak bir proje için bir şey aradığında, genellikle sonuca en hızlı yoldan ulaşmayı hedefleyerek, bilgiye ulaşmak için gerçekten verilmesi gereken emekten tasarruf edilmeye çalışıldığı

görülmektedir. Bunda da genel olarak bir öğretmene, bir arkadaşına ya da Google'a gidilerek süreç tamamlanmaya çalışılır.²

Palfrey ve Gasser bu süreçte iki uçlu bir farklılaşma görüldüğünü açıklamaktadır. Yelpazenin bir ucunda Wikipedia'da gördüklerini kesip yapıştırarak, dönem ödevlerini kopyala yapıştır ile teslim eden bir anlayış hakimdir. Ve bu anlayışa göre iyi bir not beklenilirse de bu yöntem en azından "iş halletmenin" etkili bir yoludur. Yelpazenin diğer ucunda ise Wikipedia'da buldukları hiçbir şeye güvenmediklerini söyleyen şüpheçiler bulunmaktadır. Çünkü akranlarını haksız çıkartmak için yanlış bir gerçek ortaya konulabilir.³

Diğer bir mesele ise aşırı bilgi yüklemesidir: Kişinin karşı karşıya kaldığı bilgi miktarı karşısında bunalmış olma hissi. Aşırı bilgi yüklemesi başlı başına bir bozukluk olmamakla birlikte fiziksel etkileri olan anksiyeteye neden olabilmektedir.⁴

Gençler, çok çeşitli kaynaklardan büyük miktarda bilgi alırlar, çoğu zaman dijital dünyaya bağlı olarak çok fazla zaman harcarlar ve bu süre zarfında aşırı bilgi yüklemesi yaşama olasılığı vardır. Denise Agosto, yaptığı bir çalışmada aşırı yüklenmenin bir gencin bir görevden nasıl vazgeçmesine neden olabileceğini incelemiştir. Agosto'ya göre aşırı bilgi bazı gençlerde kendi kişisel görevlerinden vazgeçmesine neden olabilmektedir.⁵

The Irish Times gazetesinde yayımlanan bir makalede ise Z Kuşağının tutkulu, sevdikleri ve hobisi olduğu işlerde çalışmak istediğini ve sadece faturaları ödemeye yarayan bir işte çalışmayı istemediklerini belirtilmektedir.⁶ Ancak özellikle bu durum Türkiye gibi ülkelerde başlı başına bir sorun demektir. Çünkü Osman Elbek'in Birikim Dergisi'nde yayımlanan bir makalesinde belirttiği gibi ekonomik krizin süreklileştiği bir dönemde çalışma hakkına ulaşmak bile bir ayrıcalık gibi görünmektedir.⁷

Sonuç olarak

Yeni çağ ilk on yılında bir batı üniversitesine giden öğrenciler için dijital teknolojiler ve internet, günlük öğrenme deneyimlerinin "normalleştirilmiş" ve beklenen bir parçası haline geldi. Ancak bu, başka bir yerde bir beklenti veya gerçeklik olmayan uzaktır. Örneğin gençler batıda okula ve üniversiteye devam ederken, genellikle sırt çantalarındaki dizüstü bilgisayarlarının ağırlığından veya mikro işlemcilerinin yavaş hızından şikayet ederken, aynı zamanda dünyanın geri kalan birçok yerinde

bazı çocuklar gecekondu mahallelerindeki bir duvardaki delikten internete erişebilmekte, MIT tarafından tasarlanan 100 dolarlık bir dizüstü bilgisayar kullanıyorlar ya da daha büyük bir olasılıkla bu tür teknolojileri hiç görmemiş, onları kullanmamışlardır.⁸ Bu gibi nedenlerle ortak ve her topluluk veya topluluğun her bireyi için kesin sonuçlara ve belirlenmelere ulaşmak imkansızdır.

Ancak, evrensel ile yerel, bilgi ile doğru bilgi, emek ile hız, süreç ile sonuç çabuk pes etme ile yılmama gibi kavramlar arasında bir gerilim olduğu ve yeni kuşağın bu gerilimin tam ortasında olduğu görülebilir. Öte yandan sınıf mücadelesinin mevcut durumu ve yaşadığı tikanlıklar ve düşmanın saldırıları birlikte düşünüldüğünde hobi olarak pek de yapılabilecek bir şeymiş gibi durmuyor! Her ne olursa olsun, bu kuşak kendi başına bilgiye daha kolay ulaşabilir durumdadır ve karşılaştığı yeni zorluklara karşı inisiyatif ruhu ile yeni çözüm yolları geliştirme konusunda aktiftir. Bu nedenle politik örgütlenmeler olarak, halkların doğru yerlerinden tutarak, devrimci bir kültürel şekilleniş ile yeni kuşağa dokunabilirsek yeni dönemin getirdiği olumsuz özellikleri engelleyebilir avantajlı yanları ön plana çıkartabiliriz. Böylelikle, geleceğe hazırlanmak için yaratıcı çözümler için potansiyelimiz artırılmış ve zeminimiz güçlendirilmiş olacaktır.

Kaynaklar:

- 1: <http://incomeresult.com/generation-z/>
- 2: Takahashi, T. (2011). Japanese Youth and Mobile Media. *Deconstructing digital natives* (ed. Thomas, M.) içinde, 67-82. New York: Routledge.
- 3: Palfrey, J., & Gasser, U. (2008). *Born digital: Understanding the first generation of Digital Natives*. New York: Basic Books.
- 4: Akin, L. (1998). Information Overload and Children: A Survey of Texas Elementary School Students. *School Library Media Quarterly Online*, 1, 1-11.
- 5: Agosto, D. E. (2002). Bounded Rationality And Satisficing in Young People's Web-Based Decision Making. *Journal of the American Society of Information Science and Technology*, 53, 16-27.
- 6: Irishtimes.com (erişim için: <https://bit.ly/369cXjl>)
- 7: Elbek, O. (2020). Z Kuşağının seçimi (birikimdergisi.com). (Erişim için: <https://bit.ly/34NTqoW>)
- 8: Thomas, M. (2011). Technology, Education, and the Discourse of the Digital Native: Between Evangelists and Dissenters. *Deconstructing digital natives* (ed. Thomas, M.) içinde, 1-14. New York: Routledge.

KAMPANYAMIZ ÖRGÜTLÜLÜĞÜN GÜÇLENMESİNİN BİR PARÇASIDIR

Emperyalist kapitalist sistem bugün dünyanın her yerinde pandemiye kendi krizinin çözümü yapma çabası içerisindeyken, ülkemiz egemenlerinin de buna paralel bir konum aldığı ortadadır.

Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenler, bu konumlanış itibarıyla “sınıf bağımsızlığına” terk edilmiş durumdadır. Egemenlerin kendi siyasi ve ekonomik krizinin yanında, bugün pandemi ile birlikte sağlık krizinin de boyutlanması var olan krizi büyütüştür. Pandemi mevcut krizin geldiği noktayı gözler önüne sermiştir. Ülkemiz egemenlerinin güncel temsilcisi AKP-MHP iktidar bloğu, bu gerçeği örtbas etmek için ezilenleri pandemi karşısında sınıf-sürü bağımsızlığına bırakmakla kalmamış her gün yeni vergi biçimleri ile krizinin faturasını ezilenlerin omuzlarına yüklemiştir.

Aynı zamanda pandemiye kaldıraç olarak kullanarak; “sosyal mesafe” bahanesiyle eylem ve etkinlikleri yasaklayarak, bu krize karşı ses çıkaracak devrimci-muhafiz kesimlerin sokağa çıkışını engelleyerek isyan dalgasının gücünü engelleyerek kitlelerin sokağa çıkışına şimdilik ket vurmuş durumdadır.

Ülkemiz egemenleri de içinde olmak üzere devletler, ciddi bir önlem almazken, “ev kal” çağrıları bugün birçok ülkede pandemiye karşı alınmayan önlemlere karşı sokağa çıkan muhafiz kesimleri susturma aracı olarak kullanılmaktadır. Geçim sıkıntısının yanında temel ihtiyaçların karşılanmadığı ülkemizde, işçi sınıfı ve ezilen kesimlerin “evde kal” çağrılarına karşı sokağa çıktığı ortadadır. Bu sokağa çıkış işsizlerin iş bulma umudu, çalışanın iş yerine gitmesi çerçevesindedir. Bugün ezilenler yaratılan yabancılaşma, bireyselleşme politikasından etkilenmektedirler. Devrimcilerin pandemi gerçekliği içinde var olan örgütsüzlüğe yanıt olma açısından yeni yol ve yöntemler geliştirme zorunluluğu vardır. Öncelikle durumun teşhirini yapma ve ardından durumu tersine kısa sürede çeviremezse bile, dipte biriken isyan dalgasının damarlarına ulaşmak için harekete geçmek elzemdir. Var olan hareketliliği güçlendirmek için mevcut gerçeklik içinde yeni yollar, örgütlenme şekilleri bulmak zorunlu bir ihtiyaçtır.

Pandemi ile birlikte koşulların kitlelere ulaşma açısından aleyhimize, ancak kitlelerin rahatsızlığını düşündüğümüzde

lehimize olduğu bir tabloda gerçeklerin özgürleştirici gücünü kullanmak için özel bir çaba ve siyasal çalışmaya ihtiyaç vardır. Var olan siyasal ve ekonomik krizin teşhirini güçlü yapmak önemlidir. Dolar kurunun yükselişte olması ve TL'nin değer kaybetmesi ile ezilenlerin ciddi bir geçim sıkıntısı ve bunun rahatsızlığı içinde olmasına rağmen evlere kapatılarak yabancılaştırıldığı, birbirinden koparıldığı böylesi bir ortamda dayanışma vurgusu ön plana çıkarılmalıdır.

“Bir gazete, yalnızca bir kolektif propagandacı ve kolektif ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir de. Bu bakımdan, yapım halindeki bir binanın çevresinde kurulan iskeleye benzetebilir; yapının dış kenarlarını belirtir ve yapıcılarının birbiriyle temasını, iş bölümünü ve örgütlü çalışmalarının meydana getirdiği ortak sonuçları görmelerini sağlar” der Lenin, “Ne Yapmalı” adlı eserinde. Bu sözü bugün hala devrimci bir gazetenin misyonunu tanımlamada günceldir.

Özgür Gelecek Gazetesi olarak yürüttüğümüz “Dayanışma yaşatır, gerçekler özgürleştirir” şiarlı kampanya çalışması, yapıyı ve yapıcılarını güçlendirmek, örgütlü bünyede iş bölümünü pekiştirmek açısından önemli olduğu kadar egemenlerin teşhiri ve ezilenlerin dayanışma ruhunu açığa çıkarmak açısından bir ihtiyaca da cevap olma çabasıdır. Kampanyamızla gazetenin kolektif örgütleyici rolünün artırılmasını da hedeflemekteyiz. Gazetemizin misyonunu yerine getirerek kitleler içinde daha fazla hayat bulması önemlidir ve bu, sosyal medya platformlarının önemini kavrayarak, ajitasyon-propaganda rolünün özellikle bugünkü dinamik kesimlerden (kadın-çocuk-Kürt halkı) beslenmesi ile mümkündür. Yazılı ve görsel propagandanın paralellliğini unutmadan hareket etmek durumundayız.

Sosyal medya platformlarının ajitasyon-propaganda işlevini unutmadan, fiziksel temasın mümkün olmadığı durumlarda kampanyanın bir parçası haline getirmemiz önemli olacaktır. Evlere kapanan ya da sesini, isyanını bugün sokakta ifade edemeyen binlerce kişi zamanının önemli bir kısmını sosyal medyada geçirmektedir. Kitlelerin krize, pandemiye dair nasıl bir analiz var; nasıl bir çözüm yolu ortaya konuluyor gibi sorulara yanıt araması dikkate değer bir yerde durmaktadır.

Parçada yürüttüğümüz çalışmaları gazetemizin bütün okurlarını, takipçilerini birleştiren bir yere evriltmek; etrafımızda biriken kitle ilişkilerinin bir adım daha gazetemize, örgütlülüğümüze yakınlaştıran bir yerden ele almak bugün günün ihtiyacıdır. Gençlik, kadın ve mahalle çalışmasında açığa çıkan ilişkilerimizi kampanya çerçevesinde seferber etmek, bunu yaparken öncelikle ilişkilerimizin zayıfladığı, beklemede olduğu yerlerde bunu tersine çevirmek, yeni ilişkilerimizin ise örgütlenmeye yakınlaştığı, kampanyanın yürütücüsü haline geldiği bir hal alması kampanyanın hedefidir. Çalışmayı yürütenlerin yaratıcılığının devreye girmesi kampanyamızı hareketli hale getirecektir. Burada özneleşme önemli bir başlıktır; her bir takipçi ve okurumuzun bu çalışma içinde kendine yer bulması, özne olması için gerekli esneklik ve alanın bizden doğru geliştirilmesi önemlidir. Bu kampanya için “herkesin yapacağı bir şey vardır” diyerek hareket etmeliyiz.

Pandemi gerçekliğini düşündüğümüzde birebir temasın bu kadar azaldığı bu tabloda geniş kitle toplantıları, buluşmaları yapmak mümkün görünmemektedir. Ancak bu durum birebir çalışmanın, yüz yüze temasın önünde engel değildir.

Ev, kapı, balkon ziyaretleri ile yukarıda bahsettiğimiz teşhiri yaparken, teması güçlendiren bir noktadan bunun özel önemini yeniden tartıştıran, dayanışma vurgusunun altını çizen bir tartışma zemini sunması açısından kampanya çalışması

oldukça işlevlidir.

Diğer yandan özellikle pandemi ile birlikte gerçeklerin daha fazla gizlenerek insan ölümlerinin sayılara indirildiği bu dönemde gerçek gazeteciliğin çok daha fazla önem kazandığı öne çıkarılmalıdır. Gerçekler ne kadar fazla kişiye ulaşırsa devletin hem pandemi hem her türlü baskı ve sindirme yöntemi, yalanı o kadar açığa çıkar. Bu bir devrimci bir gazetenin ajitasyon-propaganda görevi için elzemdir.

Yine gazetenin kolektif örgütleyici misyonunu oynaması için öncelikle kolektifin örgütleyen ve ardından bunu kitleler içinde yayan araçsal görevini bu süreçte hatırlamak gerekiyor. Bu kampanya ile birer ilişki ağının ortaya çıkarılması için bu aracı daha etkin kullanmanın yollarını tartışmalıyız. Basılı yayının bugün kitleleri örgütlemekteki rolü üzerinde durulmalıdır. Uzun zamandır gazetemizin ulaşmadığı kitlemizle okumanın, dağıtmanın önemini tartışırken kriz ortamında daha fazla dayanışma içinde olma tartışmaları yürütmeliyiz.

Kampanyamız diğer iller ve alanlarda anın, güncelin ve mevcut gerçekliğin içinde ihtiyaç durumuna göre değiştirilebilir esnekliğe sahiptir. Bugün sadece çalışmalarımızı örerken değil, kampanya gibi her merkezi siyasi çalışma dönemi içinde geçerli olmak üzere alan örgütlenmelerinin özgünlüğünü, yaratıcılığını hesaba katmak çalışmaya hareketlilik kazandırırken, gerçek ihtiyaca göre konum almanın yegane yoludur.

Մենք Կ'հաղթենք! Biz Kazanacağız! (2) Türk Özel Savaş Medyasının Yalanları!

27 Eylül 2020 tarihinde TV'ler "muhabir" görünümündeki özel savaş elemanlarıyla Bakü'den naklen yayına başladılar. Bu özel savaş elemanları, "Ermeni saldırısının" duyurusunu yaparak savaşın başladığını ilan etti. Türk medyasının bu kadar hızlı bir şekilde Bakü'ye giderek canlı yayına geçmesi, TC devletinin Azerbaycan ordusunun Dağlık Karabağ'a saldırısının önceden bildiği; daha doğru bir ifade ile bu saldırıyı başından itibaren kendisinin planladığı, Azerbaycan ordusunu harekete geçirdiği, fiili olarak yönettiği anlamına gelmektedir. İşgal ve ilhak saldırısının medya ayağının da önceden hazırlandığı ve savaşa göre konumlandırıldıkları anlaşılmaktadır. Savaşı bizzat kışkırtan, idare ve sevk edenin TC faşizmi olduğu R.T.Erdoğan ve M. Çavuşoğlu'nun aynı gün ve saatte "Azerbaycan'a destek, Ermenistan'a tehdit" dolu bildirimleriyle daha net anlaşıldı. Çünkü halihazırda Ermenistan'ın Azerbaycan'a saldırısı için bir gerekçe yoktu.

Özel savaş elemanlarının kamuoyuna yansıyan başka bir yalanı ise kendilerinin bile inanmadığı "PKK" ve "Şehit Nubar Ozanyan Taburu"nun Karabağ'a giderek savaşa katıldıkları yalanıdır. TC devletinin sıkıştığı her zaman başvurduğu propaganda araçlarından birisi olan "PKK Ermenistan'da" yalanı, 30 yıldır sürekli söylenmiştir. Ama hiçbir zaman da ispatlanamamıştır. Nubar Ozanyan Taburu'nun Rojava görüntülerini, Karabağ'daymış gibi servis ederek, Azerbaycan ve Türk halkına Ermeni ve Kürt düşmanlığı sırına etmektedirler. Bu haberler bağımsız kaynaklar tarafından hiçbir zaman doğrulanmazken, manipülasyon haberlerinin muhatapları olan PKK ve Nubar Ozanyan Taburu yetkilileri tarafından yapılan açıklamalarla yalanlanmıştır.

TC Rejimi Saldırının Doğrudan Tarafıdır

Ermeni ve Kürt düşmanlığının Türkiye'den sonra Azerbaycan'da bu kadar saldırgan-kindar olmasının sebebi Türkiye'nin kışkırtmalarının sonucudur. Ermenistan'ı açık bir dille tehdit eden Türk Dışişleri Bakanı M. Çavuşoğlu "Ermenistan bunu bedelini çok ağır bir şekilde ödeyecek" tehdidinde bulunurken gerçekte ağzındaki baklayı da çıkarmış oldu. TC rejiminin kimlere güvenerek bu tehditlerde

bulduğu bellidir. Efendileri ABD-AB emperyalizmine yaranmak, NATO üyeliğiyle Rusya'ya Kafkaslar'da dış göstererek kendini pazarlamak istemektedir.

TC bunu yaparken sadece kendi askeri sahaya sürmemekte, aynı zamanda tıpkı Suriye'de, Libya'da yaptığı gibi Azerbaycan'ın Dağlık Karabağ işgalinde kullanılmak üzere bölgeye cihatçı çete artıklarını transfer etmektedir. Diğer bir ifadeyle TC rejimi, DAİŞ çete artıklarını bölgede kendi çıkarları için kullanmaktadır. Terörizm transferi yapmaktadır. Bu yönlü haberler Waltstreet Journal, The Gardien, Le Monde vb. gibi gazeteler tarafından "Türk Devleti'nin İdlid, Efrin gibi işgal edilen Kürt illerinden Azerbaycan'da savaşıcak terörist topladığı" haberleri ve görüntüleri eşliğinde dünya ile paylaşıldı. Türkiye böylelikle Rojava-Libya'dan sonra Karabağ'da da savaş suçları işlemiş oldu.

TC rejimi, Azerbaycan'ın Dağlık Karabağ'a saldırısını aylar öncesinden planladı. Azerbaycan'da süren iktidar mücadelesinde daha önceden 1995 yılında darbe tezgahlayan Türkiye, bu sefer siyaseti dizayn etmek için devreye girdi. Önce Temmuz ayında Dışişleri Bakanı olan Elmar Mamedyarov sonra her zaman Türkiye'nin müdahalelerine prim vermeyen, Türkiye ile ilişkilere karşı çıkan Genelkurmay Başkanı Necmeddin Sadıkov hakkında -özellikle Türk medyası- kaynaklı yürütülen kampanyalar sonucu görevlerinden alındılar. Dışişleri Bakanlığı'na diplomasi-den anlamadığı ileri sürülen Ceyhun Bayramov getirildi. Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi görevlere atanmanın "liyakat" değil "tek adama bağlılık" olduğu ve bu anlamıyla yapılan atamalarda esas olarak TC rejimine "yandaş" olmasına dikkat edildiği anlaşıldı. Türkiye'nin Azerbaycan siyasetine müdahalesi ve kendi yandaşlarını ataması, Rus yanlılarının belli oranda tasfiyesi ile tamamlandı.

Azerbaycan'ın saldırısından bir hafta önce hava haberleşmesini kapattığı yani NOTAM ilan ettiği ortaya çıktı. Yedek askerleri savaşa alımlar başladı. Askeri ihtiyaçlar için sivil kamyonlara el konuldu. Libya ve Suriye'den uçaklarla önce Urfa ve Antep'e oradan Bakü'ye cihatçı çete artıklarının taşınma görüntüleri ortaya çıktı. Aylık 500-1000 dolar üzerinden çetelerle antlaşmalar yapıldığı basına yansıdı.

Nitekim Rusya'da yayın yapan

Kommersant Gazetesi'de "Çatışmaya Zorlamak" başlığıyla yayımlanan bir haberde, başlık altında kullanılan "Kommersant'ın kaynakları, Türkiye'nin Dağlık Karabağ'daki çatışmalara nasıl zemin hazırladığı anlattılar" spotuyla duyuruldu. Haberdeki iddialar özetle şöyle:

1. Karabağ'daki bu savaşı kasıtlı olarak Türkiye'nin planlayıp kışkırttığı,

2. Son aylarda Ankara'nın Azerbaycan'a yaptığı siyasi-diplomatik, istihbari ve askeri-teknik destekle Bakü'yü provoke ettiği ,

3. Temmuz-Ağustos aylarında Azerbaycan'daki Türkiye-Azerbaycan ortak tatbikatı sonrasında Türkiye'nin ciddi sayıda askerinin bölgede bırakıldığı ve bu askerlerin Azerbaycan'ın şu anki hareketinde bizzat koordine-planlama-yürütme görevlerinde buldukları,

4. Toplamda 600 Türk askerinin tatbikatlar sonrasında Azerbaycan'da bırakıldığı, 200'ünün taktik seviyede tabur olduğu, 50 eğitmenin Nahçıvan'da, 90 askeri danışmanın Bakü'de, 120 uçuş personelinin Gebele Üssü'nde, 20 SIHA operatörünün Dallar Üssü'nde, 50 eğitmenin Yevlah Üssü'nde, 2. 50 eğitmenin Azerbaycan'ın Perekeşkul'daki 4. Kolordu Komutanlığı'nda, 20 personelin de Bakü'deki Haydar Aliyev Askeri Deniz Üssü ve Okulu'nda bırakıldığı,

5. Aynı zamanda Türkiye'nin Azerbaycan'da askeri ekipman da bıraktığı ve bunların da 18 zırhlı savaş aracı, 5 birçok namlulu roketatar sistemi, 10 parça hava teknik ekipmanı, 6 uçak, 8 helikopter, 20 de SIHA olmak üzere de 34 hava aracının bırakıldığı,

6. Özellikle 4 Eylül'de Türk Hava Kuvvetleri'ne ait C-130, 18 Eylül'de CN-235, 25 Eylül'de A400M uçaklarıyla ve Eylül-Ekim 2020'de Türkiye'den çoğunlukla Gürcistan üzerinden Azerbaycan'a askeri nakliye uçaklarıyla personel ve ekipman taşındığı,

7. Dağlık Karabağ'daki savaşın zirve yaptığı 28 Eylül-30 Eylül tarihleri arasında Hulusi Akar ve Ümit Dündar'ın Azerbaycan'daki askeri birliklere katılıp Karabağ cephesindeki operasyonun genel yönetimini yerinde yaptıkları,

8. 30 Eylül ve 1 ile 3 Ekim tarihlerinde çeşitli silah ve tıbbi malzemenin CN-235 uçağıyla Etimesgut-Nasosnaya seferiyle Azerbaycan'a götürüldüğü

9. 7 Ekim'de Türk Hava Kuvvetleri'ne ait C-130 uçağıyla (sefer sayısı TUAF 737) personel ve mühimmat teslimi yapıldığı,

10. 9 Ekim'de Azerbaycan'a ait İl-76TD (sefer sayısı AZAF002) ile Gürcistan üzerinden Amman-Bakü rotasıyla, mühimmatıyla beraber, 200 adet ağır makineli tüfek sevkiyatının yapıldığı,

11. 14-21 ve 28 Ekim için Gürcistan hava sahasının transit sevkiyatlarda kullanımını için Türkiye'nin Tiflis'ten izin istediği ve iznin verildiği,

12. Türkiye'nin Milli Savunma Bakanlığı'nın kaynak ve kuvvetlerini kullanarak istihbarat teşkilatı MİT'in Dağlık Karabağ'a sadece Ekim ayının ilk haftasında Suriye'den 1300, Libya'dan ise minimum 150 kişilik cihatçı grubu taşıdığı,

13. Dağlık Karabağ'a gönderilen Suriyeli savaşçıların özel askeri şirket SADAT tarafından toplandığı ve toplanma yerlerinin Afrin, El-Bab, Rasulayn, Tel Abyad olduğu ve sonrasında Şanlıurfa'ya gönderildikleri ve sonra da SADAT'ın charter seferleriyle Karabağ'a yollandıkları,

14. İlk cihatçı grubun çoğunlukla Terter, ikinci grubun ise Cebrail bölgesine yollandığı,

15. Ankara'nın Karabağ'a yolladığı cihatçılara önce \$1500 verip aylık da \$2000 maaş tahsis ettiği, Azerbaycan'a gönderilmeden önce bu kişilerden bütün kimlik belgelerinin ellerinden alındığı,

16. Türk eğitmenler tarafından Suriye'de iki haftalık eğitim aldıktan sonra ilk grubun daha 22 Eylül'de (Dağlık Karabağ'da savaş 27 Eylül'de başlamadan önce) Azerbaycan'a gönderildikleri,

17. Moskova'da ateşkese varıldığı 10 Ekim'e kadar yeni bir 1500 kişilik Suriyeli savaşçı grubunun hazırlandığı ve bunların da her an Azerbaycan'a gönderilmiş olabileceği, bu savaşçıların Feylak eş-Şam, Sultan Murat, Hamza, Süleyman Şah tugaylarından oluştuğu.

Bu haberin Kommersant'ın askeri-diplomatik kaynaklarına dayandığı iddia edilse de haber içinde verilen detaylardan Rus istihbaratının TC rejiminin her hareketini izlediği ve not ettiği anlaşılmaktadır. Bu bilgiler bize Azerbaycan- Ermenistan savaşının gerçekte Azerbaycan'ın bizzat TC'nin kontrolünde, sevk ve idaresi altında Dağlık Karabağ'a saldırdığını göstermektedir. Kısacası bu savaş TC'nin Dağlık Karabağ'a yönelik saldırısıdır.

AYM'nin Oyundışı Bırakılmak İstenmesi Neyin Göstergesi?

AYM, yargının sözde bağımsızlığının bir parçası olmaktan ziyade TC devletinin son 50 yılındaki siyasal gelişmelerine bağlı olarak şekil almıştır.

AYM ile yerel mahkemeler arasındaki karar ayrılıkları CHP milletvekili Enis Berberoğlu'nun yeniden yargılanması meselesi üzerinden devam ederken MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli 30 Eylül 2020 tarihinde yaptığı açıklama ile Anayasa Mahkemesi'nin yeni hükümet sistemine uygun bir şekilde yapılandırılması gerektiğine dair açıklamalarda bulundu.

AKP açısından "sancılı" açıklamaları yapmayı görev edinen, mevcut siyasal ve ekonomik krizin girdabındaki TC devletinin kendi yapısal dönüşümünü sağlayarak krizine çare bulmasındaki adımlarının sözcülüğünü üstlenen Bahçeli'nin açıklamaları elbetteki AKP tarafından zaman geçmeden desteklendi. Bahçeli'nin açıklamaları AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan tarafından "İnşallah", Adalet Bakanı Abdulhamit Gül tarafından ise, "Türk milleti adına karar veren yargı Türk milletine sırtını dönemez. Yargının 'pardon' deme lüksü yoktur" sözleriyle desteklendi.

Boşu doluya, doluyu boşa koysalarda krizden tümünden çıkış yolunu yaratamayanlar, gün geçtikçe siyasal ve ekonomik krizin derinleşmesini takiben yönetme kriziyle başbaşa kalanların çözüm arayışlarının yargıdaki bir adımı olarak AYM'nin lağvedilmesi tartışması önümüzdeki günlerde hayat bulacak gibi. Bahçeli'nin 1960 darbesinin bütün izlerinin ortadan kaldırıldığı bir dönemde Anayasa Mahkemesi'nin de tüm unsurlarıyla beraber tekrar incelenmesi gerektiği yönünde açıklamasında şu ifadeler yer alıyor: "Anayasa Mahkemesi yeni hükümet sisteminin doğasına uygun şekilde yeni baştan yapılandırılmalıdır", "Parlamentar sistemin oluşturduğu kurumların Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne fonksiyonel açıdan müzahir noktaya taşınması zarurettir", "Yeni hükümet sistemi, parlamenter sistemin bütün kamburlarından, bütün bağlarından, bütün engellerinden ayıklanmalı, arındırılmalıdır."

Şekilden şekile giren AYM

CHP milletvekili Enis Berberoğlu'nun yeniden yargılanması yönündeki kararı

ile yerel mahkemelerle çatışan AYM'nin bugün bu şekilde gündeme gelmesi, AKP-MHP ittifakının AYM'nin lağvedilmesi yönünde adımlarının taşıdığı anlama geçmeden önce Anayasa Mahkemesi'nin kuruluşu ve hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığını incelemekte fayda var. Bahçeli'nin de dile getirdiği 27 Mayıs 1960 Darbesi'nin ardından kurulan AYM, TC Devleti'nin dönemindeki sözde demokratikleşme adımlarının bir ürünüydü. Devlet içerisindeki klik dalaşının bir sonucu olarak 27 Mayıs 1960 Darbesi'nin ardından "demokratikleşme" adımlarının taşıdığı diğer anlam ise elbetteki dünyadaki devrimci durumun yükselişi ile alakalıydı. SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti ile beraber birçok ülkede devrimci durumun yükselişi, bu yükselişi absorbe etmek için burjuvazi tarafından arayışlara yol açarken "sözde" demokratikleşme adımları da bunun bir parçasıydı. Nitekim TC devleti de bunun bir parçası olarak 1960 Darbesi ile temel hak ve özgürlüklere dair kısmi "rahatlamalar" yaratarak kendi bekasını garanti altına almak anlamında adımlar atıyordu. Toplumsal muhalefeti kendi himayesi altına almak, kendi varlığına tehdit halinden çıkarmak için dünyadaki ve ülkedeki siyasal sürecin akışına göre politikalarını yönlendiren TC devletinin o döneme uygun olarak izleyebileceği yol faşizmini görünmezleştirmesinden geçiyordu. Anayasa Mahkemesi de tam da böylesi bir süreçte kurulmuş oldu. Sözde demokratikleşme hamlelerini takiben kurulan AYM, yargının bağımsızlığını güvence altına alıyordu yine sözde olarak. TC devletinin bir "hukuk devleti" olmasının adımı olarak lanse ediliyordu.

Yine Türkiye ve dünyadaki gelişmelere bağlı olarak 1980 Askeri Darbesi'nin ardından AYM'nin görevleri daraltıldı. Artık demokratikleşme görüngüsüne ihtiyaç duyulmuyor; TC devleti faşist karakterini alenen ortaya koymaktan çekinmiyordu bu süreçte. Toplumsal muhalefet ve devrimci hareketler bastırılmaya ve yok edilmeye, neoliberal politikalar tüm dünyada olduğu üzere Türkiye'de de yaşam buldurulma-

ya çalışılıyordu. Bunun bir parçası olarak sözde demokratikleşme görüntüsüne mahal verilmeyordu ve AYM de buna uygun olarak görevleri daraltılarak yoluna devam ettirildi.

2010 ve 2017 Anayasa Değişikliği Referandumları da bu bağlamda ele alınmalıdır. 2010'da, "çözüm süreci"nin hemen öncesinde AYM'ye bireysel başvuru kapılarını açan TC devleti yine faşizmini maske altına alıp gizlemeye çabalarken 2017'de tekrar bu ihtiyaçtan sıyrılarak AYM'ye direkt müdahalenin kapılarını aralamak adına adımlar atmıştır. Yani AYM, yargının sözde bağımsızlığının bir parçası olmaktan ziyade TC devletinin son 50 yılındaki siyasal gelişmelerine bağlı olarak şekil almıştır.

Sistem ayağını bağlayan her şeyden kurtulmaya çalışırken...

Bugün açısından da AYM'nin lağvedilmesi tartışmasının açılması bu bağlamda sürpriz değildir. Bildiğimiz üzere içerisinden geçtiğimiz süreç, sömürücü, erkek egemen ve heteroseksist sistemin içerisinde olduğu kriz ile bağlantılı olarak onun aracı olan devletlerin politikalarını sertleştirdiği bir süreçten geçiyoruz. Pandemi maskesi altında tüm dünya ülkelerinde ezilenlerin kazanımlarına bir bir el konulması bunun bir parçasıyken yaşanan krizin toplumsal muhalefette biriktirdiği öfkenin açığa çıkmasından duyulan korku direkt sindirme ve yok etme politikaları ile hayata kavuşuyor. Bu anlamda yaşadığımız topraklarda da devletin faşist karakterini gizlemeye ihtiyaç duymadığı, toplumsal muhalefeti

absorbe etmek için kendi yarattığı alanları yine kendi eliyle kapattığı bir süreçteyiz.

TC devleti "hukuk devleti", yargının bağımsızlığı gibi safsatmalarına bugün ihtiyaç duymuyor. Çünkü kendi varlığının devamı için ihtiyacı karşılamıyor! AYM ve yerel mahkemeler arasındaki çatışmalı hal, AYM'nin aldığı kararları yerel mahkemelerin tanımaması AYM'ye daha ilerici bir rol biçilmesi gibi bir görüngü yaratıyor bugün. Ancak mevzubahis kurumun parçası olduğu yer, yani TC devletinin bu kurumu ekarte etme gündeminin bir parçası bu durumdur.. Adalet denilen olgunun faşist devlet sınırlarında hiçbir anlam ifade etmediği açıkken bu anlamsızlığı gizlemekten saklamadan yaşamsallaştırma çabası var bugün. Çünkü halkın biriken öfkesinin açığa çıkmasından duyulan korku bunu gerektiriyor! Siyasal ve ekonomik krizin bir parçası olarak yönetme krizine derman arayan TC devleti ve onun bugünkü görünüşten yüzlerinden AKP-MHP ittifakı yargıyı tek elde toplayarak kendisi için işlevsizleşen araçlarını oyun dışı bırakmaya çalışıyor.

Diğer yandan toplumsal muhalefetin biriken öfkesinin bu oyunlarla, faşizmin yaşamın en "olağan" olgusu haline getirilmesiyle bastırılmayacağı ise açık. Bugün Polonya'da kadınların kürtaj yasasına karşı meydanları doldurması, Türkiye'de Somalı işçilerin direnişi, Ordu'da halkın doğasına sahip çıkması ve daha benzeri nice örnek bize bunu gösteriyor. Devlet kendi yarattığı alanları diskalifiye ede dursun, ezilenlerin mücadelesi bu alanlardan beklentinin sifira indirildiğini zaten gösteriyor.

Küresel Korona Krizinde Değişen İnsan Halleri ve Düşündürdükleri (1/2)

Daha fazla belli olmuştur ki, kırmızı alarm veya ölüm çanları, herkes için aynı yoğunlukta çalmamaktadır. Çünkü egemenler ve ezilenler aynı gemide bulunmuyorlar.

Covid-19 pandemisi, küresel çapta on milyonlarca insanın metabolizmasını ve sağlığını bozmakla kalmadı, zaten kronik hastalıkları olan insanları ve özellikle de yaşlıları, dolayısıyla yüzbinlerce insanı hızla ölüme sürükledi.

Pandeminin böylesine yıkıcı yayılma boyutları, (kapitalist) iktidarlara, toplumlara, kuruluşlara, bütün toplumsal, sosyal ve siyasal örgütlenmelere kırmızı alarm zilleri çaldırmakta. Ne var ki, bu sürecin dünya çapında en çok kaybedenlerini yine halktan insanlar, işçiler, emekçiler, köylüler, emekli ve yaşlılar, yoksullar, göçmen ve mülteciler, kadınlar, LGBTİ+ ve çocuklar oluşturmaktadır.

Pandemi sadece salgın hastalıklara ölümlere yol açmadı. Bu süreçte düşük ücretli çalışma, sosyal güvencesiz, illegal işçilik, kitlesel işsizlik, sağlıksızlık-tedavisizlik, kadınlara ve çocuklara yönelik ev içi şiddet, kültürel sanatsal ve sportif alanlardaki üretkenlik ve üretimsizlikler, ayrıca depresyon, paranoya veya tükenmişlik sendromu gibi psikolojik hantallıklar, göçmen ve mülteciler nezdinde derin sosyal güvencesizlikler ve hak gaspları, kriminalizasyon, insan ta-

cirliği gibi durumlar hiç olmadığı kadar hızla artmıştır.

Daha fazla belli olmuştur ki, kırmızı alarm veya ölüm çanları, herkes için aynı yoğunlukta çalmamaktadır. Çünkü egemenler ve ezilenler aynı gemide bulunmuyorlar. Ölen insan istatistikleri içinde zenginlerin oranı tarihteki bu tür salgınlarda hiç olmadığı kadar az!

Bu nedenle, **burjuvalar ve işçiler-emekçiler aynı gemide değil**. Zenginler ve fakirler aynı gemide değil. Yönetenler ve yönetilenler aynı gemide değil. Devletler ve yurttaşlar aynı gemide değil. Vatanadaşlar ve göçmenler-mülteciler aynı gemide değil. İkinci tarafta olanların gemileri daha çok batmakta ve nedense en çok kaybedenler tarafında onlar olmaktadır?!

Korku, feragat ve rızalık

Üstelik bu “İkinciler” ölüm soğukluğunun ürpertici etkileri içinde daha çok debelenmektedirler.

İkinci taraftaki insanlar özellikle ölüm korkusu, *hak feragatı ve egemen politikalara rızalık* eğilimleri içinde adeta kendinden geçmektedirler. Nispeten kültürlü-bilgili denebilecek insanlar

dahi, böylesi karmaşık süreçlerde pekala aygın-baygın halde düşünmeye, bir çıkış yolu bulamaz olma eğilimi göstermeye, komplo teorilerinden medet ummaya meyilli görünüyorlar.

Korku, feragat ve rızalık sarmalı eğilimlerine kendini iyice kaptıranlar ise, herkesi potansiyel virüs taşıyıcısı, koronavirüs hastası, tehlike potansiyeli olarak görmekten kendilerini alıkoyamamaktalar. Kitle sohbetlerinde karşılaştığımız insanlar, bizzat kendileri kendi rahatsızlıklarından şikayet etmekte ve bu sarmalın olumsuz etkisini bütün ilişkilerinde hissetmektedirler. Bu makale biraz da bu sorunları fark etmek, var olanı sorgulamak, neden ve niçinleri anlamak; kolektif çözüm yöntemleri aramayı hedeflemektedir.

Mesele maske takıp takmamak, mesafe koyup-koymamak, kendini izole edip-etmemek veya bunların doğruluğu-gerekliliği ya da yanlışlığı-yetersizliği meselesi değildir tek başına. Mesele bütün bu önermeleri veya toplumsal zorunlulukları tek veya yegane çözümmüş gibi, hızla kabullenme veya sosyal bir varlık olan insanı yalnızlaştırmaya-yalıtılmaya yönelik tehlikelerin farkına varıp varamama meselesidir. Mesele; insanı, kendinden ve sosyal çevresinden korkar olmaya alıştırmaya-alıştırılmama, birey sağlığını düşünürken toplum sağlığını unutup-unutmama meselesidir. İnsanlar grip olandan, hapşırandan, burnunu silenden, öksürenenden veya maskesiz gezenden kor-

kar olmuşsa biraz düşünmek gerekmez mi? Bir çoğumuz, bu sendromları gösterenlere istemeyerek de olsa çoğu zaman tedirgin, şaşkın hatta hakir gözle bakarken kendimizi yakalamadık mı? Tam da bu korku, feragat ve rızalık halleri gerici diktatörlüklerin, uluslararası faşizmin toplum, insan ve kültür üzerindeki düşünsel kalıntıları değil midir? Bu yığınsal sinmişlik-sindirilmişlik sarmalı olmadan İtalya, Almanya, İspanya, Yunanistan, Arjantin, Japon faşizmleri ayakta kalabilir miydi? Bugünde iktidarlara gasp eden Türk, Macar, Polon, Brezilya faşistleri aynı korku damarından beslenmiyor mu? Korku, feragat ve rızalıklar üzerinden kitleler nezdinde bir tür indirilmişlik sendromu yaratmayı amaçlamıyorlar mı?

Oysa ki, bu **korku, feragat ve rızalık sarmalı** içinde, sadece eski alışkanlıklar veya rejimler korunmamakta, diğer taraftan da gelecek dönemlerin ‘*dijital faşizan egemenlik rejimleri*’, örtülü veya açık olarak, yeniden inşa edilmektedir. Egemenlerin denetimindeki üretilen dijital araçlar, yapay zekalar, özel programlar, algoritmalar, app’ler, sözde sosyal medya araçları, bizim kontrolümüz dışında, hakkımızdaki bilgi veri tabanları yaratarak bizleri daha efektif yönetir olmuyorlar mı?

Bütün bu programlar veya sözde sosyal medya araçları, bizi bizden daha iyi bilmekte ve bizim online ilişkiler içindeki var oluşumuza, ilgimize ve davranışlarımıza göre, bizlere dolaylı veya dolaysız yönlendirmeler yapmaktalar. Üstelik, bizler de bunları faydalı ve zorunlu ihtiyaçlarımız gibi algılamakta, gönül rahatlığıyla, bağımsız irademizle onayladığımız feragatlar ve rızalıklar içinde, kabul etmekten imtina etmemekteyiz.

Amazon, Google, Alibaba, Tiktok gibi şirketler tam da bunun için tüketici insanlar hakkında her şeyi bilme ve bilgileri depolama, denetleme ve yönlendirme üzerine inşa edilmektedirler. Ayrıca sorgulanmadan kabul edilen dijital ve sanal kültür alışkanlıkları üzerinden insanların önemli bir kısmı yığınlar halinde bağımsız iradesinden, itiraz hakkından, muhalefet hakkından, eleştiri hakkından, üstelik yanlış yapma hakkından dahi vazgeçme eğilimi gösterebilmektedirler. Bırakalım sıradan apolitik insanları, güya politik, bilinçli, muhalif insanlar dahi, bu yayılmacı kültürü hızla benimsemekte ve özellikle

yapısal veya hayati tehlike koşullarında “kendi gemisini kurtaran kaptandır” rolüne hızla bürünebilmekteler. Bu eğilimlere ve sorunlu yaklaşımlara devrimci bir set çekilmez ise, küresel çapta yeni dikta rejimleri, yeni faşist iktidarlar, yeni küresel savaşlar ve daha kapsamlı yıkımların öntü devrimci muhalefete rağmen hızla açılmış olacaktır.

Yaşam ve ölümün daha fazla tabulaşması

Pandeminin ortaya çıkardığı bütün objektif hayati tehlikeler kısıf arasında; gözlemleniyor ki; insanların düşünüş ve davranışlarında çok hızlı ve tedirginlik değişimler gözlemlenmektedir. Örneğin insan sağlığı ve yaşam hakkının bu denli tehlike altında olmasından kaynaklı, yaşam ve ölüm kavramları kitleler içinde, eskisinden daha fazla tabulaştırılmaktadır. İnsan sağlığının ve metabolizmasının küresel çapta aynı zaman dilimi içinde topyekün bir yapısal saldırıya maruz kalması, ölümün yaşama bu denli güçlü darbeler indirmesi, belki de bu tabularla düşünme eğilimlerini bir nebze anlaşılır kılmaktadır.

Ancak, unutulmamalıdır ki; bunca güvencesizlikler içinde, hızla yükselen kitlesel korku psikolojisi, anın egemen kapitalist iktidarları tarafından bilerek ve isteyerek teşvik edilmekte veya yönlendirilmektedir. İnsanların yığınlar halinde çok yönlü güvencesizleşmesi, canlı nesillerin varlık koşulları ve sağlıklarının hızla tehdit edilmesi, doğa ve çevrenin devasa yıkıcı tehlikelere maruz kalması gibi yapısal toplumsal sorunlar, azami kar eksenli ve bireysel kalkınma odaklı kapitalist politik ekonomi egemenliğinin zorunlu bir sonucudur.

Aşırı kapitalist üretim ve aşırı tekelci birikim sarmalında, toplumları krizden krize koşturan kapitalist emperyalizm geline aşamada, tükenmişlik ve çekilmezlik sendromları içinde insanlığa artık topyekün ve çok yönlü yıkımlar yaşatmaktadır. Tam da bu salgının bu denli yıkıcılık koşullarında, en derin yaşamsal korkularımız üzerinden, bir çeşit sürü psikolojisi oluşturularak, egemen güçler tarafından insanların yığınlar halinde hizaya getirilmek istendiği gerçeği karşımıza çıkmaktadır. Bu nesnel bir tehliktir. Nitekim geçmiş zamanlardaki onca saldırganlık savaşları, insanlık kırımları, soykırımlar, holokostlar yığınlar halinde feragatlıklar ve rızalıklar gösteren modern kapitalist toplumların ve onların en gerici iktidarlarının bir ürünü olarak var olabilmiştir.

Ancak, en kötü koşullarda bile egemen güçlerin bütün saldırılarına, çok yönlü saldırganlıklarına karşı; ezilen halkların, bilinçli ve aydın insanların, devrimci-demokrat muhalif örgütlenmelerin itirazları da çoğalmakta ve hızla yükselmektedir. Sermaye güçleri, çok yönlü yıkımlar ve güvencesizlikler üzerinden yaşamsal-varlıksal-yığınsal tehlikeler yaratmaktan, hatta şimdiki süreçlerde görüldüğü gibi, “sürü salgını” gibi yeni yıkımlar üzerinden toplumları ve insanları hizaya getirmekten çekinmezler. Emperyalistler insanlığı kısmen, tamamen veya topyekün yok edecek o kadar çok silaha, güce ve yöntemlere sahipler ki; onların azami kar hırsları ve ölümcül rekabetleri, dünyamızdaki insanlık dışı yaşanmazlık ortamlarını sürekli yeniden üretebilmektedir.

Onlar toplumsal yaşamı hem potansiyel ve hem de nesnel olarak, sürekli ama artık topyekün olarak dinamitlemektedirler.

Covid-19 salgınına dair, bu salgın doğal mı yapay mı, insan üretimi mi değil mi sorularını sormaktansa devrimciler açısından daha önemlisi şudur: Bu salgının canlı nesiller, insanlar ve toplumlar üzerindeki nesnel etkileri, sonuçları ve çözümleri nelerdir? Bu salgın toplumsal yaşamı, dolaşısıyla insanı, özellikle de üretken insanı ve sağlığını nasıl etkilemektedir? Bu sorulara doğru cevaplar vermek, virtüsün nereden yayıldığına verilecek cevaptan, nesnel açıdan, çok daha önemlidir.

Genel olarak insanlık ve özel olarak işçiler-emekçiler ve bütün üretici güçler, korona pandemisi sürecinde olağanüstü bir topyekün saldırı biçimiyle karşı karşıyadır. Kapitalist, liberal, gerici, feodal, despotik, faşist, sosyal demokrat, refor-

mist-liberal sol, kısacası dünyadaki bütün iktidarlar bu salgın gerçekliğini, halk kitlelerine yardımcı olmak için değil, aslında kendi gerici egemenlik emellerini pekiştirmek için kullanmak peşindedir.

Bunlar hep bir ağızdan olağanüstü önlemlerden bahsetmektedirler. Ancak pandemi ortaya çıktığından beri, 1 yılı aşkın bir süredir, maske ve 1,5-2 metrelik mesafe koymanın dışında hiç bir ciddi ve etkin önlemden bahsedememekteler. Sosyal izolasyon, iletişim yasağı, kontak yasağı, ev işi gibi birbirine tezat kavramlar üzerinden yeni algı operasyonları yapılmakta ve insanlar bunları korkulardan kaynaklı hızla kabul edebilmektedirler.

Egemen güçlerin hepsi bir taraftan “çaresizleri” oynamaktayken, diğer taraftan da ilaç ve kimya tekellerine devasa kaynaklar ayrılarak bir an evvel aşı bulunarak rekabet gücünün artırılması beklenmekte ve bu arada kitleler yığınlar halinde ölüme terk edilmektedir. Peki, sözde aşılarda bulunduğunda ne olacaktır? Kapitalist rekabetçilik koşullarında bu aşılardan hangileri bilimsel ve güvenceli çalışmalar sayesinde üretilecektir? Bu aşılardan işçiler, emekçiler, düşük gelirli, göçmen veya mülteciler ödeyebilecek midir? Bütün bu tür sorular tamamen muammadır.

Ayrıca, böylesine olağanüstü süreçlerde, iktidarlar kadar, düzen içi veya düzen dışı muhalefetler de olağanüstü çözümler üretme sorumluluğu altındalar. Nasıl ki, farklı çelişkiler farklı çözümler gerektiriyorsa, farklı süreçler de özgün çözümler gerektirmektedir. Ancak kompo teorilerine kaymadan, özellikle işçi-emekçi-üretici insanların durdukları sınıf gerçekliği perspektifinden olay ve olgulara bakmak

gerekmektedir. Ekonomi-politik ve sosyo-politik gerçeklikler üzerinden doğru yorumlar, yine de mümkündür. Bunun için güçlü bir sınıf bilinci, toplumsal gerçekçi bir eleştirel durum bilinci ve süreci nitel olarak değiştirici çözümler üreten devrim bilincine gereksinim vardır.

Ne var ki; toplumlar ve insanlar büyük kaygılar içinde aklı selim düşünmeyi öğrenmek zorundalar. Ölüm korkusu, hak feragatı ve politik rızalık gibi, çaresizlik kabullenişleri üzerinden insanları bağımsız iradelerinden, özlük haklarından ve medeni cesaretlerinden vazgeçmeye iten, çok ilginç yığınsal ve toplumsal eğilimlerin olduğunu devrimciler özellikle görmeli ve kitlelerin bu hassasiyetlerini kibirli yaklaşımlarla değil, anlayış ve güven vererek karşılamalıdır.

İşte tam da böylesine olağanüstü çaresizlik süreçlerinde ortaya çıkan korku, feragat ve rızalık eğilimleri devrimci muhalefeti de kısmi bir «bekle gör» tavrına itebilmektedir. Bu ikircikli tavır, süreci algılama, kavrama ve kriz karşısında doğru önermeler yapma konusunda devrimci, sosyalist veya komünist muhalefeti ke-tumlaştırmaktadır. Bu süreç, sol-devrimci-komünist hareket saflarında uzun zamandır varlık gösteren atalet (eylemsizlik) krizini de yeniden açığa çıkarmakta, ya da daha fazla görünür kılmaktadır. Bir çok devrimci-demokrat örgüt veya bireyler süreci anlama ve kitlelerin yaşamsal ve varlıksal sorunlarına çözümler üretme konusunda gelinen aşamada artık daha fazla aktif olsa dahi, solun bu eylemsizlik ve inisiyatifsizlik krizi esas itibarıyla devam etmektedir.

Devam edecek....

PUSULA

Amaçla yaşam, amaçla düşünme ve hayal etme arasındaki diyalektik bağ önemli bir yerde durmaktadır. Amaç nedir? Ne isteniyor? Ne yapılıyor ve nasıl yaşanıyor ve çalışılıyor?

Misyonunu Kavramak

Kim olduğunu, ne istediğini, ne yaptığını ve ne yapacağını bilenler misyonlarını kavramaya başlamış demektir. Kendinde bir halde olma durumundan çıkarak, kendisi için olmanın ayırımında ve bilincinde olmaktır misyonunu kavramak.

Anlamsız, amaçsız, hedefsiz, silik bir yaşamdan çıkıp amacı belli ve hedefi açık olan, ne istediğini ve ne yaptığını bilen bir bilince varmadır, misyonunu kavramak... İçinde yaşanılan ortamı, sınıfı, toplumu ve dünyayı anlamaya, kavramaya ve yorumlamaya başlayandır. Kendini ve dışını değiştirme ve dönüştürme pratiğine cesaretle girebilendir.

Tarih boyunca uluslar-sınıflar-cinsler kendi bilinçlerine varmak için sayısız acılar yaşayıp ağır çileler çekmişlerdir. Bu bilincin kolay elde edilmediğini, elde edilmeye başlandığında bile bunun sürekli ve sistematik olarak geliştirmek-güncelleyip- yenilemek gerektiğini bilmek, cehalete ve korkuya karşı mücadeleyi örgütleyebilmektir, misyonunu kavramak.

Çok zaman hatalı ve yanlış bir bakış açısına sahip olunur. Örgüte katılıp bir görev ve sorumluluk elde edince görevin tamamlandığı, misyonun kavrandığı yanlışlaması yaşanır. Bunun böyle olmadığı bir gerçektir. İlk adım örgüte katılmaktır. Bu önemli ve değerlidir. Ancak bu adım tamamlanmış ve bitmiş değildir. İlk adım anlamlıdır ancak yeterli olmadığı büyütülüp güçlendirilmesi gerektiği bir gerçektir.

İlk görev amacın ne olduğu, militandan ne istendiğinin ne beklendiğinin anlaşılır ve açık olarak belirlenmesidir. Amanın nedir? Ne için yaşıyor ve çalışıyorsun? Amacına uygun nasıl yaşıyor, ne kadar çalışıyor, gerçekleşmesi için neler yapıyorsun? Bu sorulara dürüst, samimi ve içten yanıtlar vermek gerekir. Amanın güçlü belirleyen,

gerçekleşmesini güçlü isteyenler yaşamını ve çalışmasını güçlü örgütler. Tüm yaşamını ve anını amacını gerçekleştirmek için yaşar, çalışır ve mücadele eder. Rüyasında ve hayallerinde bile amacının gerçekleşmesini ister. Boş ve verimsiz zamanlarını değil tüm yaşamını devrim ve sosyalizm davasına adamayı başarmaktır.

Burjuva-feodal sistem, işçilerin-köylülerin-kadınların-LGBTİ+ların-geçenlerin-Kürtlerin-Alevilerin kendilerine ait öz bilinçlerine varmamaları için her türlü yanlış, yanlışlamalı çarpık kirli bilgi kırıntılarını verir. Arayış içinde olan her kesimden, her meslek ve yaşta insanlara vereceği bilgiler vardır. Ancak bunların hiçbirini sahihi değildir. Egemen sınıflar tarafından sunulan, önerilen ve yaşanması istenenlerin anlamsız ve amaçsız olduğunu bilmek gerekir. Bunlara karşı güçlü karşı koyanlar sahte ile hakikati, özgürlük ile köleliği, kapitalizmle sosyalizm arasındaki uçuruma varan farkları ve ayrımları gören, anlayan, çözümlenler kendi öz bilincine varabilir.

Döküntü kırıntı işe yaramaz halde olan değil, hakiki bütünlüklü ve tam özgürlük isteyenler, bunun mücadelesini verenler misyonunu kavramış demektir. Ve bunu herkesten daha güçlü isteyen, bunu elde etmek için güçlü mücadele edenler, bedel ödemeye hazır olanlar ancak misyonunu kavramış demektir. Tam sınıf ve özgürlük bilincine sahip olanlar, dünyayı isteyenler, değiştirme eylemine geçebilir.

Misyonu kavramanın önündeki önemli engeller olarak unutmaya ve bahane arama hallerini gösterebiliriz. Örgütlüdür ancak süreç içinde kim olduğunu, ne yapması ve nasıl yaşaması gerektiğini unuttur. Sıradanlaşma, yaşamın akışına kendini kaptırma ve kendi kimliğini unutmaya halidir. Yaşamına ve dışına

müdahale edip değiştirme, dönüştürme ve örgütlenme eylemi yerine amacının zayıflaması sonucu kendini unutarak çevreye, ortama uyma ve kendini kaybetme, kim olduğunu hatırlamama halidir.

Dışını, çevresini değiştirmek yerine kendisinin çevresine benzermesi ve değişmeye başlamasıdır. Devrimciliğinden ödünler vererek amacının silikleşmesinin başlama-sıdır. Yaşam ve mücadele de rahat ve kolay olanı seçmeye, tercihlerini en yakınında, en az emek istenen şeylere vererek, düşük profilli devrimcilik yapmaya başlamasıdır.

Başka bir bozulma hali ise sürekli bir biçimde bahaneler bulmaya çalışmak olumsuzlukların "neden" ve "niçin"leri dışındaki gelişmeler ve kişilerle açıklamaktır. Gerçeğin gözünün içine korkusuzca bakmaktan korkmak, kendi gerçekliğiyle yüzleşmemek, hesaplaşıp doğru sorular sorup doğru yanıtlar alamama halidir, misyonunu kavramamak...

Saatlerce, günlerce bir ortamda ve bir çevrede bulunup hiçbir şey yapmadan oturmak... Adım adım ortama uymak, sıradanlaşmaya ayak uydurmak... Çevresindeki insanlar gibi düşünmeye başlamak, onlar gibi küçük hayaller kurmaya başlamaktır misyonunu kavramamak. Çünkü amaçla bağ arasında zayıflama görev yapmada isteksizlik başlamıştır. Göreve başladığı süreçteki heyecan ve coşkusunu kaybetmiştir.

Amaçla yaşam, amaçla düşünme ve hayal etme arasındaki diyalektik bağ önemli bir yerde durmaktadır. Amaç nedir? Ne isteniyor? Ne yapılıyor ve nasıl yaşanıyor ve çalışılıyor?

Temel sorun amacın netleştirilmesidir. Devrim içtenlikle ve samimiyetle isteniyor mu? Bu soruya samimi ve güçlü yanıtlar verenler özgürlük ve kurtuluş mücadelesine bütün benliğiyle katılırlar.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Ahmet ve Erdinç Yılmaz kardeşler

Ahmet ve Erdinç Yılmaz kardeşler 2 Kasım 1980'de Rize'de sivil faşistlerin saldırısı sonucu ölümsüzleştiler. Proletarya Partisinin Ahmet Yılmaz ölümsüzleştiğinde ileri militanı, Erdinç Yılmaz ölümsüzleştiğinde ise aday üye konumunda idi. **Rıza Akdemir - Hüseyin Akdemir**

Rıza Akdemir, ağabeyi Hüseyin Akdemir ile birlikte 10 Kasım 1976 günü ÜGD'ye üye olan faşistler tarafından iş yerinden eve giderken pusuya düşürülerek bıçak, nacak, balta ve sopalarla saldırıya uğrar. Hüseyin Akdemir bu saldırıda şehit düşerken orada yaralanarak hastaneye kaldırılan Rıza Akdemir ise bir hafta sonra 17 Kasım 1976'da ölümsüzleşir.

Aziz Gözetmen

Siverek'li Aziz Gözetmen, Proletarya Partisi'nin militanlarındandı. Yaptıkları eylemleri hedef alan DDKD'li faşistlerce 4 Kasım 1979 günü Viranşehir'de katledildi.

Veli Karasu - Eşref Şahlar

Adana'da öğrencilik yıllarında Proletarya Partisi ile tanışan Veli Karasu ve Eşref Şahlar, 8 Kasım 1979'da İGD, DDKD, SGB ve Emeğin Birliği sosyal faşistlerinin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledildiler. Partizanların kararlılığı, militanlığı karşısında çareyi onları katletmekte bulan sosyal faşistlerin ele başları, Proletarya Partisi Adana Parti örgütü tarafından cezalandırılmıştır.

Nubar Yalınmyan

1957 Şırnak-Silopi doğumlu Nubar Yalınmyan, 1976 yılında Proletarya Partisi ile tanışarak Hollanda'ya gittiği 1978 yılına kadar mücadele verir. Hollanda'da da faaliyetine devam eden Yalınmyan, 5 Kasım 1982'de Hollanda'nın Utrecht kentinde bıçak darbeleri ve tabanca kurşunlarıyla MİT tarafından katledilir.

Ali Haydar Aslan (Ali Bom)

Ali Bom kod adlı Ali Haydar Aslan, 1957'de Dersim'in Mazgirt Sindam köyünde dünyaya geldi. Proletarya Partisi üyesi ve Halk Ordusu Birim Komutanlarındandı. 8 Kasım 1983'te Nazimiye merkezine bombalı pankart asmak isterken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

Kemal Özgül

10 Kasım 1984'te Paris'te Renault fabrikasında CGT sendikası öncülüğünde greve çıkan işçilere yönelik saldırıda şehit düştü. Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu idi. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi militanıydı.

Fethiye Batmaz

1976 yılında Dersim Ovacık'a bağlı Ada köyünde doğdu. İlkokulu köyünde bitiren Fethiye Batmaz, ortaokul ve liseyi Ovacık'ta okudu. 1993 Eylül'ünde lise son sınıftayken gerillaya katıldı. Proletarya Partisi militanı ve Halk Ordusu savaşçısı olarak yürüttüğü mücadelede 7 Kasım 1993'te Dersim Hozat'ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşti.

Turüşmek şehitleri

2 Kasım 2004 günü Dersim, Turüşmek Köyü'nde TIKKO ve Maoist Komünist Partisi (MKP) gerillalarının olduğu çatışmada, Muharrem Yiğitsoy ölümsüzleşmiş; Aşkın Günel, Cafer Kara ve bir MKP gerillası yaralanmıştır. Yaraları asgari düzeyde tıbbi bilgi gerektirdiği için gerillalar yaraya müdahale edememiş ve bir bölgeye sığınıp operasyonun bitmesini beklemiştir. Fakat 1 hafta geçmesine rağmen operasyon bitmemiştir ve artık yaralılara müdahale edilmesi gerekmektedir. Yaralı olan Aşkın Günel ve Cafer Kara, yaralarının onları yavaşlattığını söyleyerek geride bırakılması gerektiğini iletmişlerdir. Son mermilerine kadar çatışan gerillalar, bir binbaşıyı etkisiz hale getirerek ölümsüzleşmişlerdir.

Birleşik Gençlik Mücadelesinin Bugünü ve Geleceği

AKP-MHP ittifakı ekonomik önlem paketlerinden YEP açıklamalarından sonuç alamazken ekonomiyi şampole sürmüş, milyonlarca insanı yoksulluk kıskacında sömürüye mahkum etmiş bulunuyor. TC devletinin yüz yıllık ekonomik ilişkilerinin yanı sıra AKP-MHP ittifakının iç ve dış politikada içinde bulunduğu bataklık bu sömürünün katmerlenerek artmasına yol açıyor.

Devlet ekonomiyi uçuruma sürüklerken Kürt ulusuna, Alevilere, LGBTİ+'lara, kadınlara, gençlere, işçilere, emekçilere, köylülere, doğaya yönelik saldırıları daha fazla arttırıyor. Kitlelerin biriken öfkesiyle oluşabilecek fırtınaları bastırmaya yönelik faşist örgütlenmeler yaratıyor. Asker-polis eliyle uygulanan şiddetin dozu arttırılıyor.

Kitlelerin örgütlü bulunduğu alanlar pandemi öncesinde KHK'larla kapatılırken, pandemi fırsatçılığıyla her türlü demokratik hak arama-alma kanalı tasfiye edilmeye çalışılıyor. Barolara, sendikalara, TTB'ye, Kürt belediyelerine yönelik saldırılar buna en somut örneği oluşturuyor.

Gençliğin yaşadığı abluka, bu genel saldırı politikasının en yoğun halini gösteriyor. Üniversitelerin açık olduğu dönemde kulüplerin kapatılması, var olan kulüplerin bürokratik işlemlerle önünün tıkanması, yüzlerce derneğin kapatılması bu abluhanın bir yanını oluşturuyor. Üniversitelerin kayyum rektörler eliyle devlete daha fazla bağımlı hale getirilmesi muhalif akademisyenlerin ihracı, üniversitelerin bölünmesi sosyal ve kültürel olarak gençlik kitlelerini AKP-MHP iktidarının istediği hizaya çekme hamlelerinden birini oluşturuyor. Devlet devrimci-demokrat gençlik örgütlerine yönelik gözaltı-tutuklama saldırılarıyla direniş odaklarını dağıtmayı hedefleyerek gençliğin örgütlenmesinin büyük oranda önüne geçmeyi hedefliyor.

Bugün pandemi sürecinde uzaktan eğitim sistemine mahkum edilen, işsizlikle boğuşan gençlik kitleleri sosyal, psikolojik, kültürel, ekonomik sorunlarına karşı yalnızlaştırılmaya geleceksizliğin, işsizliğin, baskının, sömürünün arttığı koşullarda örgütsüzleştirilmeye çalışılıyor.

Bugün bizim ve genelde diğer gençlik örgütlerinin görece yoğunlaştığı bu tablo gençliğin yaşadığı sorunlara karşı çıkış ihtiyacını yakıcı bir şekilde gösteriyor. Bizim ve şovenizme belli bir tavır almış gençlik örgütleri açısından Kürt ulusuna

Sistemin hedefine oturttuğu gençlik kesimlerinin özneleşebileceği, talepleri, özlentileri için mücadele edebileceği, öne çıkan çelişkisini örgütleyebileceği açığa çıkan öfkesini sisteme kanalizasyon edebileceği fiili meşru mücadeleyi büyütebileceğimiz bir hattın inşasına yoğunlaşmış bulunuyoruz.

yönelik imha, asimilasyon, işgal saldırıları ayrı bir pencere yaratırken bu tablonun değiştirilmesine yönelik daha örgütlü adımların atılmasına yönelik ihtiyaç her geçen gün yakıcılığını daha fazla hissettiriyor.

Birleşik gençlik mücadelesi bu çıkış arayışında önemli bir noktayı oluşturuyor.

Yukarıda ifade ettiğimiz tablonun teşhisi anlamında bir süredir bizimde gençlik örgütleri olarak gerçekleştirdiğimiz çalışmalar, belli olanaklar yaratmakla birlikte örgütsel gelişim açısından kısır pozisyonunda kalıyor. Politik olarak yer yer güncel daha çok takvimsel gündemler çerçevesinde eylem birliktelikleri oluşturabildiğimiz bu çalışma; takvimsel gündemlerin gençlik açısından yakıcılığına paralel olarak belli bir motivasyon ve enerji yaratsa da, geniş gençlik kitlelerinin örgütlenmesinde ivme yaratan yada enerji yaratan bir noktada bulunmuyor. Mahiyetiyle paralel olarak salt eylem birlikteliği olarak nitelendireceğimiz bu çalışmanın bu yönlü gelişim göstermesini beklemiyoruz. Ancak bizim açımızdan bu eksiklik gençliğin temelde yaşadığı sorunlara ve gelişen-gelişecek kitle hareketleriyle buluşma noktasında ciddi bir boşluk bulduruyor. Esasta devrimci gençlik örgütleri açısından devletin saldırıları göz önünde bulundurulduğunda demokratik kitle örgütü olma halinden uzaklaşmaya paralel olarak yaşanan darlaşma geniş gençlik kitleleriyle buluşabileceğimiz bir hattın inşasını zorunlu kılıyor.

Devletin her geçen gün faşist karakterini daha fazla gösterdiği, Ordu'da Soma'da, Salihli'de gördüğümüz üzere saldırılarını devrimci öznelerle devlet arasında gösterme çabasıyla devrimcileri

yalnızlaştırmaya çalıştığı bir formattan saldırılarını geniş halk kitlelerine daha fazla yönelttiği bir sürece girerken devletin faşist karakterini görebilen, yaşadığı sorunlara çözüm arayan her gencin kendisini örgütleyebileceği, ifade edebileceği bir kanalın yaratılması ihtiyacı hissediliyor.

Bu çerçevede yürüttüğümüz tartışmalar belli doygunluğa ulaşmış bulunuyor. Sistemin hedefine oturttuğu gençlik kesimlerinin özneleşebileceği, talepleri, özlentileri için mücadele edebileceği, öne çıkan çelişkisini örgütleyebileceği açığa çıkan öfkesini sisteme kanalizasyon edebileceği fiili meşru mücadeleyi büyütebileceğimiz bir hattın inşasına yoğunlaşmış bulunuyoruz.

Birçok gençlik örgütüyle yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda birlikte başlattığımız "Birlikte Yürüyoruz!" kampanyası bizim açımızdan bu ihtiyaca yanıt olarak gerçekleşiyor. Kampanya yürütüceğimiz yol açısından gençlik kitlelerine bir mesaj verirken aynı zamanda bize de somut tablomuzu gösterecek bir yerde duruyor. Birleşik mücadelenin eylem birlikteliklerine sıkıştırılmasından öte kitlelerin aktif katılımının önünü açan gençlik kitlelerinin gündemlerine yoğunlaşan bir mücadelenin nasıl yükseltilebileceğine yönelik yoğunlaşmamızda önemli veri

oluşturacak bir yerde duruyor.

Bizim açımızdan önümüzdeki dönemde iki mesele kilit noktada bulunuyor. Gençlik kitlelerinin gündemlerine yoğunlaşarak buradan yükselen bir politik çalışmayı örebilmek, bununla paralel olarak kitleleşmek. Bu iki noktada ortaya koyacağımız pratik gençlik kitlelerinin sorunları karşısında devrimci çözümler üreten bir hattın inşasında, abluhadan çıkış olabilir. Devrimci gençlik hareketinin gelişimi açısından bir sıçrama tahtası işlevi görebilir.

İfade ettiğimiz abluka bireylerin tek tek kurumların ya da halk kitlelerinin özelden gençliğin yaşadığı abluka olarak ifade edilebilir. Bu abluka soyut bir düşünsel yaklaşımdan, yada örgütsel darlaşmadan ibaret değildir. Her ikisini de barındıran çok yönlü bir tasfiye saldırısının andaki halidir. Bu abluhadan çıkışta politikleşme kilit bir yerde dururken, bununla paralel kitleleşme kilit bir görev görmektedir.

25 Ekim'de "Özgürlüğümüz için Faşizme Karşı; Birlikte Yürüyoruz!" kampanyasının deklarasyonunda fotoğrafına saldırılan komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik, politik duruşunu kuşanan bizler açısından direniş; bugün her türlü ideolojik politik saldırıya karşı kitlelerden beslenen bir çalışmanın inşasından geçmektedir.

KARABAĞ SAVAŞI

İçinde bulunduğumuz dönem uluslararası alanda devletler arası savaşların çıktığı ve giderek daha geniş alanlara yayıldığı bir dönemdir.

Elbette ki Hindistan, Filipinler, Rojava vb. yerlerde verilen haklı ve meşru savaşlarla, gerici güçlerin güdümündeki savaşları birbirinden ayırmak gerekir. Halklara yapılan saldırılara, katliamlara, tehirlere de tavır alınmalıdır. Nitekim Latin-Amerika, Afrika, Ortadoğu ve diğer alanlarda patlak veren savaşlar furyasına ve saldırılara yeni bir savaş daha eklendi. Ermenistan-Azerbaycan savaşı!

Aslında bu savaş yeni bir savaş değildir. 1988 yılında Karabağ'daki Ermeniler tarafından oluşturulan Ermeni Ulusal Hareketi tarafından Azerbaycan'dan ayrılma ve Ermenistan Cumhuriyeti'ne bağlanma kararı alınır. Ancak bu karar henüz o tarihte resmen dağılmamış olan modern-revizyonist SB üst yönetimi tarafından kabul edilmez. Ne zamanki 1989-1991 tarihlerinde SB resmen dağılmaya ve yerine ulusal devletler kurulmaya başlar, Karabağ sorunu da yeni bir döneme girer. Bunun üzerine Karabağ halkı 10 Aralık 1991'de referandumu gider.

Azeri halkının boykotuna karşın çoğunluğu oluşturan Ermeni halkı Azerbaycan'dan ayrılma ve Ermenistan'a bağlanma kararı alır ve 6 Ocak 1992'de bağımsızlık ilan eder. Ancak Ermenistan yönetimi Karabağ'ın kendi sınırlarına resmi olarak dahil edilmesini kabul etmemiştir. Ama pratikte Dağlık Karabağı desteklemiştir.

1956 yılında yapılan 20. SBKP Kongresi ile Kruşçev önderliğinde modern-revizyonizmin damgasını vurduğu bürokrat devlet kapitalizmi, kapitalizmin giderek ürettiği sorunlar yumağına, ulusal çelişkil-

er sorununu da ekler. Bu sorunlar giderek gelişir ve uç boyutlara tırmandığında "sosyalizm" kılıflı sistem açıktan klasik kapitalizme geçer. Bunun sonucu Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist ulusların yerini, modern-revizyonizmle birlikte köhnemeye başlayan klasik kapitalist uluslar alır. Ve irili ufaklı devletler kurulur.

Nitekim 1991'de SB'nin çöküşünün tamamlanması üzerine 21 Eylül 1991 yılında ayrı Ermenistan Devleti kurulur. Ayrıca 18 Ekim 1991'de Azerbaycan devleti de kurulur. Bunun sonucu Karabağ sorunu gündeme gelir. 6 Ocak 1992 referandumuyla Dağlık Karabağ'ın ilan ettiği bağımsızlık Azerbaycan yönetimi tarafından kabul görmez. Bunun üzerine Azerbaycan ve Karabağ, Ermenistan arasında çıkan - Karabağ - savaşı Ermeniler lehine sonuçlanır. Ve ilan edilen Karabağ'ın bağımsızlığı günümüze değin sürdürülür.

Ancak aradan 30 yıl geçmesine karşın sorun çözülmediği gibi dönem dönem çatışmalar çıkmış, karşılıklı saldırılar olmuştur. Ancak en son 2020'nin ikinci yarısından sonra çıkan çatışmalar iyice şiddetlenmiş ve sürekli savaş halini almıştır. 27 Eylül 2020'de Azerbaycan saldırısına Ermenistan'ın yanıt vermesiyle en üst mertebeye ulaşmıştır...

Bu savaşın arkasında TC Devleti de vardır. Nitekim Türk yetkilileri açıktan verdikleri demeçlerle Azerbaycan'ın yanında olduklarını beyan etmişlerdir. Hem de bu beyanlarını resmen ve açıktan savaş ilan edercesine yapmışlardır. Nitekim savaşta kullanılan İHA ve SİHA saldırıları TC tarafından yapılmıştır. Ayrıca Rojava'da ve Libya'daki çetelerin bir kısmı da bu savaşa seferber edilmiştir. Kısacası mayasında barındırdığı Ermeni düşmanlığı ve

Pan-Turanizm emelini açıktan bu saldırıda dışa vurmuştur. Basın-yayın, verilen demeçler ve beyanların içeriği hep bu minvalde olmuştur.

Ancak bu savaşın politik kulvarında Rusya, Amerika, Fransa, İsrail gibi devletler de vardır. Ve bunlar giderek öne çıkmaktadır. Bunların içinde birileri Türkiye'nin hızına set çekecektir, birileri de belki de destek verecektir. Bu önümüzdeki dönemde daha net görülecektir!.. Nitekim AGİT'e (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı) bağlı Minsk Grubu üyeleri olan Rusya, ABD, Fransa Azerbaycan ve Ermenistan'la görüşmeleri başlatmışlardır.

Sosyalist Geçmiş ve Kapitalist Bugün

İçinde bulunduğumuz süreçte karşı karşıya gelen Ermenistan ve Azerbaycan'ın bilindiği gibi sosyalist bir geçmişleri vardır. SSCB'nin içinde yer alan bu cumhuriyetler geçmişte aynı devlet çatısı altında birlikte yer alıyorlardı. Ermenistan Cumhuriyeti ve Azerbaycan Cumhuriyeti de Sovyetler Birliği içinde yer alıyorlardı. Bu ülkeler ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel olarak bölgesel özerkliğe sahip toplumlardı. Her sosyalist cumhuriyet diğer cumhuriyetlerle beraber birlikte hareket ediyorlardı.

Oysa daha önceki Çarlık Rusyası koşulları nitel olarak farklıydı. Çarlık Rusyası döneminde Ruslar dışında diğer toplumların ulusal varlıkları kabul edilmiyor, kendi dillerinde eğitimden muaf tutuluyor, kendi kültürlerini, gelenek ve göreneklerini özgürce yaşatamıyorlardı. Ekonomik olarak ezilen ulusun pazarları Çarlık devletince ilhak edilmişti. Ve siyasal, askeri olarak da zoraki hükme tabi kılınıyorlardı. Hatta Orta Asya'nın toplumları henüz burjuvaziden yoksun oldukları için sömürge statüsünde eziliyor ve sömürülüyorlardı. Tabiki, bu ulusal baskı, tahakküm ve saldırı furyaları sınıfsal baskı ve sömürü ile birleştiğinde sömürü ve baskı çok daha uç boyutlara tırmanıyordu. Ermeniler ve Azeriler de bu sınıfsal ve ulusal zorbalık altında tutuluyorlardı.

Ancak Rusya'daki çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi sınıfı, köylüler ve diğer halk katmanları Komünist partisi önderliğinde yapılan 17 Ekim 1917 Devrimi ile sömürüden muaf sosyalist sistem içinde yer aldılar. Yukarıda bahsettiğimiz cumhuriyetlere bu devrim ile ulaşılmıştır. Sınıfsal ve ulusal baskılar altilenip sosyalizmin kesintisiz inşasına geçilmiştir. Devrimden sonra sosyalizmin inşasında ulusların ve milliyetlerin sınırlarının belirlenmesine ve sosyalist cumhuriyetlerin oluşturulması-

na da gidilmiştir. Özgün bir durumu olan Dağlık Karabağ'ın durumu da gündeme gelmiştir.

Karabağ'ın durumu RSDİP'in SBKP adını aldığı dönem Kafkasya organında ele alınmıştır. 1920 ortalarında Kafkasya'da sosyalizmin ilk ilan edildiği cumhuriyet Azerbaycan olmuştur. Dolayısıyla Dağlık Karabağ önce Azerbaycan sınırlarında özerk bir bölge olarak gösterilmiştir. Bu karar alındığında henüz o tarihlerde Ermenistan ve Gürcistan'da devrim henüz tamamlanmamıştır.

Ermenistan'da devrim 1920'nin sonlarına doğru tamamlanır. Oluşturulan Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti resmi olarak 3 Aralık 1920 tarihinde ilan edilir. Bu tarihsel dönemde Dağlık Karabağ tekrar gündeme gelir. SBKP'ye bağlı Ermenistan, Azerbaycan, Gürcistan komünist partileri tarafından temsil edilen Kafkasya komitesi 4-5 Temmuz 1921 tarihinde bir araya gelirler. Lenin'in olduğu MK önerisi üzerine yapılan görüşmede Kafkasya Bürosu bir kez daha oylamaya gider ve alınan son kararlar Karabağ Azerbaycan sınırlarında yer alır. Ve Karabağ'a Azerbaycan sınırlarında özerklik verilir.

Burada görüldüğü gibi karar kişi bazında alınmamıştır. Dönemin Kafkasya'daki Ermenistan, Azerbaycan, Gürcistan komünist partilerini temsil eden Kafkasya organı tarafından alınan kolektif bir karardır. Oysa çoğu kişi ve çevreler tarafından alınan karar salt Stalin'e bağlanmaktadır. Stalin aleyhtarı iddialar ileri sürülmektedir. Aslında 1956'da yapılan 20. SBKP Kongresi ile her alanda Anti-Stalinist kampanya yürütülmüştür. Stalin aleyhtarı dezenformasyona gidilmiştir. Stalin karşıtı kampanyalarla bürokrat devlet kapitalizmine geçiş sürecine gidilmiştir. Stalin şahsında saldırılarla bu geçiş kamufle edilmek istenmiştir. Nitekim 1956 sonrası Rusya'da Stalin lehine yazı yayımlanmamıştır. Bu saldırı furyası 1980'lerden, 1990'lardan sonra daha üst boyutlara tırmandırılmıştır. Stalin aleyhinde gerçeğe ve döneme ait olmayan burjuvazinin klasik yöntemi olan iftira, çarpıtma ve anakronizm gibi saldırı furyası doruğa çıkartılmıştır.

Ayrıca devrim sonrası Bolşeviklerin karşı-devrimci Azerbaycanlı Musavatlar ile ilişki kurduğu iddiaları yer almıştır. Nerdeyse Azerbaycan'da onlarla iktidarın "paylaşıldığı" iddiaları ileri atılmıştır. Oysa Kafkasya'da Musavatlar 1. Dünya Savaşı'nda Türk Devletiyle hareket etmişlerdir. Enver Paşa'nın kardeşi Nuri Paşa'nın komutasında bölgeye giren İttihatçılar ve Musavatlar üzerinden Kafkas İslam Ordusu kurulur ve

15 Eylül 1918'de Bakü'ye girilir. Bölgede bulunan Ermenilerden 30 bin kişi katledilir ve diğerleri zoraki olarak göç ettirilir. Bu arada bölgede Taşnaklar ve Gürcü Menşevikler de vardır.

Onlar 17 Ekim Devrimi sonrası Kafkasya'nın Bolşevik önderi Stepan Şahumyan önderliğinde Bolşevikler ile kurulan Bakü Komünü içinde yer alırlar. Ağustos 1918'de Menşevikler ve Taşnaklar petrol bölgesi Bakü'ye gelen İngiltere ile bağ kurarlar ve böylece Bakü Komünü dağılır. Böylece Bakü hem İTC saldırısıyla İttifak devletlerinin, hem de İngiltere'nin bölgeye girişiyle İtilaf devletlerinin işgal ve saldırısına uğrar. Paylaşım Savaşı'nı kaybeden Almanya'nın müttefiki Türkiye de 30 Ekim 1918'de imzalanan Mondros Mütarekesi sonucu, 16 Kasım'da bölgeyi terk eder. Bunun sonucu Azeri Musavatlar, Gürcü Menşevikler, Sosyalist Devrimciler ve Ermeni Taşnak örgütleri bölgeye hakim olan Antant emperyalistlerini temsilen İngiltere'nin güdümünde 1918-1920 yıllarında kurulan taşeron hükümet içinde yer alırlar.

Ayrıca, Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti kurulurken Musavatların Azerbaycan komünist partisi içinde "yer aldığı" ve "birlikte hareket ettikleri" iddiaları ileri sürülmüştür. Ki İngiliz Albay komutasındaki bu Musavatlar 16 Eylül 1918 tarihinde, 17 Ekim Devrimi'nin Kafkasya önderi Stepan Şahumyan ve Azeri, Ermeni, Gürcü milliyetine mensup 26 Komünisti idam etmişlerdir. Ama böylesi karşı-devrimci Musavatların, -Ermeni, Azeri, Gürcü komünistlerin içinde yer aldıkları- Bolşevik örgütlerle hareket ettikleri iddiası mesnetsizdir. Böylesi iddialar ve karalamalar bolca yapılmıştır.

Bolşeviklerin tarihini bilenler Lenin önderliğinde, -bırakalım böylesi çaptan, düşmüş karşı devrimcileri- Bernstaein'a, Kautsky'e, Troçki'ye, Menşeviklere, Sosyalist Devrimcilere, Anarşistlere ve her türlü anti-akımlara karşı ideolojik mücadele tarihidir. Böylesi bir partinin Musavatlarla hareket etmesi mümkün mü?! Tabiki hayır!

Elbetteki Sovyetler Birliği'nin, Stalin'in hataları söz konusudur. Daha önce sosyalist bir deneyim olmaması bu hataların oluşmasında nesnel bir zemin de yaratmıştır. Dolayısıyla parti tarihinde hatalar gündeme gelmiştir. Bu hatalar, yanlışlar, eksikler elbetteki görülmeli ve üzerine gidilmelidir. Bu Sovyetler Birliği ve Stalin dönem için de geçerlidir. Ama bu yanlışların üzerine gidilirken mevcut doğrular da görülmeli ve sahip çıkılmalıdır.

Bu ilke ve yöntem Karabağ için de geçerlidir. Geçmişte alınan karar değerlendirilirken bu doğrultuda hareket edilmelidir. Tabi ki 100 yıl önce Karabağ kararı alınırken, dönemin içinde bulunduğu koşulları, kararın gerekçeleri de göz önüne alınmalı ve o doğrultuda değerlendirilmelidir. Karabağ Azerbaycan sınırlarında yer almıştır. Ama o dönem Karabağ nüfusunun yüzde 90'dan fazlasını oluşturan Karabağ'ın özerkliği vardır

Bugün tartışılan bir konu da Laçın'ın Azerbaycan sınırlarında gösterilmesidir. 1926 yılındaki sayımla Kızıl Kürdistan denilen bölgenin nüfusu 51 bin kişidir. Bunun yüzde 72'sini Kürtler, yüzde 26'sını Azeriler, yüzde 0,7'sini Ermeniler oluşturuyor. Bu bölge Azerbaycan sınırları içinde yer aldığı için Karabağ, Ermenistan sınırından kopuk olarak Azerbaycan içinde kalmıştır. O dönem Türkiye Kürdistanı'ndan göçen Ezidiler de Ermenistan sınırları içinde yer almış ve onlara da özerk bir statü verilmiştir. Tabi ki bu durum için sorulan sorulardan biri de, Kürtler niçin ayrı cumhuriyetler içinde yer almışlardır?

Bu ayrışmanın nedeni yüz yıl öncesinin mevcut durumu içinde ele alındığında, farklı din unsurudur. Henüz uluslaşma sürecini tamamlamayan Ezidi Kürtler de Ezidi dini kimliği o gün esastır. Azerbaycan Kürtleri Şii Müslümandırlar. Dolayısıyla ayrı cumhuriyetlerde yer almalarının nedenlerinden birini oluşturabilir.

Ancak bugün Ermenistan'daki Ezidi Kürtler ulusal kimliklerinin bilincindedirler. Ezidi kimlikleriyle birlikte Kürt millî kimliği de onlarda hakim hale gelmiştir.

Kısacası dönemin sosyalist ulusları bugün kapitalist uluslar olarak karşı karşıya getirilmişlerdir. Sosyalist sistem içinde sınıf perspektifiyle iktidarı paylaşan çeşitli milliyetlerden emekçiler birlikte iç içe yaşamışlardır. Ermenistan'da Azeriler, Azerbaycan'da Ermeniler yer almışlardır. Sosyalist sistemde hayatını paylaşan Azeriler ve Ermeniler, günümüzün kapitalizmin temelleri üzerinde karşı karşıya getirilmek istenmiştir.

Karabağ Sorununun Çözümü

Bugünkü koşullarda Karabağ sorunu salt Azerbaycan yönetiminin insiyatifinde çözüme ulaşmaz. Çünkü Azerbaycan yönetimi çağdışı bir diktatörlüktür. Demokratik ve adil çözüme gitmez. Mevcut bu yönetim Karabağ'daki Ermenileri uygulayacağı baskı ve katliamlarla yok edecektir. Böylece Ermenilerin arındırıldığı Karabağ'ı ulusal olarak tümünden hüküm altına alacaktır.

Azerbaycan yönetiminin arkasında TC Devleti de vardır. Bilindiği gibi TC anti-Ermeni bir devlettir. Yüz yıl önce soykırım yapan devlet, Kafkasya'daki Ermenileri de hedef alan yapıya hala sahiptir. Tarihsel olarak bu dürtüsü bazen sinmiş, bazen hortlamıştır. Özellikle Sovyetler Birliği döneminde sinen bu sorun, günümüzde TC bünyesinde giderek hortlar hale gelmiştir. Bunun sonucu Azerbaycan-Ermenistan sorununu Azerbaycan devleti üzerinden körüklemektedir.

Nitekim Karabağ'a yapılan saldırılarda kullanılan SİHA ve İHA insansız hava uçakları Türk Devleti tarafından Azerbaycan'a gönderilmiştir. Ayrıca TC'ye ait Suriye ve Libya'daki çetelerin bir bölümü de Karabağ saldırısında yer almıştır. Ayrıca askeri ve siyasi kesimden kimseler de Azerbaycan'da bulunuyor. Dolayısıyla Karabağ'a yapılan saldırı Ermenileri hedef alan ve onları katliam ve tecritle yok etmeyi amaçlamaktadır. Daha önce tarihlerinde soykırıma uğramış bir halk, soykırımı yapan Osmanlı'nın devamı olan TC devletinin desteğinde yapılan saldırıda bunu daha iyi görebiliyorlar. Nitekim bu saldırılara karşı Karabağ'da direnişe geçmişlerdir. Dolayısıyla bu saldırıya karşı haklı ve meşru bir mücadele, bir direniş vardır.

Bu savaşta Ermenistan devleti de yer almaktadır. Bugünün Ermenistan Cumhuriyeti de gerici kapitalist bir devlettir. Sorun salt Ermenistan'ın insiyatifine de çözülmez. Savaşın Karabağ'daki haklı taleplerine karşın gerici devletlerin tek yanlı girişimleriyle adil çözüm olamaz. Ayrıca sorun artık Ermenistan'ı ve Azerbaycan'ı da aşmış ve emperyalistlerin gündeminde yer almıştır.

Nitekim AGİT üyesi ülkeler içinde Rusya, ABD, Fransa da sorunu kendi gündemlerine almışlardır. Bunun sonucu Rusya Ermenistan ve Azerbaycan yetkilileriyle görüşmüş ve ateşkes kararı alın-

mıştır. ABD ve Fransa'da şimdilik "barış"ı savunmaktadırlar. Tüm bu görüşmelere karşın bu sorunun ileride nasıl bir durum alacağı zaman içinde daha net görülecektir.

Sorunun mevcut süreçte en adil çözümünü nasıl olacaktır?

Karabağ'ın Azerbaycan sınırları içinde kalması artık mümkün değildir. Çünkü yukarıda değindiğimiz gibi Azerbaycan yönetimi Ermenilerin Karabağ'da özgürce yer almasına müsaade etmezler. Bu nedenle Karabağ'ın Ermenistan'a resmi olarak bağlanması ile sorun hallolur. Ayrıca Ermenilerin de işgal ettikleri Azeri topraklarını terketmesi ve Azerbaycan'a devretmesi gerekir. Ancak Ermeniler sorun çözülmeden işgal ettikleri Azeri topraklarından geri çekilmekten yana değiller. Gerekçe olarak da, işgal edilen tampon Azeri bölgelerini sorun çözülmeden terkettikleri takdirde, Karabağ'la bağların kopacağını ve Azerbaycan tarafından Karabağ'ın demokratik yapısının değiştirilerek Azerileştirileceğini ileri sürmektedirler. Ki bu doğrudur. Zaten Karabağ'da referanduma tekrar gidildiğinde Ermenilerin, Ermenistan'ın sınırları içinde yer almak talepleri doğrultusunda karar çıkacaktır.

Bu sorunun çözümü Dağlık Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanması ve beraberinde tampon bölgelerin Azerbaycan'a devretmeleriyle mümkündür. Ayrıca Laçın bölgesinin durumu da göz önüne alınmalıdır. Bir Kürt bölgesi olan Laçın bölgesi Ermenistan sınırlarındaki Ezidi Kürtlerle birleştirildiğinde hem Karabağ sorunu, hem de Laçın sorunu da çözülür. Böylece yüz yıl öncesinin - dini farklılaşma sonucu - ayrı cumhuriyetlerde yer alan Kürtler günümüz koşullarında Ermenistan sınırlarında birleştirilirler. Tabi ki, Kürtlere de Ermenistan sınırları içerisinde özerklik verilmelidir.

Dersim Emek ve Demokrasi Güçleri Torba Yasaya Tepki Gösterdi

Dersim Emek Ve Demokrasi Güçleri Meclisten geçen Elektrik Enerjisi Kanunu ve bazı diğer kanunlar için Sanat Sokağında basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı okuyan Hıdır Demir, Kanunların TBMM Sanayi Komisyonu'nda jet hızıyla görüşüldüğünü fakat ekolojik örgütlerin katılımı ise pandemi gerekçesiyle engellendiğini belirtti.

Kanun teklifinin, torba yasa mantığı ile hazırlandığını ancak aslında enerji piyasasının yeniden düzenleyen temel bir kanun niteliğinde olduğunu söyleyen Demir, "Toplam 46 maddelik torba yasa tasarısı ile KDV Kanunu, Maden Kanunu, Doğal Gaz Piyasası Kanunu, Kamu İhale Kanunu, Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Elektrik Enerjisi Üretimi Amaçlı Kullanımına İlişkin Kanun, Elektrik Piyasası Kanunu ve Jeotermal Kaynaklar ve Doğal Mineralli Sular Kanunu olmak üzere 7 kanunda değişiklik öngörülüyor. Teklif ile 21 dağıtım şirketine, YEKDEM'den faydalanan 881 enerji üretim tesisi sahibine, 1722 enerji üretim tesisine ve çok sayıda maden şirketine avantaj sağlanmaktadır." dedi.

Kanun teklifinde halkın, enerji demokrasisinin ve enerji tasarrufunun olmadığını dile getiren Demir, "Enerji verimliliği yok, enerji kooperatiflerine teşvik yok, çevreyle ilgili duyarlılık yok. Teklifte, enerji ve maden şirketlerine daha fazla destek, daha fazla imtiyaz ve kıyak, kamu denetiminin ortadan kaldırılması, tüm yetkilerin tek adamda, Cumhurbaşkanı'nda toplanması, imtiyaz ve kıyağın şirketlere, zararın halka yıkılması ve çevreyle ilgili yıkım var." dedi.

"Bu mücadeleyi son nefesimize kadar sürdüreceğiz!"

Kapitalizm rant uğruna doğal yaşamı kıyma uğratmaya, yaşam alanlarını yok etmeye devam ediyor. Kazdağları'ndan Karadeniz'e uzanan maden arama çalışmalarıyla bölgeler şirketlere peşkeş çekilirken canlıların doğal yaşam alanları yok olma tehlikesinde. AKP, Karadeniz'de şirketlere sattığı topraklarla rant ve talana devam ediyor. Karadeniz'in dağlarında maden sahası ilan ettiği bölgelerde doğal bitki örtüsü, verimli topraklar rant uğruna büyük bir kıyımdan geçiriliyor.

Ordu'nun Fatsa ilçesinde geçtiğimiz yıllarda siyanürle altın arama çalışmaları bölgedeki köylülerin topraklarına büyük zarar verip, geçim kaynağı olan fındık üretimini zarara uğratmıştı. Ekim ayında ise Ordu Fatsa'nın 25 km uzaklığında bulunan Ünye ilçesine bağlı Üçpınar, Çiğdem ve Yeşilkent köylerinde özel bir şirket tarafından maden arama çalışmaları başlatıldı. Daha öncesinde köylüler tarafından bölgeden kovulan şirket, bu kez devletin jandarma ve polisi eşliğinde köyler abluka alarak bölgede çalışmalarına devam etme telaşında iken, köylüler maden araması için yapılan sondaja karşı abluka altında direnişlerini sürdürüyor. Rant uğruna Karadeniz'de yapılan talanı protesto etmek için köylüler oturma eylemi yaparak bölgede nöbet tutmaya devam ediyor.

Ünye halkı maden aramasına karşı mücadelesi sürüyor. Köylülerin sondaj çalışmalarına karşı direnişleri jandarma ablukasına altında devam ediyor. Maden aramalarına karşı direnişte olan köylülere jandarma ve polisin biber gazlı müdahalesi ve gözaltı ile direniş engellenmeye çalışıldı. Köylüler yerlerde sürüklenerek

ve ters kelepçe yapılarak 10 kişi gözaltına alındı.

Maden aramalarının, fındık üretiminde zengin verimli topraklarda yapılmasına karşı köylüler şirketin sondaj çalışmalarını yaptığı bölgede, jandarma ablukasında nöbetteler. Köylülerin geçim kaynağı olan verimli toprakların şirketlere satılmasına karşı büyüttükleri tepkiler direnişe dönüştü. Maden araması ile bölgede yapılacak olan sondaj çalışması verimli topraklara ve fındığa zarar vereceği gibi üretimde de verimi düşürecek.

Direnişte olan köylülerden biri "Toprağımızı, suyumuzu, havamızı savunmak için geleceğimizi savunmak için buradayız, direnişimizi sürdüreceğiz" sözleriyle şirketlerin devlet işbirliğiyle yaptığı rant ve talana karşı mücadelelerini özetlemekte. Köylüler başlattıkları direniş nöbetiyle, şirketlerin yapacağı doğa kıyımına izin vermeyeceklerini haykırmaktalar.

Direnişte kadınlar ise yaşam alanlarını tehdit eden doğa kıyımına karşı barikatın önünde "bu mücadeleyi son nefesimize kadar, ölene kadar sürdüreceğiz" diyerek yer alıyor.

Ünye'deki köylülerin direnişi jandarma ve polis ablukasına altında 5.günü geride bırakırken, AKP rant ve talanına kılıf uyduracak yeni bir torba yasayı meclis gündemine sundu. Maden yasasında değişiklik yapılmasını teklif eden ve Meclise sunulan Elektrik Piyasası Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi ile sermaye ortağı olan şirketler korumaya alınacak.

Ekoloji aktivistleri ve çevre örgütleri Kadıköy'de yaptığı protesto eylemiyle,

yasanın geri çekilmesi çağrısında bulunarak, Torba Kanun Teklifi'nin mecliste onaylanması koşulunda olacakları şöyle sıraladı:

- Yaşam hakkını ihlal eden bir avuç enerji şirketi çeşitli vergilerden muaf tutulacak, maden şirketlerine ceza indirimleri uygulanacak,

- Maden ve enerji şirketleri, faaliyet gösterdikleri ruhsat alanları dışına taşıp ekosisteme geri dönülmez zararlar verebilecek,

- Köylülerin arazileri yok pahasına şirketlere devredilecek,

-Enerji şirketlerinin yatırım bölgelerinde yer alan araziler, tarım alanları mevcut durumda zaten çoğunlukla kötüye kullanılan 'kamu yararı kararı' bile olmaksızın istimlak edilerek bu şirketlere peşkeş çekilecek,

- Gaz dağıtım şirketlerinin maliyetlerini düşürmek için, şebeke kurarken alt yapıda yarattıkları tahribatın düzeltilmesi yerel yönetimlere yüklenecek.

- Orman ve tarım atıklarının, atık lastiklerin işlenmesi sonucu ortaya çıkan maddelerin ve belediye çöpünün yakılmasıyla elde edilen enerji 'yenilenebilir' sayılacak ve şirketler teşviklerden yararlanacak. Havaya salınacak zehirli kimyasallar geri dönülmez şekilde halk sağlığı sorunlarına neden olacak,

- Kanunda tüketicilere düşük maliyetli enerji sağlama sözü verilse de enerjinin verimli kullanılmasına ilişkin hiçbir düzenleme yapılmamakla birlikte kayıp-kaçak bedellerinin hukuksuz bir şekilde tüketicilere yüklenmesine devam edilecek...

Sağlık Bakanlığı Salgın Yönetimi Değil Algı Yönetimi Yapıyor

Türkiye’de ilk koronavirüs vakasının Sağlık Bakanlığı tarafından açıklandığı Mart ayından itibaren, küresel ölçekteki pandemiye hazırlık ve sağlık çalışanlarının bu koşullarda nasıl çalışacağı üzerine pek hazırlık yapılmadığını görmüş olduk. Sağlık çalışanları özlük haklarını ve yıpranma paylarını isterken ve aradan geçen 8 ayda tükenme noktasına gelirken, Sağlık Bakanlığı sağlık çalışanlarını alkışlamak ve övgü dolu sözler sarf etmek haricinde pek bir şey yapmadı.

Esasen sağlık çalışanlarının pandemi öncesinde de, başta sağlıkta şiddet yasası olmak üzere pek çok talebi vardı ve bu talepler için çok kez alanlara inmişlerdi. Sendikalar, meslek odaları ve Türk Tabipleri Birliği (TTB) de bu pandemi öncesi süreçte sağlık çalışanlarının sorunlarını çokça defa dile getirmiş ancak Sağlık Bakanlığı’nın kulakları bunları işitmemişti. Pandeminin Türkiye’de patlak vermesinden itibaren ise Bakanlık, pandemiyle birlikte aciliyeti ortaya çıkan talepleri görmezden gelerek sadece “medyaya şov” denilebilecek açıklamalar yapmıştı. Sağlık Bakanlığının sorumluluğunda olan sağlık çalışanlarının çalışma koşullarına ilişkin de hiçbir düzenleme yapılmadığı, yeterli düzenleme yapılmadığını

da pandeminin ilerleyen dönemlerinde ortaya çıktı. Hatırlanacağı üzere özellikle salgının başlangıcında koruyucu malzemenin sağlanmasında çok büyük eksiklikler oldu. TTB ve Tabip Odaları el birliğiyle bu koruyucu malzemelerin sağlanması için bir seferberlik başlattı neredeyse. Her yere ulaştırmaya çalıştı kendi olanakları dahilinde. Yine pandemi öncesinde çalışma sürelerinin çok yoğun olduğu (özellikle hemşirelerde) sağlık çalışanları tarafından dile getirilirken, pandemiyle birlikte bu durum katlanılmaz bir hal aldı. Sağlık çalışanları nöbet sürelerinin uzunluğundan, ekipman yetersizliğinden şikayet ederken Sağlık Bakanlığı ise dönemi TTB’ye göre “salgın yönetimi” değil “algı yönetimi” olarak kotarmaya çalıştı.

TTB’nin de belirttiği gibi süreç gerçekten algı yönetimiydi. Bakanlık, bakkal hesabı yaparak açıkladığı tablolarda gerçek verileri gizliyor, sağlık çalışanlarının öneri ve isteklerini yok sayıyor ve bunlarla da kendisine bir övünç tablosu çıkarıyordu. Çok değil, daha bir ay önce Dünya Sağlık Örgütü’nün (DSÖ) Türkiye’ye dair açıkladığı raporu dahi sadece başarılarını anlattıkları kısmını halkla paylaşıyorlardı. Oysa rapor, DSÖ kriterlerine

göre açıklanması gereken vaka sayılarının açıklanmadığını açıkça belirtiyordu. Açıklanmayan bu vakalar ise yine sağlık çalışanları için gelecek yük manasına geliyordu.

Bir örnekle açıklayacak olursak; Bir kişinin semptom gösterdiği ancak pozitif sayılmayıp eve gönderildiği her durumda o kişi çevresindekilere de bulaştırarak daha büyük bir yıkıma sebep oluyor. Durum da sağlık çalışanlarının daha da fazla insana bakmasını sağlıyor. Tabii bu Bakanlık için sadece “tablo” olduğu için semptom göstereni evine göndermekte bir beis görmüyorlar.

Sürecin bu ağırlığı altında ezilen sağlık emekçileri de koronavirüs dolayısıyla hayatını kaybediyor. Türkiye’de salgının görülmeye başlandığı Mart ayından itibaren yüzlerce sağlık emekçisi hayatını kaybetti. Birçok sağlık emekçisi ise “aileme hastalık bulaştırırım” korkusuyla yaşamdan izole olmaya devam ediyor. Bunlar da yetmezmiş gibi yeni alınan kararla sağlıkçıların istifa hakları da elinden alındı. AKP iktidarının Sağlık Bakanlığının, pembe tablolar çizerken, sağlık emekçilerinin yaşamlarını karartmaya kararlı. Buna karşı ise başta TTB olmak üzere meslek odaları ve sendikalar mücadelesini sürdürüyor.

Proletarya Partisi: Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız

Proletarya Partisi Merkez Komitesi tarafından yapılan açıklamada, HBDH ve KBDH tarafından başlatılan kampanya için, “Mücadelenin sürdüğü her yerde bu kampanyayı sahiplenmeye, faşizme karşı her aracı ve yöntemi kullanarak mücadeleyi yükseltmeye çağrı yapıyoruz” şeklinde çağrı yaptı.

Yapılan açıklamada, “Saraylarda oturup halka ahkam kesenlere; “askıda ekmek” kampanyaları yapıp “evimize ekmek götürmüyoruz” diyene; “al keyif çayı iç” diyenlere; komünist önder İbrahim Kaypak-kaya’nın resmini bahane ederek gençliğin eylemine saldırıp katil, tecavüzcü, hırsız ve yağmacı cihatçı destekçilerinin gösterilerine yol verenlere;

Yapılan açıklamada, “HBDH ve KBDH’nin başlattığı “Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız” kampanyasıyla bir mücadele hattı örüyoruz. Mücadeleye ve devrime çağırıyoruz” şeklinde çağrı yapılırken, “Eğer faşizmin zulmünün, bizleri açlık ve yoksulluğa, işsizliğe ve son süreçte daha bir görünür ve anlaşılır olan virüs salgınındaki tavriyle ölüme sürüklemesine “hayır” diyorsak mücadele etmekten başka yolumuz yoktur. Bu halk düşmanlığının sürgit devam etmesini istemiyorsak saflarımızı sıklaştırmaktan, birleşik mücadelenin ivmesini yükseltmekten başka çaremiz bulunmamaktadır” denildi.

“Özgürlüğü kazanmak için faşizme “anladığı dilden” yanıt olmaya çağırıyoruz”

Açıklamanın devamında, “Çare biziz! Çare kendi gücümüz, Kürdün, Türkün ve çeşitli milliyet ve inançlardan halkımızın, kadınların, gençlerin, LG-BTİ+’ların, göçmen ve mültecilerin “Artık Yeter!” demesindedir.

Faşizme karşı mücadele ettiğimiz, söz söylediğimiz, slogan attığımız, sokakları ve meydanları doldurduğumuz; duvarları kızıla boyadığımız; şarkılarımızda ve türkülerimizde, halaylarımızda ve horonlarımızda; dershanelerde, okullarda ve amfilerde, merdivenaltı atölyelerde ve fabrikalarda, köylerde, toprakta, dağ başlarında, göçmenlik koşullarında yaşamak zorunda kalanlara, kadın emeğinin yok sayıldığı ev işlerinde ve mutfakta, silahların eleştirel gücünü aktif bir şekilde kullandığımız tüm alanlarda...

Kısacası mücadelenin sürdüğü her yerde bu kampanyayı sahiplenmeye, faşizme karşı her aracı ve yöntemi kullanarak mücadeleyi yükseltmeye çağrı yapıyoruz.

Kampanyamızla faşizmin her türden saldırı ve politikasına karşı mücadele bayrağını yükseltmeye, özgürlüğü kazanmak için faşizme “anladığı dilden” yanıt olmaya çağırıyoruz.

Madencilerin haykırışıyla söylüyoruz: “Vallahi de billahi de” faşizmi yıkacağız, özgürlüğü kazanacağız!” denildi.

KAMPANYAMIZ GERÇEĞİ ÖRGÜTLEMEDE DARLIKLARIMIZI AŞMAK İÇİN BİR KALDIRAÇ

Gerçeklerin sesi olma çabasında olan gazetelerin dağıtımlarının çeşitli yöntemlerle engellendiği, internet sitelerine erişimin yasaklandığı, gazetecilik yapmanın “ateşten gömlek giyme”ye eş tutulduğu böylesi zamanlarda gerçeğin sesi olmak, gerçeğin sesi olma iddiası ve emeğinde olan basın ile dayanışma içerisinde olmak elzemdir.

Gerçeklerin egemenler tarafından kimi zaman gözümüzün içine baka baka kimi zaman da kapalı kapılar ardında planlar-programlar eşliğinde arsızca manipüle edildiği bir zaman diliminden geçiyoruz.

Kuşkusuz egemenlerin gerçekleri kendi sınıf çıkarları için bu denli altüst ettiği, kendi tekeline alışı ve karartışı bu sistemin doğasının bir parçasıdır. Ancak emperyalist-kapitalist sistemin 10 yıldan fazla bir süredir içinde debelendiği ekonomik ve siyasi krizin, buna karşılık dünya halklarının direnişlerinin sürdüğü, koronavirus gibi bir halk sağlığı sorununun bu krizin yeni dönem atağını atlamak için fırsata çevrilmeye çalışıldığı bu günlerde gerçeğe hakim olmak çok daha önemli. Bundan dolayıdır ki, egemenlerin gerçeği manipüle etme ve kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda gerçeğe hakim olma çabası ayyuka çıkmış durumdadır.

Ülkemiz açısından da durum farklı değildir, aksine ülkemizde egemenler bu durumun en nadide örneklerinden birini sergileyen arsız bir örnek oluşturmaktadırlar. Yüzlerce gazeteci gözaltı ve tutuklama terörü ile etkisiz hale getirilmeye çalışılırken, yüzlercesi hakkında yaptığı haberler, paylaştığı bilgiler gerekçe gösterilerek soruşturma üzerine soruşturma açılmaktadır.

Gerçeklerin sesi olma çabasında olan gazetelerin dağıtımlarının çeşitli yöntemlerle engellendiği, internet sitelerine erişimin yasaklandığı, gazetecilik yapmanın “ateşten gömlek giyme”ye eş tutulduğu böylesi zamanlarda gerçeğin sesi olmak, gerçeğin sesi olma iddiası ve emeğinde

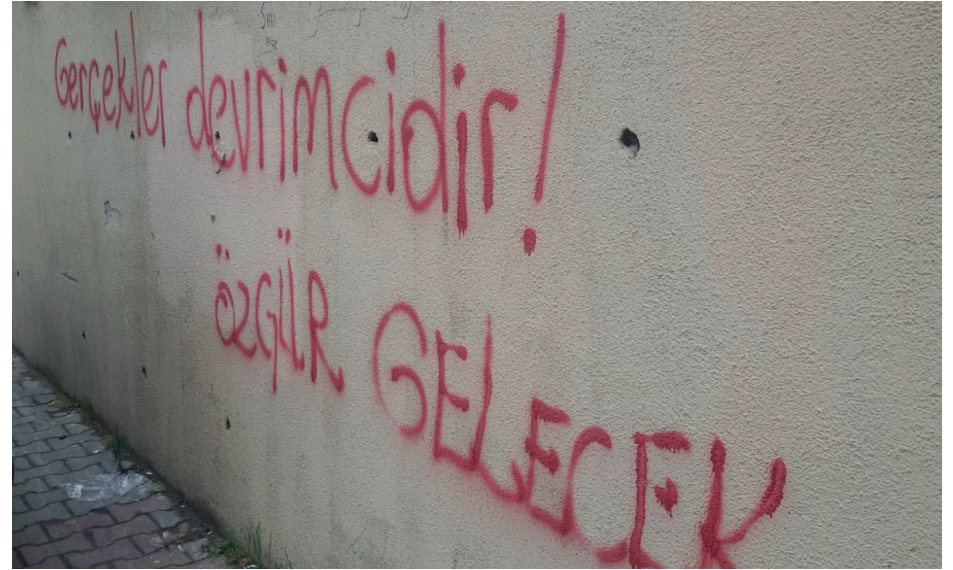
olan basın ile dayanışma içerisinde olmak elzemdir. Medya ve basının; milyonlar işçi-emekçinin, kadın ve LGBTİ+'ın, ezilen ulus, azınlık ve inançlardan halka dönük zulüm politikalarının bir aracı olmaktan çıkarılıp; aksine onların ve direnişlerinin sesi haline getirmek tarihsel bir sorumluluktur.

Ancak söz konusu devrimci bir yayın çizgisine sahip bir gazete ise görevimiz asla bununla sınırlı olamaz. Tam da yukarıda saydığımız gerekçelerle aynı zamanda görevimiz gerçeğin ezilenler lehine örgütlenilip bu sistemi tersyüz etmesine araç kılınmasıdır. Gazetemiz Özgür Gelecek, bu iddia ile kendini var etmekte, çizgisini sürdürmektedir.

Başlatmış olduğumuz “Dayanışma yaşatır, gerçekler özgürleştirir” kampanyamız da, tam da bu iddiayı tazelemenin, kitle ile bağlarımızı güçlendirerek gerçekleri ezilenlerin devrim silahı haline getirmemizin adımı olacaktır.

İstanbul'da çalışmalara başladık

Bu kapsamda İstanbul'da çalışmalarımıza kampanyanın içeriğini, çalışma tarzını ve hangi alana, nasıl yoğunlaşacağımızı tartıştığımız toplantılarla başladık. Bu toplantıların ardından henüz kampanyaya start vermeden kimi alanlarda okurlarımızla buluşarak kampanya hakkında bilgi verdik, fikir alışverişinde bulunduk. Gazeteci yoldaşımız Suzan Zengin'in dokuzuncu ölümsüzlük yıldönümünde mezar başında gerçekleştirdiğimiz anmayı, kampanyamızın amaçlarından biri olan devrimci gazetecilik çizgimizi derinleştirme konusunda şehit yoldaşlarımızdan ve Yeni

Demokrasi'den İşçi-Köylü'ye, Özgür Gelecek'e taşıdığımız basın geleneğimize beslediğimiz/beslenmeye devam edeceğimiz vurgusuyla ele aldık.

Yoğun ve her milliyetten işçi ve emekçi nüfusuyla öne çıkan Esenyurt, kampanyanın startını verdiğimiz alanlardan oldu. Burada okurlarımızla kampanyamızın içeriği ve alanda nasıl ele alacağımız konusunda yürüttüğümüz tartışmalarda öne çıkan başlık; dağıtımların süreklileştirilmesi ve özellikle kendi kitlemizle sınırlanan bağlarımızın yeniden güçlendirilmesi gerektiği oldu. bölgedeki dağıtımlar sırasında dernekler ve devrimci-demokrat-yurtsever kurumlar da ziyaret edildi.

Sohbetlerde pandeminin egemenler tarafından nasıl fırsata çevrildiği üzerine tartışmalar yapılırken özellikle eğitim konusunda ortaya çıkan sistemin “beceriksizliklerinin” faturasının gençlere ve çocuklara kesildiği konuşuldu. Buna dair alternatif üreten derneklerin çalışmaları üzerine konuşuldu, dayanışmanın ve alternatif üretmenin önemine vurgular yapıldı. Ayrıca işçi ve emekçilerin, yoksul halkın yoğun yaşadığı bu bölgede devrimcilere olan ihtiyaç üzerine yapılan sohbetlerde, bu konudaki eksiklikte egemenlerin baskı politikalarının etkisi olduğu kadar devrimci ve yurtsever kurumların izlediği eksik

ve yanlış politikaların da etkisi olduğuna değinildi.

Gazetemizi kitle ile buluşturmaya devam ederken, bu süreci kitlelerden öğrenmek ve örgütlenmede yaşadığımız darlıkları aşmak açısından bir kaldıraç olarak görmeliyiz. Kitlemizle yeniden ve güçlü bir şekilde kuracağımız bu iletişim sırasında açığa çıkacak olan eleştiri ve önerileri dikkatli bir şekilde ele almalı, kitle çalışmalarımız sırasında daha önce düştüğümüz hataları tekrarlamamak adına bunları hakkıyla değerlendirmeliyiz. Belli bölgeler tespit ederek buralarda yoğunlaşırken, bir süredir gazetemize ulaşamayan tek tek okurlarımızı da tespit etmeli, onlara da bu kampanya kapsamında ulaşabilmeliyiz. Kuşkusuz bunu yaparken okurlarımızı da harekete geçirmek, dağıtımları birlikte örgütlemek ve yaygınlaştırmak için elzemdir.

Pandemiyi fırsat olarak değerlendiren egemenler karşısında daha örgütlü durabilmek, yine egemenlerin halkın bir araya gelebileceği tüm odakları kapatma çabasına karşı bu dönemde de bir arada durabilmeyi ve örgütlü bir güç haline gelmeyi örgütlemek gerekmektedir. Kampanyamız bu ihtiyacımızı karşılayacak biçimde ve coşkuyla ele alındığı müddetçe gerçek amacına ulaşacaktır.